

ΘΗΣΑΥΡΟΣ

Η ΕΠΙΔΡΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΟΛΥΤΙΜΩΝ ΛΙΘΩΝ

Τί λέει η παλαιά ινδική σοφία

Η πίστις στις όρετες και τις περιέργους ιδιότητες που έχουν οι πολύτιμοι λίθοι είναι τόσο πολλή όσο και ο κόσμος. Ένα πανάρχαιο βιβλίο των 'Ινδίων', η «Ρατναβάρτα», που αποτελεί μέρος της «Πίπουνταμπατά» μας δίνει, για τους κυριώτερους απ' αυτούς τις ακόλουθες πληροφορίες.

Το διαμάντι, λέει, συμβολίζει τη συμφιλίωση και την αγάπη. Ο άνθρωπος που το φορεί είναι ειλικρινής, πιστός στο λόγο του και σέβεται τις υποχρεώσεις που έχει αναλάβει.

Ο καρκινόδιος συμβολίζει την εντιμότητα και την ειλικρίνεια. Εκεί, εξ άλλου, την ιδιότητα να κάνει τον άνθρωπο δραστήριο και ενεργητικό.

Ο αμέθυστος φέρνει τη γαλήνη και την ηρεμία στην καρδιά και οδηγεί στον πλούτο και την ευτυχία. Δίνει επίσης θάρρος και προφυλάσσει τον άνθρωπο από τη μέθη και το δηλητήριο. (Αξίζει να σημειωθεί ότι πολλοί από τους διασημότες γλεντζέδες του περασμένου αιώνα φορούσαν έναν αμέθυστο, που τον έδεναν στην κοιλιά τους με μία κίτρινη μεταξωτή ζώνη, για να τους προστατεύει από τη μέθη. Άλλοι πάλιν τον έβαζαν μέσα στην άριστη τσέπη του γιλέκου τους).

Ο ίσας είναι σύμβολον χαράς και εξασφαλίζει την οικονομική ευτυχία και γαλήνη.

Ο σάπφειρος είναι σύμβολον αβυσσότητας και κάνει τον άνθρωπο να μετανοήσει για τα περασμένα σφάλματά του. Προφυλάσσει επίσης τη μάτια και δίνει υγεία και μακροζωία.

Το σμαράγδι είναι σύμβολον πίστης και ελπίδας. Στερώνει την αγάπη μεταξύ των εραστών και τους οδηγεί στην ευτυχία. Δίνει επίσης στον άνθρωπο προσηπτικές ικανότητες και τον κάνει να προβλέπει το μέλλον.

Ο άχατης είναι σύμβολον ευμερείας και μακροζωίας. Ο μαύρος άχατης δίνει στον άνθρωπο θάρρος, κάνει τους πολέμιους απίτητους και προφυλάσσει από το φόβο και το μίσος. Ο κόκκινος άχατης εξασφαλίζει την ηρεμία και προφυλάσσει από τη θύελλα και τους κεραυνούς. Έχει επίσης την ιδιότητα να απομακρύνει τα δηλητηριώδη έρπετα και ιδίως τους σκορπιούς.

Το ρουμίνι είναι σύμβολον του φλογεροῦ έρωτος και δίνει στον άνθρωπο όμορφη και γοητεία. Προφυλάσσει επίσης από τους ανειλικρινείς φίλους. Μία άλλη ιδιότητα του είναι ότι εξαφανίζει τη λυπή και γιαιτρεί την καρδιά του ανθρώπου που επόνεσε από έρωτα.

Η κορνάλιν συμβολίζει την ειλικρίνη και όδολη φίλια. Αποδίδωνε τις κακές σκέψεις, προφυλάσσει από τους κακούς φίλους και δίνει στον άνθρωπο ανέλιξη βαθεία τη στιγμή που απειλείται από καταστροφή.

Το όπάλιον απομακρύνει το μίσος και τα εκδικητικά σκέδια των έχθρων. Προφυλάσσει επίσης από τα κακά όνειρα και τους εφιάλτες.

Το τουρκουάζ συμβολίζει το θάρρος και την ελπίδα. Εξασφαλίζει την επιτυχία στον έρωτα και προφυλάσσει από τους κινδύνους των ταξιδιών.

Η βήρυλλος διατρεί τη νεότητα και την υγεία. Εξασφαλίζει επίσης την σταθερότητα των αισθημάτων και την έωτική ευτυχία. Οι γυναίκες που την φορούν στα αυτιά δεν φοβούνται να χάσουν την αγάπη του φίλου των.

Ο κρυόστιβος δίνει φρόνησι και σοφία. Διευκολύνει επίσης τις αναζητήσεις και προφυλάσσει από τους ρευματισμούς και την τρέλλα.

Ο αιματίτης δίνει ζωηρότητα και κάνει τον άνθρωπο να κερδίζει τους δικαστικούς αγώνες.

Ο νεφρίτης δίνει κυριαρχία κι επιβολή στους άλλους ανθρώπους. Προστατεύει επίσης από τους κωλικούς και τους πόνους των νεφρών.

Ο όνυξ δίνει σαφήνεια στις σκέψεις και σταθερότητα στις αποφάσεις. Προστατεύει από τη νυκτερινή αγωνία και απομακρύνει τους εφιάλτες.

Ο σαρδόνειος κάνει τον άνθρωπο επιχειρηματικό και τον οδηγεί στις τιμές και τον πλούτο.

Ο σελήνιτης ενισχύει τις διανοητικές ικανότητες και δημιουργεί μίαν ατμόσφαιρα συμπάθειας γύρω από τον άνθρωπο που τον φορεί.

Ο υάκινθος ενισχύει τη φιλία και προφυλάσσει από το ψεύδος και την απάτη.

Ο γάναθς είναι σύμβολον λύπης και πένθους. Ο κύνας (κοινός λαζούρι) κάνει τον άνθρωπο επινοητικό και τον οδηγεί στην επιτυχία.

Το κεχριμπάρι δίνει υγεία και ευτυχία. Έχει επίσης την ιδιότητα να προστατεύει από τους απαγωγούς.

Το μαργαρίτι έξαγγίζει την καρδιά του ανθρώπου.

Το κοράλι, τέλος, ενισχύει τις φιλίες και περισσότερο τους ερωτικούς δεσμούς. Έχει την ιδιότητα να κάνει το κρώμα του, όταν ο κάτοχός του ή ένα προσφίλές του πρόσωπο πρόκειται να πεθάνει.

Τὸ περίστροφο καὶ τὸ καπέλλο

Πικάντικο διήγημα

Μόλις έφυγε από το σπίτι του ο δικηγόρος Νορτντεν, η γυναίκα του η Μαρία έτρεξε στο γραφείο του κι άνοιξε τα παράθυρα, όπως έκανε πάντα, γιατί ο άντρας ήταν πνιγμένος από τον καπνό. Άρχισε κατόπιν να τακτοποιεί τα χαρτιά του. Ήταν τόσο έκτακτος! Κάτω, μπροστά στο γραφείο, πεταμένο στο χαλί ήταν ένα τσαλακωμένο γράμμα. Το σήκωσε και διάβασε:

«Άγαπητέ φίλε, σήμερα δεν έχω πρόβα. Κιτάξτε να μπορέσει και συ να ξεφύγει για να συναντηθούμε. Σε περιμένω στις 11.

Λέλα

«Η νεαρά γυναίκα έπεσε σε μία πολυθρόνα, νοιώθοντας ξαφνικά μία μεγάλη αδυναμία. Μόνον μία σκέψη στριφογύριζε στο μυαλό της: «Ο Παύλος μου αγαπά άλλην».

Ένα τέταρτο της ώρας έμεινε ακίνητη σαν άγαλμα. Έπί τέλους πετάχτηκε όρθη. Στην κρεβάτοκάμαρά της είχε έναν κουμπαρά, μία άρκούσα από πορσελάνη με μία τρύπα στην πλάτη. Τον άρπαξε, τον πέταξε κάτω και τον έσπασε σε χίλια κομμάτια.

Τα νομίσματα κατακλήσαν κάτω από τα έπιπλα.

Έσκυψε και τα συμάζεψε. Μέτρησε πενήντα δολάρια και συγχρόνως λογάρισε μέσα της: «Πενήντα δολάρια φτάνουν για ένα περίστροφο».

Ντύθηκε κατόπιν και βγήκε έξω. Διευδύνθηκε προς ένα όπλοπωλείο. Υπόφερε πορεία. Ένα χρόνο ήταν παντρεμένη και από έρωτα μάλιστα. Και τώρα νύχην έρωμένη ο άντρας της!...

Έκείνο που την πείραζε περισσότερο ήταν η σκέψη ότι ποιος έζει προ πόσου καιρού ήταν μελετώντας μ' αυτή τη γυναίκα, χωρίς να ξέρει τίποτα. Πώς μπορούσε να πεινινη κάθε βράδυ σπίτι του γελαστός, και τρυφερός, γυρίζοντας από την άγκαλιά της άλλης; Της έρχόταν σαν τρέλλα καθώς το συλλογίζόταν αυτό, μ' αυτήν συγκρατούσε η απόφασις να τον σκοτώσει και να σκοτωθή.

Η Μαρία φανταζόταν τη σκηνή αυτή. Το βράδυ θα γυρίζε εκείνος στο σπίτι. «Καληπέρα, αγάπη μου!» θα της έλεγε και θα την φιλούσε αμέριμνος με το προδοτικό φιλή του. Τότε εκείνη θα το φώναζε: «Τ'ά ξερω δια!» Και θα πυροδοτούσε. Η σφαίρα θα σφηνωνόταν στο κεφάλι του κι έπειτα αμέσως θα φούσε μία δεύτερη στην καρδιά της. Δεν θα καταλάβαινε τον πόνο περισσότερο από ένα δευτερόλεπτο.

Έφτασε στο όπλοπωλείο και στάθηκε μπροστά στην προθήκη. Έέλεπε διάφορα όπλα. Δεν ήταν διόλου ευχάριστη η θέα τους. Αναποφάσιστη προχώρησε λίγο. Δίπλα στο όπλοπωλείο ήταν ένα «κατάστημα γυναικείων πλιν», έπειτα ένας άδισαντοπωλείο και στο τέλος στη γωνία ένα καφενείο.

Τώρα η Μαρία είχε σταματήσει κάμψη ώρα μπρος στη βιτρίνα της καπελάδου. Πολλές φορές είχε σταθεί εκεί και είχε διαλέξει καπέλλα. Είχε μία μικρή τόκα χαριτωμένη. Άλλά υπάρχουν στιγμές στη ζωή μιας γυναίκας που ούτε το ωραιότερο καπέλλο του κόσμου δεν μπορεί να ευνήνηση το ένδιαφέρον της.

Η Μαρία φρόντισε συλλογισθηκε: «Θα κοστίζει το καπέλλο πνινη δολάρια». Και προχώρησε. Όταν ξανάφτασε μπροστά στο όπλοπωλείο είδε στην πόρτα έναν υπάλληλο. Έκείνος την πρόσεξε κι αυτή το κατάλαβε και προσπάρησε με αδιάφορο ύφος.

«Υστερα από λίγα βήματα εξαγύρισε και σέφθηκε να μη βιαστική στο όπλοπωλείο και να πη: «Δώστε μου σ'ας παρακαλώ γρήγορα, ένα απ' αυτά...»

Μία και πάλι δεν είχε το θάρρος να μη μέση. Ο υπάλληλος την παρακολούθησε. Κι' αυτό την έκανε πάλι να τ'ά γαση. Μόνο όταν έφτασε στη γωνία, μπροστά στο καφενείο σταμάτησε η Μαρία.

Πρόσεξε τότε ότι ο υπάλληλος την παρακολουθούσε με το βλέμμα και προσπάθηκε — ένας θεός έζει γιατί — π'ας περίμενε κάποιον. Ο υπάλληλος ήταν ένας κοινός άνθρωπος. Σέφθηκε: «Αυτή έχει ραντεβούδάκι. Όμορφη γυναίκα!» Η Μαρία ήταν σε κακή χ'αλ'ία. Συνεισέθανε πως ποτέ της δεν θα βρισκε το θάρρος να μη σ' αυτό το καταραμένο όπλοπωλείο. Έν τ'ω μεταξ'υ περνούσε πλάι της κόσμος. Χαϊρέτησε μερικούς γνωστούς.

Της ήταν πολύ δυσάρεστο να την βλέπουν να στέκει εκεί στη γωνία. Γι' αυτό εξαγύρισε πίσω μερικά βήματα και στάθηκε μπροστά στο καπελάδικο.

Ο υπάλληλος που την παρατηρούσε σέφθηκε: «Φεύγει... τη γέλασε ο φίλος της».

Μποστά στην προθήκη του καπελάδικοι μπορούσε να σταθεί όσο ήθελε η Μαρία, χωρίς να κινήση την προσοχή κανενός. Μηχανικά παρατηρούσε το καπέλλο που είχε προσέει και πριν. Ήταν αλβήθεια θαυμάσιο. Πρώτης τάξεως και ως ποιότητος και ως γούστου. «Τρέλλα!» σκεπτόταν η Μαρία αν και το καπέλλο εντελώς πλατωνικά, γιατί τόσο ακριβό καπέλλο δεν ήταν βέβαια σε κατ'άσται ν' αγοράσει.

Τη στιγμή εκείνη παρουσιάσθηκε η καπελάδου στην πόρτα και τη χαίρετσε, γιατί τη γνώριζε. Η Μαρία βρέθηκε σε άμηχανία και είπε:

— Το καπέλλο αυτό είναι πολύ όμορφο! — Μάλιστα. Είναι μοντέλλο, της έζηγησε η καπελάδου.

Και πρόσθεσε:

— Περάστε μέσα, κυρία μου!

Κι' έπειδή την είδε διατακτική, πρόσθεσε:

— Έγω άλλα έξη Παριζιάνικα θαυμάσια μοντέλλα. Ήθελα πολύ να τα βλέπατε, να μου λέγατε τη γνώμη σας. Μιλώστε με τόσο πειστικότητας που δεν μπόρεσε η Μαρία να την αποφύγει, μολοντί ήξερε πολύ καλά πως δεν είχε κανένα σκοπό ν' αγοράσει ένα παριζιάνικο μοντέλλο.

Μολαταύτα δοκίμασε τρία καπέλλα. Κιτάξε στον καθρέφτη.

— Δεν μου πάνε διόλου! είπε.

Ήταν πολύ κτυπητά και χωρίς γούστο.

Η καπελάδου έβγαλε το καπέλλο από την προθήκη. Η Μαρία το φώρεσε. Και η πολυτήρια έξοσσε:

— Θαυμάσια! Σ'ας πνιναίτε τρέλλα!

Η Μαρία κυττάζονταν ένθουσιασμένη στον καθρέφτη. Γύριζε απ' όλες τις μεριές. Νά μπορούσε να είχε ένα τέτοιο καπέλλο!

— Μ' αυτό θάδε πανάκριβο! είπε.

— Έξηντα δολάρια μου κοστίζει, αλλά για σ'ας, κυρία μου, έπειδή σ'ας πνιναίτε τόσο θαυμάσια θα το έδωκα και με ζήμια...

Η Μαρία συλλογίστηκε πως είχε πνινητα δολάρια στην τσέπη της. Ίσως να τα καταφέρει να το πάρη. «Είπε γελοίο όμως, σέφθηκε, σε μία τέτοια ώρα να παζαρεύω ένα καπέλλο, που είνε πάντως πολύ ακριβό για μένα. Θα της προσφέρω μία πολύ χαμηλή τιμή, ώστε να με άφηση ήσυχη».

— Παραπάνω από σαράντα πέντε δολάρια δεν δέζει, είπε.

— Μά, κυρία μου, είναι ένα παριζιάνικο μοντέλλο!

Μιλούσε με κλαψήρικη φωνή κι έκανε σαν να έτοιμαζόταν να ξαναδείξει το καπέλλο στην προθήκη. Άλλά μέσα της σκεπτόταν: «Αυτή δεν μου ξεφεύγει. Θα της φορώσω το καπέλλο». Άλλωστε είνε τέλος της εποχής. Πρέπει να ξεπ'σω, και είνε δυνατό:

— Άν τολλάγιστον μου είχατε προσφέρει πνινητα πέντε δολάρια...

Τώρα ίδρωσε η Μαρία. Σχεδόν τόση είχε απάνω της. Σίγουρα θα της πέφνη για πνινητα δολάρια.

— Μπ'α! είπε, βήθεν αδιάφορα, κρύβοντας την ταραχή της, δεν έχω παρά πνινητα δολάρια απάνω μου.

Η καπελάδου συλλογίστηκε πως πλησίαζον οι μέρες που έπρεπε να πληρώσει το νοίκι της και είπε μ' ένχαρηση:

— Έτσι... Μόνο έπειδή σ'ας πνιναίτε τόσο θαυμάσια...

Η Μαρία αποσβολώθηκε. Π'ας έγινε αυτό το πράγμα; Τώρα όμως δεν μπορούσε να έπισθοχωρήσει, είχε συμφωνήσει πιά.

Έκκλητική μέτρησε η καπελάδου τα πολλά νομίσματα που της άδειασε η Μαρία. Ήταν πενήντα δολάρια.

Η Μαρία έφυγε τρεχάτη. Ήταν κυριολεκτικώς μεθυσμένη, ξετρελαιμένη με το θαυμάσιο καπέλλο που φορούσε.

Ο δικηγόρος Παύλος Νορτντεν ζή α-κόμα.

Έπίσης και η Μαρία. Έχουν κι' ένα χαριτωμένο άνοράκι που το λατρεύουν. Και ο γάμος τους δεν είνε από τους γεωστέρους, μ' όλα τα σφάλματα, που κάνει κάποτε ο νεαρός δικηγόρος. Η Μαρία έζει να παραβλέπη. Και φοράει πάντα πολύ όμορφα καπέλλα.

ZAN BINIΩ

ΕΤΟΣ Η'. ΑΘΗΝΑΙ, 19 ΜΑΪΟΥ 1946 ΑΡΙΘ. ΤΕΥΧΟΥΣ 890

Οπιδκυρός

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΗ ΕΠΙΦΕΘΡΜΙΣ

Ιδιοκτησία — Ι. Γ. ΠΑΠΑΓΕΩΡΓΙΟΥ — Διεύθυνσις

ΓΡΑΦΕΙΑ ΣΑΝΤΑΡΟΖΑ 5 • ΤΗΛΕΦΩΝΑ 27.135 - 29.967 • ΤΙΜΗ ΤΕΥΧΟΥΣ ΔΡΑΧ. 600

ΚΟΖΕΡΙ ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ

Ο ΔΡΟΜΟΣ τῆς Ξενητειᾶς

Αυτά τα πυκνά έλληνοαγγλικά είδύλλια έχουν πάρει τόση εύρηση και δημιουργούν τέτοιες καταστάσεις ώστε άξίζουν να τα παρακολουθήσουν με περισσότερη προσοχή οι έρευνητές των κοινωνικών μας φαινομένων. Δεν αποτελούν μίσησ και αυτά μίαν από τις κοινωνικές εκδηλώσεις μας; Αναρίθμητοι σύνδεσμοι που δημιουργούνται με τις κοπέλλες μας και με τους Βρετανούς (παρατίωτες. Πρόχειρες σχέσεις τα περισσότερα από αυτά. Γνωριμίες που ζούνε τη ζωή ενός τριαντάφυλλου. Ίδιως στα μεγάλα κέντρα όπου τ'ά ήθη είνε πιο ελεύθερα και χαλαρωμένοι οι περιορισμοί. Δεν περιμένει περισσότερο από μία πρόσκληση το πρόχειρο κορίτσι στο άθηναϊκό δρόμο για ν' άνέδη στο τζιπ και να συντροφιάση τον ξένο όπλιτη. Από την έποχή της Α-φοροίτης που έπρόδωσε βιομηχανία της όλης του Ηραίστου, για να πέση στην άγκαλιά του Άρη, θεού του πολέμου, τα όπλα σημειώνων πάντα εξαίρετική επιτυχία στο έρωτικό πεδίο. Ίδιως όταν είνε όπλα άγγλικής κατασκευής, και όταν οι ένοπλοι διαθέτουν αυτόκλητα, ταίκες, σοκολάτες και άλλα είδη που προκαλούν το ένδιαφέρον της λαϊκής Εύας.

Άλλά δεν πρόκειται με τα είδύλλια της μορφής αυτής να σ'ας άσπασήλωσ σήμερα. Ούτε είνε όλα της μορφής αυτής. Υπάρχουν και γνωριμίες λιγώτερο πρόχειρες, αναπτύσσονται αίσθηματα, σφυρηλατούνται και σύνδεσμοι, άνθίζουν και έρωτες που συχνά καθιγιάζονται με το γάμο. Οι περιπτώσεις είνε πολλές και στην πρωτεύουσα και στην επαρχία. Μικτότερο έλληνοαγγλικό χορόν χορεύει ο Ησάας, Οί άμεις της Βορρά και το γαλάζιο του Αιγαίου αμύγον σε ένδοξες όδοις. Τί πρόκειται να βγ'η από τις ένώσεις αυτές; Θα φέρουν την ευτυχία; Θα φέρουν τη δυστυχία; Θα έα εδοκιμήσουν τα κορίτσια μας που μεταφροούνται σε κλίματα που δεν τ'αχουν συνήθειες;

Νά μερικές άπορίες που προκύπτουν από τις έλληνοβρετανικές ένώσεις. Μ'ας τις θυμίζει μία αναγνώστριά που βρισκίται σε στενή, όπως μία γράφει η Ίδια, έπαφή μ' έναν από τους ξανθοὺς μας ξένους. Μεσαιας άστικής τάξεως, κορίτσι είκοσιτριών έτών που σπουδάζει και συγχρόνως εργάζεται. Άγάπησε πριν από δυό χρόνια. Η πρώτη όμως άγάπη την απογοήτευσε και έτσι, απογοητευμένη καθώς ήταν, κατέληξε στο συμπέρασμα ότι στην έποχή μας μία κοπέλλα που δεν έχει προίκα και που δεν διαθέτει εξαίρετικά χαρίσματα, δύσκολα θα βρ'η το σύντροφο της ζωής της.

Πόσο γρήγορα απογοητεύονται τα νεύτα και με πόση εύκολία καταλήγουν στα συμπεράσματά τους. Σε ήλικια είκοσιτριών έτών, πριν δηλαδή σκάση καλά-καλά από τ' αούτο της στριλίζεται σε μία περιπέτεια που της συνθέει έδω και δυό χρόνια και βγάζει τις άποφάσεις της.

Άπειλημένη από την έγχώρια παραγωγή γνωρίσθηκε σε μία φιλική συντροφία μ' έναν Άγγλο στρατιώτη. Καμμία ίδιαίτερη συγκίνηση από τη γνωριμία του, κι' αν έβωσε συνέχεια στις σχέσεις της μαζί του, τόκανε για ν' άσκηθ'η στη γλώσσα του νέου της γνωρίμου. Δεν τον έπρόσεξε σαν άντρα. Όσο όμως τον σχετίζονταν τόσο έκτιμούν το χαρακτήρα, την τιμιότητα, την αλκότητά του. Κάποιο αίσθημα αναπτύχθηκε ανάμεσά τους.

Έρωτας σ' έκείνη, συμπάθεια σ' εκείνην. Έτσι συμβαίνει συνήθως στους έλληνοβρετανικούς συνδέσμους. Κατακλύεται ο έρωτας έρωτας στην έ-νωση.

Τα κορίτσια μας θα προτιμούσαν από τους ξένους τους έλληνοκοινούς μας. Βιαστικές όμως να παντρευτούν, ή άνησυχες μήπως δεν ζήτουν στην έγχώρια αγορά, πλεονέκουν τους έπιτοκτες μας. Οι γάμοι τους μ' αυτούς είνε συνήθως γάμοι από ύπολογισμό, καταστάσεις ανάγκης, έξυπνότητες του συμφέροντος. Γι' αυτό τους φοβόμην, φοβόμην ότι όταν λείπη ο δυνατός έρωτας για να καλύψη τη διαφορά των συνηθειών και την άπνοια, θ' άρχισ'η η νοσταλγία να λήνη τη θέση της στην ψυχή και να παραβ'η τη ζωή των ξενητεμένων μας. Τα κορίτσια που μας φεύγουν βάπτεται στο σκεπθόν πολύ, όσο καταλαβαίνουν ότι δεν είνε η μεγάλη άγάπη εκείνη που σφραγίζει τα διαβατήριά τους. Άν όμως νοιώθουν ότι ο έρωτας είνε ο έμπνευστής της άποφάσεώς τους, τότε άς κάνουν το σταυρό τους κι' άς πάνε στο καλό χωρίς να ρωτήσουν κανένα.

Π. ΠΑΛΛΙΟΛΟΓΟΣ

—Όποτε το είδοποιτήριο να περάσετε να πάρετε το δέμα σας.
—Ζαυαί, βλάδ. Μία Μαντάμ Σουσου Κατακουζηνού δεν καταδέχεται ένίοχου έκ τσοκαριών της Αμερικής. Άλεβουζάν, κρ'ε!...
(Σκίτσος Θ. Δημητριάδης)

ΛΥΡΙΚΑ ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ

Σε μία χαμένη αγάπη

Σ' αγάπησά μ'αν άνοιξι, κάποια γαλάζια ώρα — θάρρος πως ζω και π'από έκείνη τη στιγμή.

Ένα μπουκέτο πασχαλιές στα χέρια σου κρατούσες κι' άκνα καμνογελοῦσες και ήσωνα χλωμή.

Και β'απαινα, και β'απαινες... Τα χείλια δεν μιλούσαν κι' οι φώρες έκλυόσαν της φωνής σου.

Και δεν μπορούσες στ'ένω κι' ούτε κι' έσύ μπορούσες αυτό, που λαχταρούσες δειλά να μου τ'ά πης.

Όσο κι' αν πέρασε καιρός θάρρος πως είνε τώρα, κάποια γαλάζια ώρα σ' αγάπησά πολύ.

Και μεθυσμένος απ'το φως κι' απ'τα βαρεία τ'ά μύρα σουδούρα και σου πήρα το πρώτο το φίλι.

Κι' οι πασχαλιές μ'αδύσανε μέσα στην άγκαλιά σου, κι' έπρεπε στα μαλλιά σου μία βροχή κρυφή.

Και γύρω όλα χαρούμενα γι' αγάπη μας μιλούσαν και όλα μας γελοῦσαν και γέλαγες κι' έσύ.

Σ' αγάπησά μ'αν άνοιξι τώρα και φως γεμάτη και ήσωνα δραστή σαν ρόδο τ' Άπριλιού.

Δεν ξέρω αν τ'ά ξεχάσες, όμως ενώ ακόμα τη νύχτα έχω στο στόμα το πρώτο μας φιλιού.

Κοντά μου ήρθες μ'αν άνοιξι κι' έσύ σαν χελιδόνι, κι' ήσουν χαρά μου μόνη, κι' έρωτας και σκοπός...

(Π'ας δ'α' αυτά που μοιάζουνε τώρα με παραμύθι τ'ά σέκασες ή λήθη;... Κι' έγω δεν ξέρω π'ως...)

Δεν θέλω νάρθω τώρα πιά, εκεί που είσαι μέινω, ανώφελο θα είνε και να με θυμίσθης.

Έπέρασε ή άνοιξι κι' έμεις είμαστε ξένοι, αγάπη μου χαμένη που δεν θα ξαναβρ'η...

ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΓΙΑΝΝΑΚΟΠΟΥΛΟΣ

Τα δρώματα της καρδιάς

Η ΛΟΥΚΡΕΤΣΙΑ

Από τότε που ο Μαρριάνο ξαναγύρισε από την Βαρκελώνη, το σπίτι των Ονταρίτσα ξαναβρήκε τη χαρά του. Ο Μαρριάνο είχε μάθει φαρμακοποιούς. Είχε εργασθεί έναν δώδεκα χρόνο σ' ένα φαρμακείο. Μά έπειτα η τέχνη αυτή δεν του άρεσε και γι' αυτό κατέγινε με την άρρωστο-ποία. Έτσι από τότε που ξαναγύρισε στη Σεβίλλη, το σπίτι των γονέων του, των Ονταρίτσα είχε πλημμυρίσει από ευτυχία.

Ο Μαρριάνο ήταν ένας αδύνατος νέος, κάπου είκοσιεπτά-σάρων χρονών, χωρίς τίποτε το ανδρικό στο παρουσιαστικό του. Οι γέροι Ονταρίτσα τον αγαπούσαν πολύ το μοναχογιού τους αυτόν, τον έλάτρευαν.

Η άσπασή του με τα άρωματα ταιρίαζε πολύ στο χαρακτήρα του.

Το δωμάτιό του, στο σπίτι των Ονταρίτσα έμοιαζε μ' ένα αλχημικό εργαστήριο των παλιών χρόνων. Ήταν γεμάτο από μπουκάλια, άλλα άδεια, άλλα γεμάτα με μυρωδιές. Στη γωνία ήταν στήν-ενας λαμπρός. Μ' όλα αυτά τα σύγγρα καταγινώσαν το μεγαλύτερο μέρος της ημέρας και της νύχτας ακούει ο Μαρριάνο. Είχε συνηθίσει μάλιστα να δίνει κι από ένα καινούργιο και χτυπητό ήνομα σε κάθε άρωμα που κατασκεύαζε.

Έτσι τα τρία τελευταία παρασκευάσματά του τα είχε ονομάσει «Φίλτρο της Άγνης», «Ονειρο του Χαλίφης», «Εύτυχια της Σεβίλλης».

Τώρα τελευταία ο Μαρριάνο σκεδίαζε ένα καινούργιο άρωμα που θα το πετύαινε με την ανάμιξη δώδεκα διαφόρων αρωμάτων. Το καινούργιο αυτό άρωμά του έπρεπε να έχει κάτι το ανατολίτικο, κάτι το ξέ-ω-

τικό... Είχε αρχίσει κιόλας τις δοκιμές του και είχε βρή και την ονομασία που θα έδι-νε στο καινούργιο του άρωμα. Θα το ονόμαζε «Λουλουδί της Σιγκαπούρης».

Αρχισε τότε να βγαίνει περιπατώντας στους δρόμους της Σεβίλλης. Και ενώ περιδιάβαζε κάτω από τα τείχη του «Αλ-καζάρ» ή στο πάρκο της Μα-ρίας-Λουίζας, κύτταζε άφρον-μένος τους διαδότες και συλ-λογιστάς, τί έλειπε ακόμα από το «Λουλουδί της Σιγκα-πούρης».

Ένα βράδυ, είδε στο παρά-θυρο ενός παλιού άραβικού μεγάρου ένα κορίτσι. Ήταν ωραίοτατο και είχε μεγάλα μαύρα μάτια. Ο Μαρριάνο δο-κίμασε απότομα μεγάλη ταρ-χή. Κάτι τον έσπρωχνε μέσα του να σηκωθεί και να πάει να κοιτάσει μπροστά της. Μά συγκρατήθηκε. Σήκωσε μονά-χα το χέρι του και το έφερε πάνω στην καρδιά του. Το κο-ρίτσι διέκρινε αυτή την κίνηση του και του χαμογέλασε.

Όταν γύρισε στο δωμάτιό του ο Μαρριάνο άρχισε και πάλι με μεγαλύτερο ζήλο, τα πειράματά του. Η εικόνα του κοριτσιού με τα μεγάλα μαύ-ρα μάτια, στέκοταν πάντα μπροστά του και θαρρείς πως τον ένεπνε. Δεν κοιμήθηκε καθόλου αυτή την νύχτα, αψω-σιωμένος στην εργασία του και τέλος στις τέσσερες το πρωί, πέτυχε να βρή το συν-δυασμό που αναζητούσε. Ήταν έτοιμο πια το άρωμά του που θα συγκινούσε τον ωραί-οκοσμο όλης της Ευρώπης.

Η σκέψη αυτή τον ένοουσι-αζε. «Ολα τα πλούτη που θα κερδίσει θα πήγαινε να τα κα-ταθέσει στα πόδια της άγνω-στης ωραίας νέας με τα μαύ-ρα μάτια. Την άλλη μέρα το

μεσημέρι, είχε γεμίσει ένα δ-λώδεκα μπουκάλια από το «Λουλουδί της Σιγκαπούρης». Και το απόγευμα, πήγε και πάλι να κοιμηθεί κάτω από το σπίτι της νέας. Μά το πα-ράθυρο του μεγάλου άραβικού σπιτιού ήταν κλειστό. Ο Μα-ριάνο γύρισε τέλος στο σπίτι του. Μά την άλλη μέρα είδε τη νέα να στέκει πάλι στο ά-νοιχτο παράθυρο. Του χαμογέ-λασε μάλιστα όταν τον είδε. Η καρδιά του χτύπησε δυνα-τά.

Έτσι πέρασαν αρκετές μέ-ρες. Εκείνη του χαμογέλασε, όταν τον έβλεπε να τριγυρνά κάτω από το παράθυρό της, μά αυτός δεν τολμούσε να της πη ούτε μια λέξη. Μέσα στη σκέψη του όμως έπλεθε τα ω-ραιότερα όνειρα. Είχε αφήσει πια κατά μέρος τα άλλα του άρώματα και δεν έφτανε τό-ρα τίποτε άλλο από το «Λου-λουδί της Σιγκαπούρης». Στο δωμάτιό του είχε έτοιμά-σει δέκα μεγάλα μπουκάλια, γεμάτα ως επάνω, με το πολύ-τιμο δυνατό, μεθύσιτικό άρω-μα.

Ένα βράδυ, πήγε και πάλι κάτω από το παράθυρο της ωραίας του. Μά άπορησε όταν συνάντησε εκεί έναν πα-λινό συμμαθητή του. Εκείνος δεν τον πρόεξε στην αρχή, γιατί ήταν έτοιμος να χτυπή-ση την πόρτα. Σε μια στιγμή όμως, γύρισε και τον είδε.

— Και σ' εδω Μαρριάνο; του είπε γελαστός. Ξέρω... Ξέρω τι σου συμβαίνει... Η Λουκρέτσια εινε η ωραιότερη απ' όλες τις κοριτζίτσες, που ήρθαν ως τώρα στη Σεβίλλη! Ο Μαρριάνο νόμιζε πως δεν άκουσε καλά. Κύτταζε τον πα-λινό συμμαθητή του κατάπλη-κτος, άποσβολωμένος, χωρίς να προφέρει λέξη. Ο άλλος πα-ραέεινε.

— Τι με κυττάσεις λοιπόν; το-ι: του είπε. Θαρρείς κανείς πως σου ροχατεί να με πνίξης. Έλα πάμε επάνω, να σου την γνωρίσω!

Μά ο Μαρριάνο δεν άκουγε πια. Έφουγε με κλονισμένα, μά γρήγορα βήματα, σαν με-θυσμένος, σαν να τον κυνηγού-σαν τα λόγια που άκουσε: «Η Λουκρέτσια εινε η ωραιότερη κοριτζίτσα...».

Έτσι λοιπόν αυτό το θείο κορίτσι ήταν ποσούχο... Και τα όνειρα που είχε πλά-σει: Και το «Λουλουδί της Σιγκαπούρης».

Όταν έφτασε σπίτι του, έ-πεσε στο κρεβάτι του. Δεν μπορούσε να σκεφθ, ένοιωθε πως το κεφάλι του γύριζε. Παράδερνε επάνω στο κρεβά-τι του, αναστενάζε και βογ-γούσε φοιτά.

Κατά τα μεσάνυχτα, δεν μπορούσε να κρατηθ πιά. Πε-τάχτηκε απ' το κρεβάτι του κι έτρεξε κοντά στο πρώτο από τα δέκα μεγάλα μπουκάλια, που είχε κλεισμένο το πολύτι-μο άρωμά του. Στην έκφραση του ήταν ζωγραφισμένη η ά-πογοήτευσ, η απελπισία.

Εδωγες το βούλωμα του μπουκαλιού κι η μυρωδιά ξε-γύθηκε δυνατά, μεθυστική, ζα-λιστική. Έπειτα πλησίασε στο δεύτερο μπουκάλι. Το άνοιξε κι αυτό και το αναποδογύρι-σε. Η άτιμωφαρία του δωμά-τιού του είχε γίνει βαρειά, μά αυτός εξακολουθούσε ν' ά-νοιγη ένα ένα και τα δέκα μπουκάλια. Έπειτα πήγε και ξανάπνεε εξαντλημένος στο κρεβάτι του...

Εκεί τον βρήκαν την άλλη μέρα, το πρωί, μέσα στη βα-ρειά, αποπνικτική μυρωδιά, με τρομερό πυρετό. Η μητέ-ρα του τον περιποιήθηκε στο-ργικά. Μά όλα πήγαν χαμένα. Ο Μαρριάνο πέθανε ύστερ από λίγην καιρό. Πέθανε ψιθυρί-ζοντας το όνομα της Λουκρέ-τσας, που άγγελο αυτό που ήταν βουτηγμένος στον βορκο της αμαρτίας!...

ΘΕΑΤΡΙΚΑ παρασκήνια

Πιχάντινο ρεπορτάζ

—Πρώτος από όλους τους καλοκαιρι-νούς θιάσους, θα άρχισή τις παραστά-σεις του στο «Λυρικό», ο θιάσος Βέμ-πο-Κοκκίνι, στις 20 Μαΐου, με την έ-πιθεώρηση του Τραϊφόρου «Ξαναβρίζουν τα ρόδα».

Στις ρωμάντσες του έργου, η Σοφία Βέμπο θα εμφανισθ με μια εξαιρετική τουαλέτα άσπρη, από στράς, με 40 πίκες ούρα, άζιας 2 έκτομυριών!...

Στο ίδιο έργο θα εμφανισθ έκτακτως και η χορεύτρια Μπέλλα Σμάρι. Θα φορέσ, για πρώτη φορά, μία του-αλέττα με «φωτεινό» ύφασμα από νάυ-λον, — τελευταία αμερικανική εφεύρε-σις — άζιας 800 δολαρίων, που έφερε την περασμένη βδομάδα από την Ν. Ύορκ η άραβωνιστικός της Άμερι-κανός αξιωματικός κ. Πίτς.

—Πολύ περίεργα και άπιθανά πράγ-ματα συμβαίνουν στο ελληνικό θέατρο. Έτσι ενώ γίνεται τόσος θόρυβος για την αναβίθαι του «Βαπτιστικού» του Σακελλάρη στη «Λυρική Σκηνή» και για τη διανομή των ρόλων, δεν υπάρ-χει το λιμνέττο του έργου!

Κι' αλήθεια, ούτε η «Λυρική Σκηνή» το έχει, ούτε ο κ. Σακελλάρης, ούτε η «Εταιρία Θεατρικών Συγγραφέων». Καταβάλλεται λοιπόν προσπάθεια να βρεθ από θιάσους που περιοδεύουν στις επαρχίες, γιατί μόνο στα παλαιά ρεπερτόρια τους υπάρχει πιθανότης να βρισκται...

—Το πιο πολυσύνθετο ταλέντο του ελληνικού θεάτρου, η μικρούλα φαίν-ομενη Νίχη Ζοχα, έδοκίμασε τη περ-σμένη εβδομάδα τη μεγαλύτερη συγκί-νησι της ζωής της.

Από τον Άμερικανό Ιμπρεσάριο, που της είχε οτείλει κατ' επανάληψη διά-φορα «σπεσιαλιτέ», για τα οποία γρά-ψαμε πολλές φορές, έλαβε ξαφνικά, ά-πό την Νέα Ύορκ, το εξής τηλεγρά-φημα:

«Από σήμερα άνήκεις στο έπιτελείο των άρτιστών της Νέας Ύορκης. Έ-κλεισα εξάμηνον συμβόλαιο με τη «Ρε-πάρμπλικ Μπροντγουάιν». Μισθός 3.000 δολάρια μηνιαίως. Άποστέλλω συμβό-λαιο καθώς και προκαταβολήν 6.000 δολαρίων. Συγχορηγώ.

Μπομπ Κάρτερ»

Τόσος ήταν ο ένθουσιασμός της μικροσκοπικής καλλιτέκνης, από την πρώτη εντύπωσι της μεγάλης αυτής έ-πιτυχίας, ώστε δεν μπόρεσε να κοιμη-θ η όλη την νύκτα κι' ανεστάτωσε κυ-ριολεκτικά το ξενοδοχείο («Όλμπος»), όπου μένει, με τις φωνές και τα τρα-γούδια της!

—Ποιος μπορούσε ποτέ να φαντασθ ότι ένας έπισημω, μαζί με την ιατρι-κή μπορούσε να ασχοληται και με τις Μούσες;

Πράγματι, ο Άθηνάιος παθολόγος Ια-τρός κ. Στέφανος Άρετάιος έγραψε το λιμνέττο και τη μουσική μιας νέας ό-περέττας, που φέρει τον τίτλο «Ερωτι-κός συναγεμρός» και παρεδόθη ήδη προς κρίσιν στον θιασάρχη Μάνο δι-λιππίδη.

Το έργο άρεσε και συμπεριελήφθη στο ρεπερτόριο του θιάσου, για να παιχθ στην Αίγυπτο.

—Σε μια ελληνική ταινία που θα προβλθ προσεχώς, εμφανίζεται με μεγάλη έπιτυχία η γνωστή ηθοποιός του θεάτρου Έλλη Λαμπέτη.

Αυτό έγινε άφορμή να προκριθ και για το έργο του Χαιροπούλου «Μικρή Μαμά» που πρόκειται να γυρισθ σε ταινία.

—Ένα νέο ταλέντο του τραγουδιού, αληθινή αποκάλυψ, η Καίτη Βαφειάδου, θα ντεμπούταρ το καλοκαίρι.

—Με ιδιαίτερο ενδιαφέρον αναμένε-ται η έπσοια χορευτική έπιδειξις της Σχολής Μοριάνω, που θα γίνη στις 24 Μαΐου στο «Ρέξ».

Το περίεργο εινε ότι σε μια από τις ρυθμικές χορογραφίες, θα λάβουν μέ-ρος 15 λιλιπούτιες χορεύτριες 4 — 5 χρονών, οι Σιτανίδου, Τσόγκα, Κλω-νάρη, Παπούλια, Παπαδόπου, Μπικα-κί, Πρωτολάτου, Βουλγαριδου, Άνα-γνώστου, Παζαρή, Ε. Δημητριάδου, Ζ. Δημητριάδου και οι τρεις αδελφές Ζα-χαροπούλου.

Ο ΘΕΑΤΡΟΦΙΛΟΣ

Αθηναϊκά ΠΑΝΤΕΒΟΥ

Όσakis μπαίνει ή άνοιξις και πρό παντός το θέρος, φουντώνουν δέντρα και φυτά; φουντώνει και ο έρωας και βλέπει στην πρωτεύουσα, ιδίως τα βραδάκια, να ξαναζούν τα ραντεβού και τα ραντεβουδάκια.

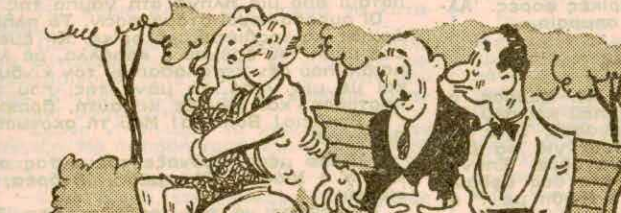
Υπάρχουν, όμως, ραντεβού πολλά κατά κανόνα ρωμαντικά, ξετσίπωτα, δειλά, ψυχρά, διάπυρα, στους δρόμους, στα κηπάρια, στα «μπάρ», στον Παρθενώνα και βλέπεις στιγμιότυπα στην έποχή μας, άπειρα.

Συμμαχική βοήθεια!

Τα ζευγαράκια τ' άστεγα τους πάγκους πιάνουν πάντα κι' αφήνουν κάθε διαταγμό και τη ντροπή στην μπάντα. Στο μεταξύ δεν δίνουν καθόλου σημασία στους διπλανούς, που έχουν κι' αυτοί... εοσισθησία!

Τοιουτοτρόπως βλέπετε τους παρακαθημένους, απ' τα φιλιά των διπλανών κι' εκείνους... άναμμένους! Και τέτοια εικόνα βλέποντας, μπορεί να πη ο καθείς: —Του ραντεβού...

...άστεγοι και οι πυροπαθείς!

Τα σινεμά τα σύγχρονα και διη τα θερμά, από πιστούς κατάμεστα, ή και πολλάκις άδεια, ζευγάρια συγκεντρώνουνε πολλά, στα σκοτεινά που κατορθώνουν, στα κλειστά, να δρέψουν λίγα... χ ά δ ι α.

Μά κάποιος αδιάκριτος, που κάθεται στο πλάι, καθώς ζητάς το έδαφος να προπαρασκευάσης, με τρόπο και μ' αναίδεια στη φίλη σου... κ ο λ λ ά ε.

και βλέπεις τότε ραντεβού με...

ζένες έπεμβάσεις!

Συνοπτικός Μ. Γάλλια

Αθηναϊκά ΠΑΝΤΕΒΟΥ

Του «ραντεβού» δεν χάνουνε ποτέ τις ευκαιρίες, εκτός απ' τα κορίτσια μας και μερικές κυρίες. Κυρίες μάλλον εύπορες κι' από μεγάλα τζάκια, που προτιμούν στα «ραντεβού», συνήθως, ... Έ γ γ λ ε ζ ά κ ι α!

Εκείνες δεν προσέχουνε ούδέποτε την ποίση, μά τα καπρίτσια του συρμού και την... ί κ α ν ο π ο ι η σ ι! Κυρίως όμως έχουνε συζύγους... ά δ υ ν ά τ ο υ ς, που τα... κ α θ ή κ ο ν τ α ξεχνούν, στα τόσα τα δεινά τους.

Το «ραντεβού» δεν τ' άγνοεί ο σύζυγος... Κι' έν τούτοις τηρεί μια στάσι άφογη κι' άπόλυτη εχεμύθεια, γιατί είναι νέα ή σύζυγος, κι' αυτός πεντηκοντούτης έφ' ω και του χρειάζεται...

Συμμαχική βοήθεια!

Μ' Έγγλέζους πάνε «σαντεβού» και πλείστες άλλες νέες που συγκεντρώνονται τελικώς και δείχνονται γενναίες. Μπορεί να πάνε «ραντεβού», μαζί τους, από άνεχεια, άλλ' άποφεύγουν εύγενώς την... φ υ σ ι κ ή σ υ ν έ χ ε ι α!

Συμβαίνει όμως ο σύμμαχος να γίνεται στουπλ κι' άπάνω στο μεθύσι του και να παρεκτραπή. Σάν άλλες, προηγούμενες, μπορεί να τις νομίση και στο σημείο να βρεθ και να... χ ε ι ρ ο ν ο μ ή σ η!

Το πράγμα τότε, σίγουρα, τροπή θα πάρη άλλη, με λίγα λόγια δηλαδή, στην κρίσιμη περίστασι, θα φάη... τ σ α ν τ ι α ο σύμμαχος, καθέτως, στο κεφάλι και μπαίνει και στο «ραντεβού» μια

...εθνική αντίστασι!

Μπορεί τά μιση, στο «ζεγιθ» να βρίσκονται, ούαι! μπορεί κάθε... πεντάλεπτον, να γίνεται και φόνος, αλλά μπορεί μια... χ ί τ ι σ σ α με κάποιον... Κ ο υ κ ο υ έ «ραντεβουδάκι» να βρεθουν κι' οι δύο τους όμοφώνως.

Αντίθετοι στο φρόνημα, μπορεί νάναι, βεβαίως, αλλά μεγάλον έρωτα αισθάνονται αμοιβαίως. Κι' αν βρίσκονται και δέχονται οι φίλοι τους ακόμα, αλλάζουν άφθονα φιλιά, χωρίς ν' αλλάζουν χ ρ ώ μ α!

Καθένας από αντίθετες ιδέες έμφορεται κι' άκούει κάθε παράταξι χιλιάδες έπιθέτων, πλην όμως εις τα... σ ώ μ α α παντού παρατηρείται.

ΕΛΕΙΣ ΤΩΝ... ΑΝΤΙΘΕΤΩΝ

Ο Συνοπτικός Γ.

ΟΙ ΑΘΛΟΙ ΤΟΥ ΓΕΡΟ ΠΑΡΑΤΑΤΙΚΟΥ

Διά κοινού διαβήματος

Γυναί, κινδύνου κώδωνα σάς κρούω έπιμόνως καθ' ό θ' άδιταμινωθώ και πλήρως θ' άποζηρνωθώ ως λιμνη Μαραθώνος.

Ηγουν δεν τρώγω έπαρκώς, μου λείπουν οι βούτυρον, το έλαιον, το κρέας, και κινδυνεύω διαρκώς.

αί σφριγηλά δυνάμεις μου έν μερεί άπωλέσω. Κι' αν ίσως τας δυνάμεις μου έν μερεί άπωλέσω θα πούσω — φεύ — εις όλας σάς ως νύν να σάς άρέσω διότι θα με δέκεσθε με άνοικτάς άγκάλας κάγώ, γυναί, τρελλόδεσσι, ο δύστηνος και τάλας την πάπιν αν θα πούω — άλλοι και αίσχυνόμενος πολύ.

πάντοτε θ' άδω με φωνήν που σφοδρά θα σπαράξη: —«Εοήμαναν μεσάνυχτα κι' η φύσις ήσυχάζει!».

Επιπροσθέτως ή μερίς του άρτου ήλαττώθη και ως έκ τούτου μά τό ναι —

ω! νταβρόντεροσι γυναί, θα μείνουν άνεκπληρωτοι οι φλογεροί (σας πόθοι).

Γι' αυτό, γυναίκα μετ' έμού έρωτευ- (μέναι πάνυ) που με ύπερσοπίζεσθε και δεν μ' έγκα- (ταλείπετε), πως των ογδόντα ή μερίς καθόλου δεν (με φάνει) στην Ούνγρη δια διαβήματος κοινού να (της) το είπετε.

Τουθ' όπερ αν μ' αυξήσωσιν του άρτου (την μερίδα) τροφίμων δε ποσότητα μοι δώσουν ή- (κανήν), θα τρέφετε, καθώς και νύν, την βάσιμον έλπίδα πως θ' άνακτήσω δύναμιν ως πρότερον (μεγάλην) και πως... εις πᾶσαν ζήτησιν θα έπαρ- (κώ και πάλιν!...

Ο ΓΕΡΟ ΠΑΡΑΤΑΤΙΚΟΣ

Ρ. ΓΚΕΡΛΑ

5^{ον}

Χίθηκε στην αγκαλιά του ευτυχισμένου. Ήταν ευτυχισμένη. Τα λόγια του αυτή την ξεκούρασαν απ' όλους τους κόπους της, απ' όλες τις αγωνίες της. Πόσον καιρό είχε ποθήσει να χυθεί έτσι μικρή-μικρή στην αγκαλιά του και να νοιώσει την καρδιά του να χτυπά ανάμεσα στη δική της!

Πέρασε με λατρεία το δάκτυλό της στα ξανθά μαλλιά του. Ήταν όμορφος τώρα, καθώς την κυττάζε τρυφερά. Το πρόσωπό του είχε ξαναβρεί τη νεανική του βροσία.

— Σ' αγαπώ, του είπε. Κι' είμαι τόσο ευτυχισμένη. 'Ανδρέα, τόσο ευτυχισμένη οταν μπορείς να κάνω για σένα.

Τη φίλησε με λατρεία στο πρόσωπο, στο λαιμό, στα ουράνια μαλλιά.

— Ξέρεις ποτέ θα καταλάβεις πως είμαι έντελώς καλά; της είπε γελαστός. 'Όταν με ιδής να κάθομαι στο γραφείο μου και να γράφω. Αυτό το μέτρο έχω ενώ για τον εαυτό μου. 'Όταν θα μπορούσα να συγκεντρωθώ και να γράφω, θα ήλ' πώς είμαι καλά, πως γιατρέψτηκε και το σώμα και το πνεύμα, κι' η ψυχή μου.

— 'Όταν σε ιδώ να κλίνεσαι στο γραφείο σου και να γράφεις, θα νομίζω πως έχω φέρω και πετάω, είπε η Νιόβη. Δεν φανταζόμην στιγμή της ζωής μου πιο ευτυχισμένη από αυτή.

— 'Θ' άρνηση όμως, είπε αναστενάζοντας ο 'Ανδρέας. Δοκίμασα τώρα πούλειπες. 'Όχι να γράφω, μη φοβάμαι, μονάχα να σκεφθώ. Κι' ήταν εύκολο.

— Για φαντάσου, αν έχασα για πάντα τη δύναμή μου, την έμπνευσή μου!

— 'Όχι! του φώναζε με πεποίθηση. 'Όλα θα ξαναβρούν.

— Πάντως, μόλις καταλάβω πως είμαι καλά, θα κυττάξω να εργαστώ πάλι επανωλικά. Πρέπει προπάντων να ζήσουμε, Νιόβη, δεν είναι έτσι; Και σήμερα δεν μπορεί κανείς να ζήσει βέβαια με στικούς.

— Μη βιάζεσαι, του είπε μελαγχολικά. 'Εχομε ακόμα τόσα μέρα να ζήσουμε χωρίς να εργαζόμαστε. Σιγά-σιγά.

Μέσα της όμως, λέγοντας αυτά τα λόγια, ένιωθε την καρδιά της να σφίγγεται, γιατί έβλεπε μέσα στη την ημέρα τα λεπτά να φεύγουν, και δεν μπορούσε να σκεφθεί κανένα τρόπο για να τ' αντικαταστήσει.

Υπάλληλος

Πέρασαν έτσι κάμποσι μήνες ακόμα. 'Η ζωή γινόταν όλο και πιο άφορητη. Ο 'Ανδρέας προσπάθησε να βρει δουλειά. 'Αλλά, τι δουλειά μπορούσε να βρει ένας μηχανικός, τα χρόνια αυτά, που οι άνθρωποι σκεπτόνταν υπερκόσμινα και χαλαρά, κι' όχι τίποτα κανένα;

— Μη στενοχωριέσαι, του έλεγε η Νιόβη. Θα τα καταφέρουμε κι' έτσι.

— Και στο κάτω, κάτω, όταν ιδούμε τα σκουρα, μπορώ να εργαστώ εγώ.

Τα σκουρα δεν άργησαν να φανούν. Και τότε, με φρίκη της η Νιόβη, συλλογίζονταν πως δεν ήταν και τόσο εύκολο να βρει δουλειά.

Βέβαια, πιο δύσκολο ήταν για τον 'Ανδρέα, επειδή αυτός, σαν επιστήμονας, έπρεπε να βρει μια δουλειά της ειδικότητάς του. 'Αλλά, κι' αυτή είχε εργαστή χρόνια στην Τράπεζα, και μπορούσε ίσως να βρει κάποια ανάλογη θέση.

Χρειάζονταν όμως μέρα. Και παρουσιάστηκε ένας από μηχανής Θεός.

— 'Ανάμεσα στους φίλους του 'Ανδρέα, ήταν κι' ο Πέτρος Καράς. Πώς είχαν φίλοι, ούτε ο 'Ανδρέας μπορούσε να το εξηγήσει, ούτε ο Καράς. Είχαν γνωριστεί στη Γερμανία, πριν λίγα χρόνια. Ο 'Ανδρέας

ήταν τότε φοιτητής, κι' ο Πέτρος Καράς είχε πάει για εμπόριο.

Τώρα, τι ακριβώς επάγγελμα είχε, κανένας δεν ήξερε. Λίγο απ' όλα. Λίγη μισή αγορά, λίγη ύπνηση εκμετάλλευσης των γερμανικών που ήξερε.

Πάντως, ενώ όλος ο κόσμος πενούσε, αυτός είχε άφθονα τα μέσα. Κι' όχι μόνο αυτό, αλλά είχε και σπουδαίες γνώσεις.

Ερχόταν τακτικά στο σπίτι του 'Ανδρέα. — Είπε καλός φίλος, έλεγε ο 'Ανδρέας, που ήταν ευπρόσδεκτος και αγαθός.

— Ναι, συμφωνούσε, με μισό στόμα η Νιόβη.

Μέσα της όμως είχε τις αντίρρησης της. Δέ μπορούσε να καταλάβει μερικά πράγματα. Γιατί της κρατούσε έτσι, τόσο πολλή ώρα το χέρι ο Πέτρος Καράς. Γιατί της μιλούσε πιο πολύ αυτής παρά του 'Ανδρέα; Γιατί, κι' όταν ήταν στο νοσοκομείο ο 'Ανδρέας, έρχονταν τόσο συχνά ο Καράς να την επισκεφθεί;

— Ερωτήματα, που δεν της άρεσε να τα πολυσκέπτεται.

Πάντως, επειδή είχαν αρκετή οικειότητα με τον Καρά, ένα βράδυ του είπε πως είχε ανάγκη να ενοχλήσει αυτή, για να συντηρηθεί το σπίτι.

— Φάνηκε να μη δίνει σημασία εκείνος, σ' αυτά της τα λόγια.

Μετά λίγες μέρες πήγε και της είπε: — Θέλετε σιγά να εργαστήτε; — Το ρωτάτε; φημίσε αυτή με αγωνία. — 'Αν δεν εργαστώ εγώ, θα πεθάνουμε.

— Καλά!

Μετά λίγες ημέρες τη διώρισε σε κάποια εταιρία.

Κι' έτσι, χωρίς να το καταλάβει καλά-καλά πως, ξαναμπήκε στην υπαλληλία η Νιόβη. Κυριαρχούσαν τώρα βέβαια διπλά. Γιατί δεν είχαν πια υπέρτερο. 'Αλλά τουλάχιστον, δεν πενούσαν πολύ.

Ο 'Ανδρέας το δέχθηκε να εργάζεται αυτή, αλλά φαινόταν μέσα του πως στενοχωριόταν. Προσπαθούσε να τη βοηθήσει σε όλα, και στις δουλειές του σπιτιού ακόμα.

Από εκείνη την ημέρα ο Πέτρος Καράς πήρε βάρος κι' άρχισε να έρχεται πολύ συχνά στο σπίτι. Και στη Νιόβη φερόταν με μια οικειότητα τώρα, που την έκανε να εξοντιότητα μέσα της μερικές φορές. 'Αλλά δεν έδινε βαθύτερη σημασία.

Τρυφεριές

Ήρθε ο χειμώνας του 43. Μαύρος, απελπιστικός. Ο 'Ανδρέας που και που θυμόταν πως έπρεπε να εργαστεί. Τότε άρχιζε καινούρια έκδοσή της για να βρει δουλειά. Μα, πάντα νευραγούσε. Σπάνια κατάρθωνε να κερδίσει κάτι, όσο έφθανε για να μην επιβιώσει η Νιόβη με τ' ατομικά του έξοδα.

Η Νιόβη δεν έχανε το θάρρος της. 'Όσο έβλεπε τη ζωή να ξαναγυρίζει στη ματιά του αγαπημένου άντρα, τόσο και δεν έχανε την ελπίδα της. Μπόρα ήταν, θα περνούσε, και θα ζούσαν ευτυχισμένοι.

— Ένα μεσημέρι, την ώρα που γύριζε σπίτι της από τη δουλειά της, είδε πολύ

ΤΟ ΜΠΙΦΤΕΚΙ

Ο φαντάρος Μπαλμμένος 'Αναστάσιος του Χαραλαμπίου είχε πραγματικό 'κοθώνι'. 'Ο λαιμός του πονοκεφαλιάζε κάθε μέρα για να του κόψει στο κεφάλι μερικά στοιχειώδη πράγματα. Ο Μπαλμμένος 'Αναστάσιος κτλ. είχε αδιόρθωτος. 'Αλβανό ντουβάρ.

— Ένα πρωί ο λαιμός ρωτάει τον Μπαλμμένο την ώρα της θεωρίας: — 'Αν πάρω ένα μπιφτέκι και το κόψω στα δύο και έπειτα ο' άλλα δύο κομμάτια τι γίνεται;

— Τέσσερα κομμάτια! φωνάζει θριαμβευτικά ο φαντάρος.

— Κι' αν το ξανακόψω; Πόσα κομμάτια θα γίνει;

— 'Οκτώ κομμάτια, κύρ' λαιμία.

— Κι' αν το ξανακόψω; — Δεκάττα κομμάτια.

— Κι' αν πάλι το ξανακόψω; Τι θα γίνει;

Ο Μπαλμμένος 'Αναστάσιος κτλ. ζύνει το κεφάλι του και απαντά: — Τότε... τότε, κύρ' λαιμία, θα γίνει... κιμάς!...

Ο ΦΑΚΟΣ

κόσμο μαζεμένο στη γωνία, ένα τετράγωνο πιο κάτω από το σπιτι της.

Κόσμο που φώναζε και χειροκροτούσε. — Τι τρέχει; ρώτησε κάποια κοπέλλα. — Σαπούνι! φώναζε αυτή, με μάτια άστραφτερά. 'Ανοιξαν μια αποθήκη, και βρήκαν σαπούνι, και το μοιράζουν στον κόσμο.

Η Νιόβη τράβηξε. Δεν της άρεσε η βία. Και προτιμούσε σε τέτοιες στιγμές να βρίσκεται σπιτι της.

Ήρε τον 'Ανδρέα στο μπαλκόνι, να παρακολουθή με ανησυχία τη σκηνή.

— Είδες; της είπε. 'Ο κόσμος άγριψε. Σπάσαν αποθήκες φαίνεται σήμερα.

— Έμπα μέσα 'Ανδρέα, παρακάλεσε η γυναίκα. Τι δουλειά έχουμε εμείς σε τέτοιες φασαρίες;

Την ακολουθούσε μέσα στην τραπεζαρία, και κάθονταν στο τραπέζι.

Η Λίνα έπαιξε απάνω στο χαλί, γελοῦσε, γέμισε το σπιτι με τις χαρούμενες φωνούλες της.

— Άς φαν, ένας πυροβολισμός ακούστηκε. Κι' έπειτα, κι' άλλος, κι' άλλος. — 'Ο 'Ανδρέας πετάχτηκε.

— Τι είναι; φώναξε ανήσυχος. — Δεν θα είναι τίποτε, τον ηύχασε η Νιόβη.

— Πώς δεν είναι τίποτε; Πυροβολούν μπροστά στην αποθήκη. Τι στιγμή που ανοίγει την μπαλκονόπορτα ο 'Ανδρέας, αντίκρυσαν κι' άλλοι πυροβολισμοί.

Χτυπούσαν μέσα στο πλήθος, στα γυναικόπαιδα, που μαζεμένα πάρα πέρα, δεν έννοουσαν να φύγουν, ν' αφήσουν τη λεία τους. Την άλλη στιγμή, άκουσα από τη πεινασμένη αυτή μάσα, ακούστηκε μια στριγγίλη γυναικεία φωνή:

— Άχ! Το πόδι μου!...

Και μετά ένα μακροχρόνιο ουρλιαχτό, σαν ζώου που το σφάζουν:

— Το πόδι μου! Το πόδι μου!

Μια κοπέλλα, ως είκοσιπέντε χρόνων, σφάδαζε κάτω στη γη. Το αίμα έτρεχε ποτάμι από μια πληγή στη γαμπα της.

Οι πυροβολισμοί σταμάτησαν. Το πλήθος άρχισε να τρεχάει, με φρίκη. Κι' έμεινε στη μέση του δρόμου η κοπέλλα, με λίγα παιδιά που δεν καταλαβαίνουν τον κίνδυνο, και με μια γριά, τη μάνα της, που την κρατούσε, και φώναζε κι' αυτή, βραχνά: — Βοήθεια! Βοήθεια! Μου τη σκοτώσαν! Βοήθεια!

— Έμπα μέσα! φώναζε τρέμοντας συγκορμη η Νιόβη. Έλα μέσα, 'Ανδρέα, σε ίκετεύω.

Την άρπασε να τον τραβήξει μέσα. Τον κάθισε σε μια πολυθρόνα. Είδε τα χέρια του να τρέμουν, και τα μάτια του να κερώνονται σά γυάλινα, προς την μπαλκονόπορτα.

— Είπε φοβερό! φημίσε.

— Ναι είναι φοβερό. 'Ανδρέα. 'Αλλά μην ταραζέσαι.

— Για μια πλάκα σαπούνι, να κόψω το πόδι της, είναι φοβερό.

— Ναι, αγαπημένο μου. Μα, ξέχασέ το. Δεν πρέπει να το θυμάσαι. Πάμε πιο μέσα, να μην ακούς τις φωνές της.

— Όχι!

Κάθνος εκεί, προσπαθώντας να συγκρατήσει τα χέρια του πούτρεμν. Η Νιόβη τον παρακολουθούσε με άνεπιπτη αγωνία. Καταλάβαινε πως κάτι μέσα του είχε κλονιστεί βέβαια κι' αυτό το περιστατικό.

Σε λίγο της είπε, σιγά:

— Είδα τέτοιους άντρες να πέφτουν μπροστά μου, κυττημένοι. Μα ποτέ μου δεν είχα ιδεί τραυματισμένη γυναίκα.

Προσπάθησε η Νιόβη να του αλλάξει συζητήσι. να στρέψει την προσοχή του σ' άλλα πράγματα. Ο 'Ανδρέας της αποκρίνεται με μονοσυλλαβικά. 'Όλη του η προσοχή ήταν προς το δρόμο, όπου εξεσκούλυνε να ουρλιάζει η πληγωμένη.

Κάποτε επί τέλους έφθασε ένα φορείο του 'Ερυθρού Σταυρού και την πήρε.

Τότε διαλυθηκαν κι' όλοι οι περιεργοί, και μια βαρεία σιγή, απλώθηκε στη γειτονία.

Το βράδυ εκείνο, ο 'Ανδρέας δεν κοιμήθηκε. Στριφογυρίζει στο κρεβάτι του, και όλο μιλούσε για την πληγωμένη. Κι' η Νιόβη ζαγυρνούσε κοντά του, με τρομο, λέγοντας μέσα της, πως μπορεί, έτσι, ξαφνικά, να σαλέψει πάλι το λογικό του από την λύπη.

Ο Πέτρος Καράς

Την άλλη μέρα, όταν έφυγε για το γραφείο της, άφησε τον άντρα της, σε μια σκοτεινή διάθεση. Στο δρόμο, ένιωθε την καρδιά της να χτυπά ανήσυχη.

Δεν αισθανόταν καλά, και φοβόταν όχι

μόναχα για τον 'Ανδρέα, αλλά και για τη μικρή τη Λίνα που μένε μόνη μαζί του.

Έφθασε στην εταιρία λαχανιασμένη από την αγωνία.

— Έπιασε δουλειά, και άξαφνα της ήρθε μια έμπνευση!

— Δεν πρέπει να μείνις μόνος ο 'Ανδρέας σήμερα. Πρέπει να του στείλω συντροφιά! Ζήτησε μισή ώρα άδεια, κι' έτρεξε εκεί κοντά, στο γραφείο του Πέτρου Καρά.

Τι γραφείο ήταν; 'Όσο αυτός ο ίδιος ήξερε.

— Γενικά επιχειρήσεις, έτσι έλεγε η επιγραφή.

Ήταν ένα μικρό γραφείο σε μια παλιά οικοδομή. Γύρω ήταν κι' άλλα γραφεία, διαφόρων ειδών.

Χτύπησε την πόρτα η Νιόβη. — Εμπρός! ακούστηκε η φωνή του από μέσα.

Ανοίξε η γυναίκα διαστακτικά, και πρόχωρησε με κάποια δειλία προς τον Καρά. — Κύριε Καρά, είπε... ήλθα... με συγχωρείτε...

Της έδωσε και τα δύο του τα χέρια. — Να σάς συγχωρήσω; Τι κουβέντα είναι αυτή; Ζητεί κανείς ποτέ συγγνώμη όταν δίνει καρδιά;

— Είπα να σάς παρακαλέσω για κάτι... — Ηλιασθή διάθεσι κα! 'Ο τι θέλετε.

— Νά, εσείς συνήθως κλείνετε νύχτις το γραφείο σας, δεν είναι έτσι; 'Αν θέλατε να πάτε να κάνετε λίγη ώρα συντροφιά στον 'Ανδρέα;

— Τι συμβαίνει;

— Η Νιόβη του διηγήθηκε όλο το περιστατικό, και τέλειωσε.

— Καταλαβαίνετε; Τον συγκλόνησε αυτή η σκηνή. Κι' φοβάται. Δεν ξέρω, μόνος του καθώς θα είναι τώρα, τι σκεπτεται, πως τα βλέπει τα πράγματα. Γι' αυτό σάς συλλογίστηκα εσάς, που είσαστε αληθινός φίλος.

— Για σένα, αγαπητή μου, ό τι θέλεις!... Τον κύτταξε αποδοκωμένη. Ήταν τότε η ταρχή της, που δεν καταλαβε άμέσως πως μιλούσε σ' αυτήν μ' αυτά τα λόγια.

— Κύριε Καρά...

— Γιατί με λές κύριε Καρά; Θέλω να με φωνάζεις Πέτρο.

— Μα, κύριε Καρά. Δεν μπορώ να καταλάβω...

— Πώς δε μπορείς να καταλάβεις; 'Όλα τα καταλαβαίνεις. 'Όλες οι γυναικές καταλαβαίνουν ποτέ άρεσουν σ' έναν άντρα. Κι' εσύ ξέρεις πως μ' άρεσεις, μ' άρεσεις αφάνταστα.

— Έκανε ν' απλώσει το χέρι του να την αγγίξει. Μα η Νιόβη τρεβήχτηκε από κοντά του. Τα μάτια της σπίζον, τα μάγουλά της πετούσαν φωτιές.

— Κύριε Καρά, του φώναζε έξαλλη, ποιος σάς έδωσε ποτέ αυτό το δικαίωμα;

Γέλασε αυτός δυνάστα.

— Το δικαίωμα! Τι όφειλο που τα λές Νιόβη! Χρειάζεται να δοθεί το δικαίωμα για ν' αγαπήσει ένας άντρας μια γυναίκα; Νά, σ' αγαπώ... Τι φταίω κι' εγώ; Μόλις σε είδα σε αγάπης...

— Δεν μου δώσατε ποτέ άφορη να υποπτευθώ τίποτε...

— Έλα τώρα, μη κάνεις σι' ελπίδα την κοιλιά. Σουδωσα πολλές αφορμές. 'Εξ άλλου, γιατί σε διώρισα; Για τα γαλανά μάτια του 'Ανδρέα; Μάλιστα!

— 'Ότ' έξερις πως σε διώρισα για να σ' ευχαριστήσω εσένα, ατομικά εσένα.

— Κύριε Καρά... Δεν μπορώ ν' ακούω τέτοια λόγια, δεν μου επιτρέπεται.

— Καλέ τι μου λές! Θέλεις να μου κάνεις τώρα κατήχηση; Δεν είμαι επιδεικτικός. Η Νιόβη προχώρησε προς την πόρτα.

— 'Εν ταύτη περιπτώσει, κύριε Καρά, λυπάμαι που σκεφτήκα ναρθώ να σάς ζητήσω μια χάρη. Αυτό θα μου γίνει μάθημα για το μέλλον.

— Στάσου! Μην είσαι κοιλιά. Αυτό που ήθελες το πέτυχες απολύτως. Θα πάω να κάνω συντροφιά στον άντρα σου. Μην ανησυχείς, θα στον κρατήσω γερό και εύθυμο, ώσπου να γυρίσει.

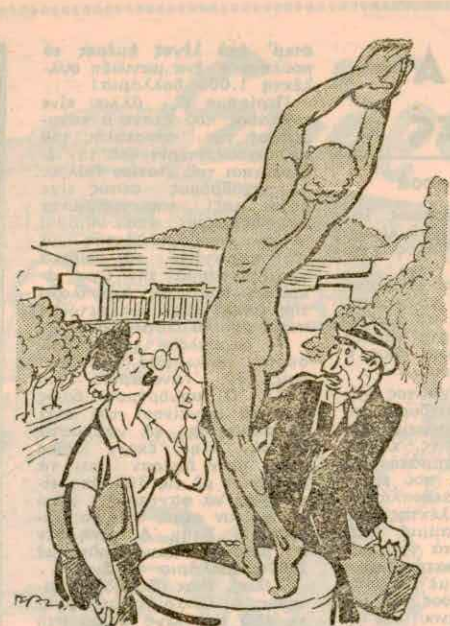
Της άρπαξε το χέρι, της το φίλησε με το στανίδι, κι' έπειτα, της είπε γελαστός: — Μπορείτε να πηγαίνετε, σε δέκα λεπτά θα βρίσκωμιν σπιτι σας.

Προχώρησε προς την πόρτα η Νιόβη με βήμα κλονιζόμενο. Της φαινόταν τόσο άπειρη αυτή η σκηνή.

Ήταν νέα γυναίκα, όμορφη ακόμα, κι' όμως ποτέ δεν είχε υποστεί τέτοια επίθεση, ποτέ δεν είχε ακούσει τέτοια τολμηρά λόγια.

— Νιόβη! της φώναζε ο Καράς. Δεν πιστεύω να με παρεξηγήσεις. Βλέπεις εγώ βιάζομαι πάντα, αυτός είναι ο τρόπος μου. Ίσως θα ήταν καλύτερα να περιμένω ακόμα, να με γνωρίσεις καλύτερα, να με συμπεθέσεις. Προτίμησα μια μάχη απότομη. Δεν την κερδίσα. Δεν πειράζει. Δεν χάνω το θάρρος μου. Πάλι θα τα ξαναπούμε.

Του άποκρίθηκε με μάτια άστραφτερά από θυμό: — ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ! 'Η συνέχεια

Η ΓΥΝΑΙΚΕΙΑ ΠΕΡΙΕΡΓΕΙΑ

— Πάμε, καυμένη 'Αγγαία, τι του βρίσκεις και κυττάς έτσι;... (Σκίτσο Ε. Τερζοπούλου)

'Εγκλήματα χάριν ΤΗΣ ΕΠΙΣΤΗΜΗΣ

«Μπλόκ 5», ή κόλασις του Νταχάου

— 'Όπως στα φίλμ τού κινηματογράφου βλέπουμε τρελλούς γιατρούς να δοκιμάζουν πρωτόκολλους χειρουργικής επέμβασης πάνω στα θύματα που έπεσαν στα χέρια τους, έτσι κι' οι Ναζίδες χρησιμοποιούσαν δικούς διαταγμένους ανθρώπινα όντα για τα ε-πιστημονικά τους πειράματα. Αυτοί όμως είχαν άμετρητα θύματα στα χέρια τους, ολόκληρα εκατομμύρια! Διάλεγαν κατά προτίμησιν τους 'Εβραίους, τους ζέγνους, τους σιγγάνους, τους έγκληματιες τους πολιτικούς κρατουμένους, τους ζέγνους καθολικούς κληρικούς...

Χαρακτηριστικό παράδειγμα αποτελούν οι μελέτες των αποτελεσμάτων της παρατεταμένης επιβίωσης του κρύου πάνω στο ανθρώπινο σώμα. Δεν τις διπύθνε ε-πιστήμονες, αλλά ο Χίμλερ, ο αρχηγός της Γκεσταπό! 'Ο αρχικασαπής αυτός είχε τη μαγία να παριστάνει τον επιστήμονα. Συνήλιζε επίσης να διατηρεί το αρχείο του κάθε καρτί σχετικό με τη δράση του.

Ψάχνοντας λοιπόν στα αρχεία του Χίμλερ, ο 'Αμερικανός στρατιωτικός γιατρός Δόρ 'Αλεξάντερ βρήκε ένα γράμμα του προς ένα ύπισταμό του, που άφορευσε τις απάνθρωπες αυτές έρευνες των Ναζιδών.

— 'Θεωρώ κοινούς προδότες — έγραφε ο Χίμλερ — εκείνους που αποδοκιμάζουν άκόμη τα πειράματα πάνω σε ανθρώπινα πλάσματα και που προτιμούν ν' αφήσουν να πεθάνουν απ' το κρύο οι γυναικί Γερμανοί στρατιώτες. Δεν θα διάταξω να δώσω τα όνομά τους στις άρχες, για να λάβουν μέτρα έναντίον τους».

Εξ άλλου, ο δόκτωρ 'Αλεξάντερ έσ-κρίβωσε ότι ο Γερμανός γιατρός Βέλτζ έκανε κατά τον πόλεμο δοκιμές σε ζώα, για το πρόβλημα του κρύου που απασχολούσε τους Ναζίδες. Χιλιάδες στρατιώτες πέθαναν τότε από ψύξη στο ρωσικό μέτωπο, κι' άλλοι τόσοι ναύτες κι' αεροπόροι στα παγωμένα νερά της Μάγκης.

— 'Ο Βέλτζ άρνήθηκε κατηγορηματικά ότι πειραματίστηκε ποτέ σε ανθρώπους. 'Αλλά ο 'Αλεξάντερ δεν έπείσθη. Συνέχισε τις ανακρίσεις του, που τον ώδηγούσαν στο περίφημο στρατόπεδο του Νταχάου. 'Ο αντίπροσωπος του Χίμλερ εκεί ήταν άλλος κάποιος δόκτωρ Ράσερ, σύζυγος μιας πρώην φίλενδρας του αρχηγού της Γκεσταπό. Δύο βουδόμενες όμως πριν φθάσουν οι 'Αμερικανοί, οι Ναζίδες τον τουφέκισαν, για να μην κερμ αποκαλύψει για τα 'πειράματά του. Παρ όλα αυτά, ο 'Αλεξάντερ, καθάρως να συνεχίστην στοιχεία άπιστευτων σαβιδιακών ύποπτητων.

Οι κρατούμενοι οι προηγουμένοι για τα πειράματα του κρύου κλεινόντουσαν στο «Μπλόκ 5» του Νταχάου, απ' όπου έλαχιστοι έδγαιναν ζωντανοί. Οι όημοι έδγαν

τά θύματα τους μέσα σε ζυλινόμε κάδους με νερό παγωμένο. Το πρώτο τέτοιο πείραμα έγινε με Πολωνοεβραίους, για να εξοκριθώρ πόση ώρα χρειαζόταν για να πεθάνουν, στις διάφορες θερμοκρασίες. Συγχρόνως εξεταζόταν με ποιο τρόπο σκοτώνει το κρύο: 'Η καρδιά λοιπόν χτυπάει διαρκώς σιγάτερα, φθάνοντας τους 50 παλμούς στο λεπτό. 'Η άνασθηή γίνεται ασπασμωδική. 'Η θερμοκρασία του σώματος πέφτει στους 22 β'θμούς. Οι μύς συσπώνται και τα μέλη σκληρύνονται, παίρνοντας τις πιο αλλόκοτες στάσεις. 'Η νεκροφία απέδειξε ότι το δυνατό κρύο έκανε να πά-ζη το αίμα των θύματων, κι' η άδυσαν-τιμένη καρδιά τους δεν μπορούσε πια να το κυκλοφορήσει, έτσι πηχτό.

Κατόπιν επεκολλούσαν άλλα πειράμα-τα, για να βρεθί η καλύτερη μέθοδος εξα-ναστανόμενος αυτών των παγωμένων ανθρώπων. 'Όταν ήσαν πια άνασθητοι κι' έτοιμοί να πεθάνουν, τους έδγαν απ' το πα-γωμένο νερό και δοκίμαζαν επάνω τους όλες τις γνωστές μεθόδους: ζεστό σκεπ-σμάτα, μασάζ, διεγερτικά φάρμακα κλπ.. Καμία όμως απ αυτές δεν έδινε ίκανο ποικτικά αποτέλεσμα. Κι' ο Ράσερ έφηρ-μοσε μια καινούρια: το βούτημα σε βρα-στό νερό 50 βαθ'ών! Τέτοια θερμοκρασία έπρεπε να φέρη το θάνατο. Κι' όμως πα-ρετρήθη ότι ξανάφερνε στη ζωή, χωρίς να τους κερμ ποικ κακό, ανθρωπύες που είχαν παγώσει τόσο ώστε να στερήσθη η καρδιά τους κι' η άνασθηή τους.

— 'Όσοοι όσοι βγήκαν ζωντανοί απ' αυ-τά τα πειράματα, δεν έκέρδιαν τίποτε, γιατί χρησιμοποιήθηκαν κατόπιν σε άλλα. 'Η ζωή στο «Μπλόκ 5» ήταν ζήτημα 2-3 ημερών.

Οι Ναζίδες δεν ήθελαν να υπάρχουν αυτόποι μάρτυρες των σατανικών μεθό-δων τους...

— 'Ανυστον πόσοι δυστυχισμένοι πέθα-ναν σ' αυτά τα πειράματα του κρύου. Πάντως, μπορούμε να συμπεράνουμε ότι ήσαν εκατοντάδες ή χιλιάδες, έφ' όσον ο' ένα μόνο πείραμα έλαβαν μέρος 50 άτομα και ο' ένα άλλο 57.

— 'Όταν τελειώσε αυτές τις έρευνες ο Ράσερ μελέτησε την επίδραση του ψυ-χρού αέρος. 'Ανάγκασε τα θύματα να μέ-νουν γυμνα επί 9-24 ώρες, στο κερμ-νιάτικο κρύο, για να εξακριβώρη πόση ώ-ρα θα μπορούσαν ν' άνθεξουν οι Γερμα-νοί στρατιώτες ως φρουροί στο ρωσικό μέτωπο.

ΓΡΑΜΜΑΤΟΣΗΜΑ μέ παράξενες ιστορίες

Μερικά «λάθη» που αξίζουν μεγάλα ποσά

Εδώ και λίγο καιρό η αστυνομία της Γλασκώθης αναταράχθηκε κυριολεκτικά από την κλοπή μίας συλλογής γραμματισμών. Η συλλογή όμως αυτή, που άνηκε σε κάποιον Ουίλλιαμ Μπέλμοντ, άξιζε 20.000 λίρες στερλίνες και θεωρείται ως μια από τις καλύτερες του κόσμου.

Εξ άφορης λοιπόν αυτής της συλλογής, ο Άγγλος δημοσιογράφος Χ. Κάρλεϋ δημοσίευσε ένα ενδιαφέρον άρθρο με ένα πλήθος από παράξενες ιστορίες για τα γραμματισμικά και τους συλλέκτες τους.

Κάθε συλλέκτης, μάς εξηγεί ο Κάρλεϋ, μοιάζει μ' ένα μαρινό κινητό και προσπαθεί πάντα να βρή τα πιο σπάνια γραμματισμικά. Κι αυτά τα γραμματισμικά, που φθάνουν σε αστρονομικές τιμές, έχουν τις πιο αλλόκοτες περιπέτειες.

Υπάρχει, παραδειγματός χάριν, ένα σπανιότατο γραμματισμικό στην προθήκη ενός καταστήματος του Λονδίνου που πουλιέται σήμερα 4.000 λίρες στερλίνες. Το γραμματισμικό αυτό τυπώθηκε το 1856 στην αγγλική Γουόλφ ο' ένα χειροκίνητο πιεστήριο. Κάποιος Άγγλος συλλέκτης, που ταξίδευσε στη Γουάιντ το 1872 το ανακάλυψε τυχαία στη συλλογή ενός παιδιού, που ήταν γιός ενός φλύου του. Ο μικρός είχε βρή το γραμματισμικό σ' ένα φακέλλο, στη σοφίτα του σπιτιού του, ανάμεσα σε διάφορα παλιά πράγματα. Και το πούλησε στον Άγγλο συλλέκτη για ένα σελίνι.

Αυτός πάλι το ξαναπώλησε σε λίγο για 600 δολάρια και το γραμματισμικό αυτό από χέρι σε χέρι έφθασε στο μαρκήσιο Φίλιππο Φερρόρι, που η περιόχη συλλογής του κατασχέθηκε από τη γαλλική κυβέρνηση κατά τον πρώτο παγκόσμιο πόλεμο και πουλήθηκε σε πλειστηριασμό. Ένας Αμερικανός τότε, ο Άλμπερτ Χίντ, αγόρασε το σπάνιο γραμματισμικό της Γουόλφ για ένα εκατομμύριο γαλλικά φράγκα!

Η ιστορία ενός άλλου γραμματισμικού της ηΐσου Μαυρικίου είναι σ' αλήθεια μυθιστορηματική.

Η ηΐσος αυτή, ως γνωστόν, έγινε αγγλική κτήση ύστερ' από τους ναπολεόντειους πολέμους. Το 1847 λοιπόν, η γυναίκα του διοικητού της ηΐσου θέλησε να στείλει ταχυδρομικώς μερικές προσκλήσεις στους Άγγλους Ευρωπαίους, που έμεναν εκεί, για ένα επίσημο γορ. Στη ηΐσο Μαυρικίου όμως δεν υπήρχε εκείνη την εποχή ταχυδρομείο και φυσικά δεν υπήρχαν και γραμματισμικά. Πι έπρεπε λοιπόν να γίνη; Κάποιος μαλωτής, που τον έλεγαν Μπέρναρντ και που ήταν και χαράκτης έ πρότεινε να φτιάξη δυο γραμματισμικά: το ένα με πορτοκαλί χρώμα άξιας μίας πέννας αγγλικής και το άλλο με μπλε σκούρο χρώμα που θα στείλιζε τρεις πέννες.

Έτσι κι' έγινε. Αυτά τώρ'α τα γραμματισμικά είναι τόσο σπάνια, που θεωρούνται ως αληθινά θησαυροί. Ο πατέρας του σημερινού βασιλέως της Άγγλης είχε ένα στη συλλογή του, που το είχε αγοράσει 2.400 λίρες στερλίνες. Δύο άλλα φράγα-

σε στο Λονδίνο κάποιος Τόμας "Άλλεν για 4.180 λίρες. Σήμερα, η αξία τους έχει διπλασιασθή...

Πολλές φορές οι αστρονομικές τιμές των γραμματισμών οφείλονται σε κάποιο λάθος που έγινε στη χάραξη τους, στην εκτύπωσή τους ή στο σφράγισμά τους.

Όταν παραδελιμάτος χάριν, άρχισε να λειτουργεί το αεροπορικό ταχυδρομείο στις "Ηνωμένες Πολιτείες, εξεδόθησαν ειδικά γραμματισμικά των είκοσι σέντς, που είχαν την εικόνα ενός αεροπλάνου. Ένας νεαρός συλλέκτης, που είχε αγοράσει καμμία εκατοστή από αυτά τα γραμματισμικά, είδε κατάπληκτος όταν τα εξέτασε με το φακό του ότι, από λάθος, οι ρόδες του αεροπλάνου δεν ήταν κολλημένες στο σκάφος, αλλά βρισκόντουσαν στον άρα! Χάρις σ' αυτό το λάθος τα γραμματισμικά αυτά έγιναν περιζήτητα από τους συλλέκτες και σήμερα στοιχίζουν 300 δολλ. το καθένα.

Επίσης, ο πρώην αρχισυντάκτης του "Φιλοτελιστού της Νέας "Υερσής" Έρμπερτ Γάουσιγκ βρήκε μία ήμερα στο κουτί με τις "εσθούρες" ενός έμπορου γραμματισμών ένα παραξένο γραμματισμικό των 25 σέντς του 1869. Το γραμματισμικό αυτό είχε την εικόνα του Ουάσιγκτον με το κεφάλι προς το κάτω! Ο Γάουσιγκ το αγόρασε μαζί με μερικά άλλα για δέκα σέντς κι' ύ-

στερ' από λίγες ημέρες το πούλησε σ' ένα μαρινό συλλέκτη 1.000 δολάρια!

Περίφημο έξ' άλλου είναι το λάθος που έκανε ο ταχυδρομικός αποστολής του ναυάρχου Μπέρντ για την έξερεύνηση του Νοτίου Πόλου.

Ο ταχυδρομικός αυτός είχε πάρει μαζί του γραμματισμικά δολάρια από 50.000. Αμερικανούς συλλέκτες για να σφραγίσουν τα ειδικά γραμματισμικά την ώρα άκριβώς που το αεροπλάνο της αποστολής θα πετούσε πάνω από το Νότιο Πόλο.

Το αεροπλάνο λοιπόν βρισκόταν πάνω από τον Πόλο στις 30 "Ιανουαρίου του 1931. Ο ταχυδρομικός όμως από τη συγκίνησή του αντί να σφραγίσει τα γραμματισμικά με την 31ην, έκανε λάθος κατά μίαν ήμεραν και τα σφράγισε με τις 30! Μπορείτε τώρα να φαντασθήτε πόσο στοιχίζουν αυτά τα γραμματισμικά! Στην "Αμερική δεν τα βρίσκετε κανείς ούτε με 2.000 δολάρια το ένα!...

Τέλος, ένας Σουηδός ποιητής, ο Όλαφ Νίλσεν, βρή κι' εδώ και λίγο καιρό στη σοφίτα του σπιτιού του μερικά παλιά γραμματισμικά της εποχής του. Στους φακέλλους τους, ανάμεσα σ' άλλα γραμματισμικά, ήταν και δυο του 1855 μ' ένα ζωηρό κίτρινο χρώμα.

Περιέργως τότε έδειξε τα δυο γραμματισμικά σ' έναν έμπορο κι' έμαθε από αυτόν ότι τα κερδοθήματα του άξιζαν 300.000 σουηδικές κορώνες. Ήταν τα μοναδικά κίτρινα γραμματισμικά μιας πηλίας σειράς που είχε πρόσφορο χρώμα! Επρόκειτο, μ' άλλα λόγια, για κάποιο λάθος κατά την εκτύπωσή τους. Κι' έτσι ο Όλαφ Νίλσεν έκανε την τύχη του.

Τό «βίλον», μία νέα πλαστική ουσία

Πολύ ανώτερη από το «νάυλον»

πολύ λίγο εισχωρεί σε βάθος. Τουναντίον, το «βίλον» χρωματίζεται ολόκληρο και μ' έναν τρόπο απόλυτα ομοιόμορφο. Έτσι, αν διχοτομήσουμε μία κλωστή θα ίδουμε πως οι εσωτερικές της επιφάνειες έχουν τον ίδιο ακριβώς χρωματισμό με την εξωτερική.

Αυτή η απορροφητικότητα του «βίλον» στα χρώματα επιτρέπει τη δημιουργία αναρίθμητων χρωματικών συνδυασμών και την κατασκευή υφασμάτων που έχουν μία πολύ περίεργη διαφάνεια.

8) Το «βίλον» δεν ράβεται αλλά συγκολλάται. Όπως είναι γνωστόν, η ραφή εξασθενίζει σε μία απόσταση γύρω τα κομμάτια που συνενώνει. Αντίθετα, η συγκόλληση στα ίσχυροποιεί.

Η συγκόλληση γίνεται με υπερβραχεία κύματα και είναι δυνατόν να κατασκευασθώ ένα ολόκληρο φόρεμα, χωρίς να έχει την παραμικρή ραφή.

Αλλά το «βίλον» παρουσιάζει και μερικές άλλες ιδιότητες, που είναι πολύ περιέργες. Διαλυόμενο με διάφορα χημικά μέσα, μάς δίνει ένα θαυμάσιο βερνίκι για τους τοίχους των δωματίων, τις καροερί των αυτοκινήτων κτλ.

Μπορούμε επίσης να κατασκευάσουμε μ' αυτό ωραιότατα έπιπλα: σωλήνες αδιαπεράστους από το νερό, δοχεία, βάζα, σχοινιά, σπάγγους, βούρτσες κτλ.

Από το «βίλον» κατασκευάζονται επίσης ωραιότατα υποδήματα τουαλέτας, καπέλλα, ζώνες, τσάντες, βαλίτσες, παραπαιάσματα κτλ.

Σ' όλα αυτά τα αντικείμενα μπορούμε να δώσουμε τη μεγαλύτερη ποικιλία συνδυασμών, όπως ακριβώς και στα υφάσματα που γίνονται από «βίλον».

Από το «βίλον» κατασκευάζονται επίσης πραγματικά άρραχνόφρακτα κάλτσες, που έχουν το πλεονέκτημα ότι δεν φθείρονται και ότι δεν φεύγουν οι πόντοι τους.

Ο τρόπος της κατασκευής του «βίλον» κρατείται ακόμη μυστικός. Το μόνο γνωστό είναι ότι οι βασικές ουσίες του είναι το θαλάσσιο ύδωρ και το πετρέλαιο.

Αλλωστε, παραμένει ως αυτή τη στιγμή ένα είδος υπερπολυτελείας, που σε πολύ λίγα βάλαντια είναι προσιτό. Πιστεύεται, όμως, ότι πολύ γρήγορα θα γενικευθή η χρήση του και ότι η αυξομειώση της παραγωγής του θα επιτρέψει την προσφορά του σε πολύ χαμηλότερες τιμές από τις σημερινές, που οι ίδιοι οι Αμερικανοί τις χαρακτηρίζουν ως «τιμές μαύρης αγοράς».

Θά τρεφώμαστε μ' αέρα

Τα αγαθά της ατομικής ενέργειας

Η ατομική ενέργεια θα χρησιμοποίησι θανάτωση για τη διαφύλαξη ενός απ' τα μεγαλύτερα μυστήρια της φύσεως: του μηχανισμού δηλαδή, με τον οποίο η πράσινη «χλωροφύλλη» χρησιμοποιεί την ενέργεια του Ήλιου, για να αποσυνθέσει το ανθρακικό οξύ της ατμοσφαιρας και να δημιουργήσει τροφή για τα φυτικά κύτταρα. Η χλωροφύλλη είναι η μόνη ουσία στη φύση, που έχει την ικανότητα να αχλαλωτίζει έτσι τις ήλικες ακτίνες. Δίχως αυτήν, δεν θα υπήρχαν φυτά, συνεπώς ούτε και ζωα, που τρέφονται απ' τα φυτά. Δεν θα υπήρχαν επίσης τα κάρβουνα και το πετρέλαιο, που σχηματίσθηκαν από πανάρχαια φυτά.

Ός σήμερα, οι επιστήμονες δεν είχαν μπορέσει ν' ανακαλύψουν την πολύπλοκη και μυστηριώδη μέθοδο λειτουργίας της χλωροφύλλης. Τώρα όμως έχουν ένα καινούριο τρόπο, για να διαφωτίσουν αυτό το μυστήριο. Με την επίδραση ατομικής ακτινοβολίας, θα μεταβληθή μία ποσότης κοινού ανθρακός (κάρβουνου) σ' ένα νέο τύπο ραδιενεργού ανθρακός, με μεγαλύτερο ατομικό βάρος, που δεν υπάρχει στη φύση. Απ' τον ειδικό αυτόν ανθρακό θα παραχθώ ανθρακικό οξύ, που θα προσφερθή ως τροφή στα φυτά. Κατόπιν οι επιστήμονες, χάρις στη ραδιενέργεια του νέου ανθρακός, θα μπορούν να παρακολουθήσουν όλες τις φάσεις των μετασχηματισμών του μέσα στα φυτά.

Όταν μάθουμε λεπτομερώς τις θεμελιώδεις των ουσίες απ' το ανθρακικό οξύ και το νερό το εδάφους, θα μπορούμε πιθανώς να επιτύχουμε το ίδιο πράγμα, δηλαδή τη δημιουργία τροφών απ' ενέργεια απ' τον αέρα, με τη βοήθεια του ήλιακού φωτός. Τότε δεν θα εξαρτάμεθα πια απ' το εδάφος, για την εξασφάλισή του ψωμιού μας, θα μπορούμε ίσως, επί τέλους, ν' ε'πιστήμη να παραγάγουμε άφθονη τροφή για όλο τον πληθυσμό του κόσμου, από υλικά που υπάρχουν ανεξάντλητα στη φύση, στον αέρα, στη γη και, στη θάλασσα.

ΕΛΜΕΡ ΜΠΑΡΤ

Ευδρομικά

ΤΟΥ Κ. ΠΑΥΛ. ΠΑΥΛΙΔΗ

—Με συγχωρείτε, κρατείμαι απ' το πόδι σας...
—Μηδ'... Έλεύτερα, δεν είναι δικό μου!

—Φαίνεται θάχη τά μέσα στην Ούγκρα για νάναι έτσι ντυμένο!

—Μ' αγαπάς, δε μ' αγαπάς.

ΜΕ ΤΑ ΣΟΡΤΣ
—Δεν τ' αφίνεις αυτά, 'Ιουλίτσα παιδί μου; Ποιός διευθυντής Τραπεζής; Αυτός δεν έχει να φορέση πανταλόνι!

—Πώς νοιώθει κανείς σαν πούπουλο τον εαυτό του στο βουνοί...

—Τρακάρατε πουθενά;
—Όχι, είχαμε ανοίξει πολιτική συζήτηση...

Γυναίκες στα ΧΑΡΕΜΙΑ

Η Ζεκίε σουλτάνα

Στο Σεράγι το 'Αδούλ Χαμίτ έδρασε κι' ένα άλλο καταχθόνιο πρόσωπο, ο μυστηριώδης «δημιός των σουλτανικών αποφάσεων» Γκανή βέπς. Χιλιάδες άτομα, γυναίκες ώριμες και άντρες στην άκμή της ηλικίας τους, έχασαν τη ζωή τους από τις σκευωρίες του, γιατί ήταν ο μόνος εμπιστός του Σουλτάνου και ο λόγος του έπανε άμεσως και χωρίς διαγνώμη. 'Ός τόσο, επλήρωσε και αυτός τα έπιχειρά της κακίας του: Ένα πρωί βρέθηκε νεκρός σ' ένα σπίτι του Πέραν, όπου κατοικούσε όταν δεν είχε υπηρεσία σ' Ανάκτορα.

Ποιος δολοφόνησε το Γκανή; Πολλά έλεγχονταν τότε. Η αλήθεια όμως είναι μία: Ότι έδολοφονήθη για ένα αποκαλυπτικό βιβλίο που είχε γράψει με τον τίτλο «Τα Μυστήρια του Γιλδίζ». Το βιβλίο αυτό τυπώθηκε κρυφά. Κάνει όμως τα αντίτυπά του και ελάχιστα σωθηκαν. Και να τι αποκάλυπτε σ' αυτό ο συγγραφέας.

Στην αρχή ο Γκανή βέπς διηγείται πως έμπηκε στη μυστική υπηρεσία του 'Αδούλ Χαμίτ. 'Ός τότε, είχε υπερέψει στη σωματοφυλακή του Διαδόχου, αλλά μία μέρα ο Μουσταφά 'Αγας - ο αρχικνευνοχός του Σουλτάνου - τον έβρισε λέγοντας ότι ο κύριός του ήθελε να τον ιδί στο ίδιοιτερο διαμέρισμά του.

Ο Γκανή, μη γνωρίζοντας το λόγο της προσέλευσής, έπληξε τρέμοντας. Σχεδόν τον έσπρωξε ο 'Αρχικνευνοχός για να μη μέσσει. Κι' έκανε ώρα να συνέλθω.

Ο Σουλτάνος καθόταν σε μία χαμηλή πολυθρόνα, στο σκεπρό φόντο του οντά, και φαίνονταν ταραγμένος και αναταραγμένος. Τα μικρά του μάτια έλαμπαν σαν της βίαιας, ενώ τα κίτρινα δαχτυλά του έπαιζαν νευρικά το κομπολόι. Κοντά του, γονατισμένη στο πλούσιο χαλί, βρισκόταν η κόρη του Ζεκίε Σουλτάνου, η πρωτότοκη. Ήταν νιόννη. Μόλις πρό ενός έτους είχε παντρευτεί τον περίφημο Νουρεντίν Πασσά Δαμάτ, γιού του «Νικητού της Πλένας» Γαζή 'Οσμάν, επί Ρωσοτουρκικού πολέμου.

Όταν ο Γκανή βέπς έμπηκε, έπεσε μπροστά του και περιέμενε τη διαταγή του κυρίου του για να σηκωθεί. Η Ζεκίε του έριξε μία ματιά και σηκώθηκε απότομα. Το πρόσωπό της έδειχνε ζωντανή ταραχή και τα μεγάλα της μάτια ήταν γεμάτα δάκρυα.

Ο Χαμίτ δεν έσάλεψε. Φαίνονταν βυθισμένος σε σκέψεις και διστακτικός να πάρει μιαν απόφαση. Η Ζεκίε ζητούσε να τον πείσει:

—Ο άνθρωπος ήρθε! του είπε τέλος δείχνοντας το γονατισμένο Γκανή βέπς. —Έχεις πεποίθησι σ' αυτόν; ρώτησε ο πάντοτε δύσπιστος πατέρας της.

—Η ζωή του εγγυάται για την πίστη του! απάντησε η τολμηρή γυναίκα. —Αλλάς τε, είναι άγνωστος και κανείς δεν θα τον υποψιασθή.

Ο Σουλτάνος σηκώθηκε. Είχε πάρει τέλος την απόφασή του.

—Εστω! είπε. —Ας γίνει... Πρέπει όμως να ξέρετε ότι θα έχουμε άνοιξιες από τους ξένους. Άρκετά λένε ως τώρα, προσέχτε να μην ακουσθή τίποτα, γιατί αλλιώς...

Και κουνώντας νευρικά τα χέρια, βγήκε με άργα βήματα προς το μέρος του γυναικινίτη.

Μόλις ο Χαμίτ έδωκε, το πρόσωπο της Ζεκίε έλαμψε από χαρά άγριου θριάμβου.

—'Επί τέλους! φώναζε... Σήκω σ' ά-
πάνου!

Ο Γκανή βέπς στάθηκε όρθιος μπροστά στη σουλτανική έκεινη καλλονή, και η Ζεκίε του είπε:

—Άκουσε! Στη συνοικία του Πέραν, κοντά στο μικρό Στρατώνιο του 'Ιππικού, κατοικεί μία σπουδαία μοδίστρα, που έχει το κατάστημά της στο Μεγάλο Δρόμο του Πέραν. Την ξέρεις;

Ο Γκανή βέπς ήξερε τη Μαντάμ Σεσίλ. Ήταν η Γαλλίδα μοδίστρα του ουρμού. Έκει έρράβοντο όχι μόνο οι ευρωπαίες των προσειών, αλλά και πολλές πλούσιες Τουρκάλες, όπου η ευρωπαϊκή μόδα είχε άρχειν να διαδοθεί τότε και στην Κωνσταντινούπολη. Η Μαντάμ Σεσίλ, παρ'ότι να πρώτης γραμμής, ήταν και ώραιότατη γυναίκα, περιφημη για την ελεύθερη ζωή της, έζηπην και φιλοχρηματι. Το ψαλλίδι της ήταν μία πρόφασι. Είπε και άλλα εισοδήματα αυτή... Το βιβλίο γράφει: «...Η Γαλλίδα αυτή ήταν πασιγνώστη. Όλοι ήξεραν ότι από μήνες τώρα είχε ξετρελλάνει και το γαμπρό του Σουλτάνου, τον περίφημο Νουρεντίν Πασσά, που τη συντρούσε πλουσιπάροχα σ' ένα παλατόκι, κοντά στο Στρατώνιο του 'Ιππικού. Έλεγαν ότι η κρεββατοκάμαρά της ήταν ντυμένη γύρω με καθρέφτες, άρρωματισμένη με σπάνιες μυρουδιές, κι' ότι εκεί γινόταν όργια...»

Ο Γκανή βέπς λοιπόν, τ' άξερε δλ' αυτό. Και η ζηλότυπη Ζεκίε Σουλτάνου του είπε:

—Η γυναίκα αυτή πρέπει να λειψή! Άκουσε όμως καλά: Κανείς ποτέ δεν πρέπει να υποπτευθή τίποτα. Η Σεσίλ κατοικεί μόνη της, με τη μητέρα της... Πρέπει να φανή ότι υπήκναι μέσα κλέφτες και τη σκότωσαν. Άλλοιώς, η Προσειά της θ' άναμψή και... άκουσε τι είπε ο πολυχρονευμένος μας ο Πατισάχ...!

Ο Γκανή βέπς ψιθύρισε:

—Ναι... άκουσα.

—Θα έλκω ό,τι ζητήσης, Γκανή βέπ! 'Από τη νύχτα αυτή κρέμεται η τύχη σου... Θέλω εκείνα τα χείλη που ξετρελλάναν τον άνδρα μου με τα φιλά, εκείνα τα μπόστα που του γίνικαν έρωτικούς άλυσιδεις, εκείνα τα στήθη, όλο το λάγνο κορμί της, να νεκρωθή!...

Και τα μάτια της Ζεκίε Σουλτάνας άστράφταν από έκδικτική λύσσα.

—Πήγαίνε τώρα, Γκανή! Και όταν τελειώσης, ζήτησε να με ιδής. Ο Μουσταφά 'Αγας θα περιμένει.

Ο Γκανή βέπς προσκύνισε και βγήκε.

Σε δέκα ολόκληρες σελίδες του βιβλίου, ο Γκανή βέπς προσπαθεί να κάνει την απολογία του πρώτου αυτού εγκλήματός του. Αποδίδει την πράξη του στον κίνδυνο που διέτρεχε να κρεμασθή την άλλη μέρα, αν δεν υπάκουε στη διαταγή. Και για να δικαιολογήσει την πρώτη αυτή δολοφονία, αναφέρει ποία τρομερά εγκλήματα διέπραξαν οι προγενεστοί του για ν' αποκτήσουν τη σουλτανική εύνοια.

Λοιπόν, την άλλη μέρα, ολόκληρο το Πέραν ήταν άναστατο. Η Γαλλίδα μοδίστρα, η 'Αφροδίτη του 'Ερωτος», η μπέ-

ρα της, κι' ένα σκυλάκι που είχαν μόνη συντροφιά στο σπίτι βρέθηκαν νεκρά. Όλες οι πόρτες ήταν άνοιχτες κι' έφθαναν ομαδία παραδίσεως. Οι δυο γυναίκες είχαν στραγγαλισθή την ώρα του ύπνου. Το σκυλί ήταν σκοτωμένο με μαχαίρι.

Πολλά ντουλάπια βρέθηκαν άνοιχτά και όλα τα πολύτιμα αντικείμενα ήταν κλεμένα. Άλλα όμως βρέθηκαν άθικτα. Ένα τραπέζι, η άστυνομία βόικε ένα άρ-
γοκεντρίτο πουγγί γεμάτο χρυσά νομίσματα. Είχε γίνει και απόπειρα έμπτου. Ένα κερ, τοποθετημένο κάτω από τη βαρύτιμη πορτιέρα της κρεββατοκάμαρας, έκαιγε άκόρη. Και οι κρυστάλλινοι καθρέφτες έπολλαπλασίαζαν τη φρίκη του εγκλήματος...

Η Γαλλική Προσειά ένήργησε άμεσως, έβαλε σε κίνηση τους υπαλλήλους της, τους καθάρισε, την άστυνομία, αλλά ματαίως. Έπιασαν κι' ένα Γάλλο υπάλληλο της Μαντάμ Σεσίλ, τον φυλάκισαν και τον βασάνισαν άδικως τον άνθρωπο, αν και παρείχε άπαδείξεις του 'άλλοθι' του.

Και η υπόθεση έσβυσε. Με τον καιρό, η δικαιοσύνη ρίχτηκε στο χρονοντούλαπο της Τουρκικής Δικαιοσύνης.

Ο φίλος της δολοφονηθείσης Γαλλίδας, ο Νουρεντίν Πασσάς, έγινε έξω φρενών. Αυτός είχε σφοδρές ύπνοιες για τους ένοχους κι' έπασκε για τον τραγικό θάνατο της άναμψμένης του. Εγύριζε σά μανιασμένο θηρίο μέσα στην άδεια κρεββατοκάμαρα, έσφιγγε τις γρανιές του και ζητούσε έκδικση, μονολογώντας.

Έκαμε πολλές ενέργειες. Έφτασε και ως το Μεγάλο Βεζύρη, και μάλιστα σε στιγμή έξαψης του είπε:

—Ξέρω καλά ποιοι είναι! Θα μου το πληρώσουν!...

Ύστερα όμως από μία ώρα, του έκοινοποιήθη μία Σουλτανική διαταγή, που του άπαγόρευε να βγί από το Γιλδίζ, όπου ήταν το οικογενειακό του διαμέρισμα.

—Έκει να κάτσει, με τη γυναίκα του! έλεγε ο 'Αδούλ Χαμίτ χαμογελώντας στανικά.

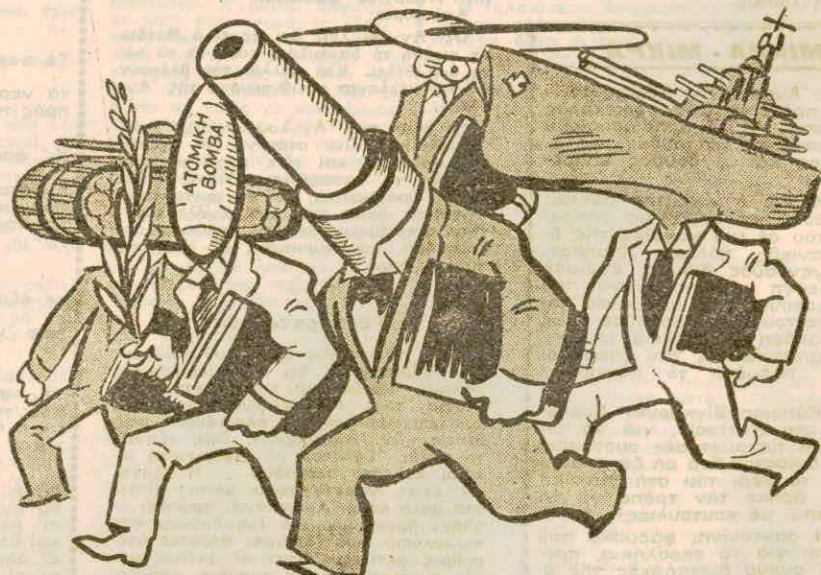
Ο Νουρεντίν Πασσάς έμεινε, σάν φυλακισμένος στο σπίτι του, τρεις ολόκληρους μήνες. Τέλος η Ζεκίε Σουλτάνου τον λυπήθηκε, φοβήθηκε κίολας να μην της πάθι τίποτα - γιατί μόλις ταυτα τον άναπούσε - και είπε του πατέρα της να του επιτρέψι την... έλευθεροκινωσία.

Καλά, άπάντως ο πολυέπρος Χαμίτ, αλλά να ξέρες, Ζεκίε, πως αυτός θ' άρχισι πάλι τα ίδια. Είπε υπερμάντης.

Κι' έτσι έγινε. Ο Νουρεντίν Πασσάς, που ήταν σφριγηλότερος άντρας, άμα βγήκε από τον κήπο του Γιλδίζ, έαναγύρισε όρυπτικώτερος στους έρωτές του, η μάλλον στα όργια του. Συντρούσε ολόκληρο χαρέμι στην άσιατική άκτή.

Όσο για το Γκανή βέπ, η πρώτη του αυτή έπιτυχία εύχαρίστησε το Σουλτάνο. Ύστερα από λίγες βδομάδες, ο ταπεινός σωματοφυλάκος προσελαμβάνετο στην έδιαιτηρη υπηρεσία του Πατισάχ και κολλούσε στη φανταχτερή στολή του τις έπιμίδες του λοχαγού της Σουλτανικής Αύλης.

ΣΤΕΦ. ΔΑΟΝΗΣ

ΑΥΤΑ ΣΥΜΒΑΙΝΟΥΝ ΕΙΣ ΠΑΡΙΣΙΟΥΣ

Οι «Μεγάλοι» έτοιμάζουν την... ειρήνη!...

(Τουρκική γελοιογραφία)

Ξαναγυρίζομε ΣΤΗΝ ΕΠΟΧΗ τών σπηλαίων...

Η φρίκη ενός νέου πολέμου

Σύμφωνα με τις προβλέψεις του 'Αγ-
γλου στρατηγού Τούκερ, που υπήρξε ο ήρωας του 'Ελ. Άλαμίν και που διοικεί σήμερα τις βρετανικές δυνάμεις στις 'Ινδίες, κατόπιν της έφευρέσεως της άτομικής ενέργειας, η άνθρωπότης θα έαναγυρίσι άναγκαστικά στην «εποχή τών σπηλαίων», γιατί μόνο μέσα σ' αυτά θα μπορεί να ζήση ένα άποσθί-
ποτε άσφαλισμένο καταφύγιο.

Ο 'Αγγλος στρατηγός, εξετάζοντας το ένδεχόμενο ενός νέου πολέμου, κάνει μερικές έξαιρητικές ένδιαφερόμενες παρατηρήσεις, που άνατρέπειν όλα όσα γνωρίζομε ως σήμερα γύρω άπ' αυτό το ζήτημα.

Πρώτα πρώτα, λέγει, τα άεροπλάνα θα παύσουν να χρησιμοποιούνται ως έπιβητικά όπλα και θα περιορισθούν μόνο στις άναγναρίσεις, τις μεταφορές στρατευμάτων, ύλικού κλπ.

Η έναρξή μιας έπιβήσεως θα γίνεται με «άτομικους πυραύλους» που θα έκσφενδύονται στη στρατόσφαιρα και θα διευθύνονται με μαθηματική ακρίβεια στο ώρισμένο μέρος που θα πρόκειται να πλήξουν.

Η άκτις της δράσεως των θα βρίσκει-
ται σε άπόσταση 3.000 χιλιομέτρων άπ' το σημείο της έκκινήσεώς των.

Τα άποτελέσματά από τις έκρήξεις των άτομικών πυραύλων είναι άδύνατον να τα συλλάβωμε και με τη μεγαλειότητα προσάδειας της φαντασίας μας. Μέσα σ' έλάχιστο χρονικό διάστημα, άπείραντες έκτασεις θα μεταβάλλονται σε άγονες έρήμους!

Συνεπώς, σ' έναν καινούργιο πόλεμο, μόνον κάτω από το αλοιό της γής θα είναι δυνατόν να βρούμε κάποιο καταφύγιο.

Μέτρον στοιχειώδους προνοίας, λέγει ο στρατηγός Τούκερ, είναι η έναποθήκευσις από τώρα μεγάλων ποσοτήτων τροφίμων κάτω από το φλοιό της γής και η εγκατάστασις έργοστασίων παραγωγής χημικών θρεπτικών υστών, για την περίπτωση που τα άποθέματα θα έξηγηλούντο.

Ο έπιποτισμός από το μέρος της θα-
λασσας θα είναι άδύνατος σχεδόν σ' έναν καινούργιο πόλεμο, γιατί τα πλοία έπιφανείας θα είναι άκατάσπαστα έκτεθειμένα στον κίνδυνο «άτομικών» έπιβέσεων. Αντίθετα, τα ύποδρύγια θα μπορούν να προσφέρουν αξιόλογες ύπηρεσίες ως μεταφορικά σκάφη. Άσφαλέ-

ΑΝΕΚΔΟΤΑ

Η Γεωργία Σάνδη όταν ήταν κάποτε στη Ρώμη έπεθύμησε να έπισκεφθή το μοναστήρι του 'Αγίου 'Ονουφρίου, όπου δεν έπιτρέπεται η είσοδος στο ώριστο φύλον. Σκέφθηκε τότε να ντυθή άνδρικά έλπίζοντας ότι άνα-
μεσα στον άλλο κόσμο δε θα τη πρόσεχαν. Μά όταν έφτασε στην είσοδο ο θυρωρός την άντελήφθη και της λέει:

—Κύριε, λυπούμαι, αλλά οι κυρίες δεν έπιτρέπεται να μπουιν έδώ μέσα!

Μία βραδυά ο Ναπολέων ο Μέγας ήταν καλεσμένος ως φίλος σε ένα γεύμα στο σπίτι ενός στρατηρχου του. Τα μεσάνυχτα σηκώθηκε και πήγε να πάρη το κοπέλλο του, που κρεμόταν πολύ ψηλά. Έπειδή όμως το άνασπιμά του δεν τον βοήθουσε, έ-
νος από τους ύπασιπτάς του, φιλότερος του Ναπολέοντος, έ-
τρεξε κοντά του λέγοντας:

—Με συγχωρήτε, Μεγαλειότα-
τε, είμαι μεγαλειότερος άπ' τη Μεγαλειότητά σας...

Ο Ναπολέων γύρισε και ρίχνοντας μιαν ματιά στον ύποσιπ-
στή του του είπε μ' ένα ειρωνικό χαμόγελο:

—Θέλετε να πτε μα κρύτε-
ρος, κύριε!...

Ότρες θα είναι όμως οι μεταφορές με
άεροπλάνα.

Τα μικρά τσάη, παρ'ότι ο στρα-
τηγός Τούκερ, θα είναι άδύνατον σ' α' να διατηρήσουν την άνεση, τη... τους, ή θα πρέπει ή να συνασπώσιν, μετέξ-
τους ή να προσκολληθούν σ' ένα μεγάλο λείτερο κρεας, γιατί διαφορετικά τα γίνονται βαρά, ποτέ το ένος και ποτέ το άλλο από τους άντιστοιχόμενους.

Γιά τις μικρότερες, όμως, άνένγκες τους, θα μπορούν να παράγουν άτομική ένέργεια, χρησιμοποιώντας αντί του ού-
ρανίου το «θόριον», που βρίσκεται σε πολλά μέρη του πλανήτη μας.

Μεγάλη σημασία θα πάρουν έπίσης σ' ένα μέλλοντα πόλεμο οι άρτινες περιοχές, όπου θα ζήτηση καταφύγιο ένα μεγάλο μέρος του πληθυσμού.

Άλλ' η ζωή ούσιαστικά θα έχη με-
ταφερθή κάτω από τη γή. Έκει θα έγκατασταθούν οι «φωλιές τών άεροπλά-
νων» οι πολιτικές και κοινωνικές ώφε-
λειας βιομηχανίες, τα διοικητικά κέν-
τρα κλπ.

Η συγκοινωνία μεταξύ των θα γίνει-
ται με γιγαντιαία «τούνελ» ή με άερο-
πλάνα.

Οι άειδηρόδρομοι θα εξαφανισθούν έντελώς, γιατί οι σταθμοί οι γρμι-
μές των θα καταστρέφονται άδιόκοπα από τις «άτομικές» έπιβέσεις και η έπι-
σκή των ούτε εύκολη θα είναι, ούτε θα μπορεί να γίνει μέσα σε σύντομο χρονικό διάστημα.

Κατά τον ίδιο τρόπο, λέγει ο στρα-
τήγος Τούκερ, θα εξαφανισθούν οι πο-
λεμικοί και έμπορικοί στόλοι τών άνα-
φόρων κρατών, εκτός... εάν βρεθή τρόπος να μη βυθίζονται τα πλοία.

Η στρατηγική του «άτομικού» πολέ-
μου, παρ'ότι έπίσης ο 'Αγγλος στρα-
τηγός, θα άχρηστεύη όλοτετα τους σημερινούς στρατούς, που δεν θα έχουν να προσφέρουν καμιά ύπηρεσία.

Το άξιοσημείωτο είναι ότι παρόμοιες άντιλήψεις έπικρατούν και μεταξύ των άμερικανικών στρατιωτικών κύκλων.

Στην Βασιγκτώνα συνεστήθη την πε-
ρασμένη έβδομάδα μία πολυμελής έπι-
τροπή από έπιστήμονες, τεχνικούς και στρατιωτικούς για τη μελέτη του ζήτη-
ματος τών «άπογείων πολέμων».

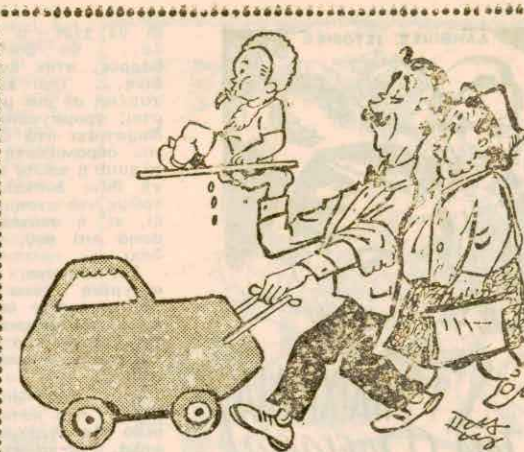
Το έργο της έπιτροπής συνίσταται στο να έξερευνηση τα ύπάρχοντα σπύ-
λαια σ' όλη την έκταση τών 'Ηνωμέ-
νων Πολιτειών και να εξετάση πως θα μπορούσαν να διευρυνθούν για να έγκατασταθούν μέσα σ' αυτά ύπόγεια ά-
εροδρόμια και μεγάλης σπουδαιότητας βιομηχανίες.

Η έπιτροπή πρέπει να καταρτίση έ-
πίσης ένα σχέδιο για τη βαθμιαία έγκα-
τάστασις όλων τών βιομηχανιών σε μεγάλα βάθη κάτω από την έπιφάνεια της γής. Ένα δεύτερο σχέδιο θα πρό-
βλεψη τον τρόπο της άμέσου άποσυμ-
φορήσεως των μεγάλων άστικων κέν-
τρων και της μεταφοράς του πληθυσ-
μού των σε «ύπογειους θύλακες» ά-
που να μην διατρέχουν τον κίνδυνο έ-
ξολοθρεύσεως από τις «άτομικές» έπι-
βέσεις. Τρίτο σχέδιο θα εξετάη τις δύ-
νατότητες κατασκευής χημικών τροφών σε μεγάλη κλίμακα, γιατί, όπως είναι έπόμενο, σ' έναν καινούργιο πόλεμο, το μεγαλύτερο μέρος της παραγωγής θα καταστραφή και η καλλιέργεια θα είναι δύσκολη αν όχι άδύνατη.

Αυτές είναι οι σημερινές προβλέψεις για ένα προσέχει μέλλον. Πράγμα που σημαίνει πως η άνθρωπότης έαναγυρί-
ζει στην «εποχή τών σπηλαίων», όπως και πριν από δεκάδες χιλιάδων χρόνια. Γιατί, λέγει ο στρατηγός Τούκερ, η έ-
ποχή της άτομικής βόμβας» θα σημάη ούσιαστικά την έξαφάνισι της ζωής ά-
πό την έπιφάνεια της γής.

Το ελαφρότερο μωτέρ

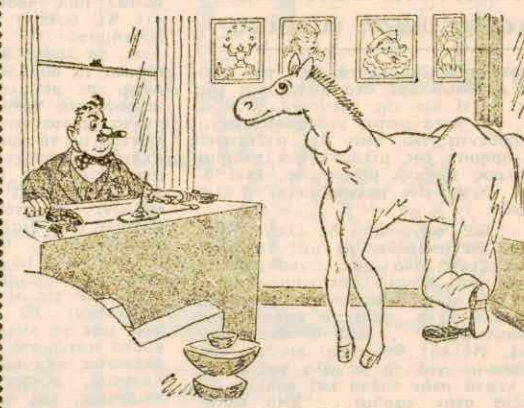
Έπινοήθηκε ένα νέο μωτέρ αυτοκι-
νήτου, που ζυγίζει μόνο 38 κιλά κι' έχει άπόδοσι 26 ίππων. Δίνει στο αυτοκίνητο ταχύτητα 100 χιλιομέτρων την ώρα, με κατανάλωσι ενός γαλιόου βενζίνης στα 60 χιλιομέτρα. Με ταχύ-
τητα 50 χιλιομέτρων, κατανάλωκε το γαλιόν στα 80 χιλιομέτρα. Κάνει 5.200 στροφές στο λεπτό, κι' όμως δεν πα-
ρουσιάζει κανένα παλμό. Έπειδή έχει μεταλλικά τοιχώματα άσυγκρίτως λε-
πτότερα άπ' τις κοινές μηχανές, κρού-
νει εύκολότερα, κι' έτσι χρειάζεται έ-
λάχιστο νερό στο ψυγείο του. Εκκινεί πιο γρήγορα και καταναλίσκει λιγώτε-
ρο λάδι. Τέλος, έχει άντοχη έξαιρετι-
κη, μεγαλύτερη από κάθε άλλο είδος μωτέρ.

Η ΔΥΝΑΜΙΣ ΤΗΣ ΣΥΝΗΘΙΑΣ

Το γκαρόνι βγάξει το γιού του περίπατο.

(Σκίτσο Π. Πουλίδη)

ΤΟ ΑΡΣΕΝΙΚΟΘΗΛΥΚΟ ΑΛΟΓΟ

Η έκπληξις του ίμπρεσαρίου.

—Δεν έχει θάσι, στο υπάνιο αγάπη μου!

—Να φύνης από δω, μεθυστακό! Να πάς εκεί άπ' όπου ήσθεσ!...

—Αδύνατον, βρε γυναίκα! Έχουν κλείσει πιά όλες οι ταβέρνες!...

ΠΑΙΧΝΙΔΙΑ ΤΗΣ ΦΑΝΤΑΣΙΑΣ

Η ΜΕΓΑΛΗ ΠΟΛΙΤΕΙΑ
και η μικρή γυναίκα

Όταν την είχε κοντά του, την κυττούσε με θαυμασμό στα ματιά και της έλεγε... τί δεν της έλεγες... Για ό, νειρα, για πεταγμένα, για φαντασίες... Η κουβέντα του ήταν έν' ατέλειωτο παραλήρημα της μιλούσε για ταξίδια σ' άλλους τόπους, μακρινούς, εκεί όπου οι νύχτες είναι τραγουδία κι η ζωή παραμύθι...

...Θα φύγουμε, της έλεγε, για κεί που θα μπορούμε να μάς νιώσουμε πιο ζεστά, να μάς αγκαλιάσουν και να μάς κάνουν ευτυχισμένους... Έκει που το χρώμα μπορεί να πνίξει έναν καλλιτέχνη, άρκει ο καλλιτέχνης ν' αναγνωρίσει... Και θ' αναγνωρίσουμε, Νέλλη! Φαντάσου λιγάκι: Θα ξεκινήσουμε για το μεγάλο ταξίδι με λίγα λεφτά στην τσέπη και πολλήν αισιοδοξία στην καρδιά... Στο κατάστημα του καραβιού, τις νύχτες, σκυμένοι στην κουπαστή, θα παρακολουθούμε τους φωσφορισμούς των κυμάτων, και θ' αφίσουμε τα φλογισμένα απ' τα δνείρα κεφάλια μας να τα δροσίση πρωτ' απ'άλη η Μεσόγειος, ύστερα, πιά βίαιος, ο Ατλαντικός... Θάνε ιαχυτικό το ταξίδι μας προς το δνείρο... Κι' όταν, στο τέλος, ένα βαμπύ πρωτό θα διακρίνουμε πίσω απ' τις γαζες της αυγής την πολιτεία που θα σκίξει σιγά-σιγά τα πέπλα του δνείρου, για να προβάλλη πραγματικά στα ματιά μας, οι καρδιές μας θα γυρτήσουν δυνατά, και θα νιώσουμε την ευτυχία να μάς γαϊδεύει απαλά σαν απόγειο αεράκι... Και θα κατεβούμε στην προκυμαία, και θ' ανακατευόμαστε με το πλήθος των αγνώστων ανθρώπων, και σφιγμένοι γε-

ΣΥΦΑ ΛΟΓΙΑ

★ Αν βέλγης να επιτύχει στη ζωή, δείχνει στις γυναίκες ότι δίνει βαρύνοντα τιν γνώνη τους. Ζήτη τα συμμωλικά τους, αλλά μη την ακολουθείς ποτέ.

★ Μη λημονής ότι με τις γυναίκες ο ασφαλέστερος τοπος να σου δώσουν δικήν είναι να ομολογήσεις ότι έχεις άδικο.

★ Να συννασρέφεις εκείνους που σε φωτίζουν κι' όχι εκείνους που σε θρυνώνουν.

★ Αν δεν υπάρχουν γυναίκες στη γη, οι άνδρες θα ήταν όλοι άγγελοι... αλλά θα έπλητταν πολύ!

★ Μη μιμείσαι εκείνους που χάνουν τον καιρό τους να μελετούν τις γυναίκες' περιορίσου μονον να τις αγαπάς.

★ Τά όμορφα κορίτσια είναι όπως τα χελιδόνια: φέρνουν ευτυχία στο σπίτι.

★ Η καρδιά της γυναίκας είναι συγχρόνως ο φίλος κι' ο έχρος της.

★ Μία έρωτική ευτυχία που πέρσε απ' τη χίληα, μοιάζει μ' ένα όμορφο πρόσωπο που έπαβε από βλογιά: μένει βλογισκομένη.

★ Ο επιποθείστερος έρωτης είναι εκείνος που άρπάξει τις ευκαιρίες από τα μαλλιά.

ρι με χέρι—μ' έρωτα μαζί και φόδο...—θα βουλιόμαστε βαθιά, με θάρρος, στην καινούργια πρωτόγνωρη δινη... 'Εσύ κι' εγώ—οι δύο μας, χαμένοι σε μία μεγάλη Πολιτεία, άγνωστοι, τρομαγμένοι... Κάποιο φτωχικό δωματιάκι στα ύψη, ποιος ξέρει ποιαν ούρανούστη θ' ανάλαση να μάς πλησιάει η πρώτη στα σύννεφα... Η άρχη θάνε δύσκολη: Πολλές φορές θα τρώμε για μεσημέρι και για βράδυ μαζί, κι' η σπάνια μας άπολαύη θάβει άσφα και ποθ, κανένα φτηνό σινεμά-δάκι...

Τόν άκουγε, σιωπηλή, γοητευμένη, σφιγμένη άπάνω του με φόδο, σ' να βρισκόντουσαν κίλας στη μεγάλη Πολιτεία του δνείρου τους... Κι' εκείνος, την έσφιγγε πιο πολύ, και συνέχιζε με καινούργιο παλμό, με καινούργια δύναμη:

...Καί, σιγά-σιγά, θ' άνεδοουμε... 'Από κάτω, απ' το χαμηλό επίπεδο της άφάνειας, θα τρωθούμε για ύψη, για τη στρατόσφαιρα της μεγάλης φήμης: Κάθε πρωί, στο μισοφωτισμένο άδειο θέατρο, έσύ στη σκηνή, εγώ στο πιάνο, θα δημιουργούμε με ντουέτο που θ' αντιμετώπιση κάποτε τα φώτα, τους προδότες—την παράστασι! Κι' ύστερα, ώ! ύστερα τα χειρόκροτήματα!... το μεθόδι της έπιτυχίας, τα λουλούδια, ο θρίαμβος... 'Υστερα, τα συμβόλαια με καλ' έρους άρρους, σε μεγαλύτερα θέατρα, κι' οι καινούργιες προεμιές, με τους ίδιους πάντα πρωταγωνιστές: 'Εμένα στην όρχηστρά με το φράκο μου, κι' έσένα στη σκηνή, πειθαρχημένη στη μηχανήτά μου, μέσ' στις φωτεινές άράχνες των τουλιών και στα παιχνιδίσματα των μεταξιών, και στους φωσφορισμούς των άστρων από διαμάντια, πλάτεις, μαργαριτάρια!... Θήξτε πια όι «φτασμένοι» κι' η μεγάλη πολιτεία θ' απλώνεται όποδουλωμένη στα πόδια μας... Κι' όταν τις νύχτες, ύστερ' από την παράστασι, θα διοργανώνονται προς τιμή μας τα «γκάντεν-πάρτυ» στα εικοστά πατώματα με τις δαδνότες κι' ολόφωτες πέργκολες, θα φτάνουμε τελευταίοι, συγκαταβατικοί, σε μεγαλύτερητες, και θα μάς τριγυρίζουν ά μέσως όλοι κι' όλες... Και θα περνάμε άδίστοφα κάτω απ' τις άψίδες του θριάμβου που θα στήνι προς τιμή μας ο θαυμασμός της βραδυάς!...

Τόν άκουγε με τα μάτια κλειστά, σιωπηλή, μαγεμένη... Και ο Χάρης κουρασμένος απ' το ταξίδι στο θριαμβικό μέλλον της φαντασίας του, δίπλωνε τα σφτερά του και κούρνιαζε κοντά της για να πάρη καινούργια δύναμη απ' το φιλί της...

★ Όσοι, μία μέρα, η πραγματικότητα πρόσβαλε μ' όλη της τη στυγνή μεγαλοπρέπεια: 'Η Νέλλη, βαρυστημένη να τραγουδά χωρίς σκοπό και να όνειρεύεται χωρίς βάση, προσγειώθηκε άπαλά πάνω στα πλούτη έλης άσφα του ανθρώπου, που δέ διάθεσε παρά μετρητά για ν' αγοράσει τις όμορφες της γής... Πειθίνα, η Νέλλη πουλήθηκε... Κι' ο Χάρης: 'Ενωισες με μιάς να του κόβονται όλα τα σφτερά της φαντασίας: 'Η μεγάλη πολιτεία άπομακρύνθηκε μέσ' στο χάος, μακρότερα κι' από το Σείριο, οι ούρανούστες βουλιόσανε στα σκοτάδια, και κοιματισσάσανε μπροστά του χειροκροτήματα, λουλούδια, θρίαμβοι... Τί να κάνη ο Χάρης; 'Ελεψε η κινητήρια δύναμη, σταμάτησε ο κινητήρας του δνείρου. Και, στο τέλος, — η ζωή έινε σκληρή... — ο Χάρης βρέθηκε πιαστας σ' ένα κέντρο της Αθήνας, μακριά απ' τους ούρανούστες, και κοντά στην όμη πραγματικότητα της ζωής που άπαιτεί μεροκάματο...

Κι' ένα βράδυ, στο κέντρο ήρθε να φάη η Νέλλη με τόν άντρα της. Αδίστοφα, χωρίς τούφες, άνίκανη να λυπηθή τα δνείρα ποίχε μαζήσε για μία τόσο φτηνή τυχοδιωκτική ευτυχία. Την κότταζε ο Χάρης απ' την όρχηστρά, με τα μάτια του γεμάτα δάκρυα. Σε μία στιγμή, έκει ποθούσε μηχανικά, εσάνδε μπροστά του το όραμα της πρόσδας μέσ' στο μισοσκότεινο θέατρο της «μεγάλης πολιτείας» με τις γυναίκες αλλη πούτρωγε τώρα αδιάφορα το πιπιέκι της, στο βόλο, στο μεγάλο ρόφηκι της, στο βόλο, στο μεγάλο ρόφηκι της... 'Ετσι έιν' όλη της πρωταγωνιστριας... 'Ετσι έιν' όλη της: Και τώρα, αυτή η ίδια η γυναίκα είχε κατακαλίσει σαν έταϊρα σ' ένα χρυσωμένο βράδυ, ενώ αυτός, ο άντρας, είχε γλυστατήσει πιαστίσας σ' ένα κέντρο, κι' έκανε τώρα φάλλας απ' τη συγκίνηση της αναδρομής του στο παρελθόν των δνείρων...

ΒΕΡΓΕΡΟΣ

ΕΠΙΣΤΗΜΗ ΔΙ' ΟΛΟΥΣ

Τό άλκοολ δεν είναι βλαβερό!

Μία κατκτηλητική θεωρία

Τό άρθρο αυτό, με τό περιεργότατο περιεχόμενον, δημοσιεύθηκε στην «Αμερικανική Φαρμακευτική Εφημερίδα». Τό προσέφερε στους άναγνώστες μας χωρίς όμως ν' αναλαμβάνω την ευθύνη για τις άληθινά επαναστατικές θεωρίες που υποστηρίζει.

Η αντίληψη ότι και τό μέτρο άκόμη πιστό βλάπτει κι' όζεινι στον άλκοολισμό και στην καταστροφή, δεν έχει ποτέ επιβεβαιωθεί επιστημονικά. Όσοι συνηθίζουν να πίνουν υπερβολικά, είναι φυσιικά άρρωστοι και θα δηλητηριάζόντουσαν όποσδήποτε με κάτι άλλο, άν δεν υπήρχε τό άλκοολ.

Υπήρχε άνεκαθεν ή ιδέα ότι τό άλκοολ καταστρέφει την καρδιά, τα αμφορά άγγεια, τό σπότη και τους νεφρούς. Αλλά οι στατιστικές δεν άποδεικνύουν τίποτε τέτοιο. 'Η νεφρίτις, ή κίρρωσις του ήπατος, οι άρρώστειες του κυκλοφοριακού συστήματος, κι' ή χρόνια γαστρίτις άκόμη, προσβάλλουν βέβαια και τους άλκοολικούς, όχι όμως συχνότερα απ' τους άλλους ανθρώπους. 'Αν' όλες τις περιπτώσεις νεφρίτιδος, μόνο τό 10% παρουσιάζονται σε άτομα που πίνουν πολύ. 'Εξ άλλου, παρ' όλες τις ειδικές έρευνες, που έγιναν στην κλινική Μάνιο, δεν έξακριβώθηκε καθόλου ότι τό άλκοολ προκαλεί κίρρωσι του ήπατος — μία άρρώστια που κάνει το σπότη σκληρό σαν πέτρι κι' άνικανον πιά ν' λειτουργήσει. 'Αποδεικνύκε μόνον ότι, σ' όσους πίνουν πολύ, σχηματίζεται λίπος γύρω απ' το σπότη, που δεν τ' βλάπτει όμως καθόλου. 'Αλλωστε, κι' αυτό άκόμη τό λίπος δεν εμφανίζεται, άν μαζί με τό πιστό τρώη κανείς τροφές πλούσιες σε ζάχασι και σε άμυλον — π. χ. πολλά σάντουιτς. Στα ίδια συμπεράσματα ώδήγησαν 4.000 νεκρούς, που έγιναν σ' ένα μεγάλο νοσοκομείο της Φιλαδέλφειας. Κι' οι γιατροί έπρότειναν ν' καταργηθή ο όρος «άλκοολική κίρρωσις του ήπατος».

Δυό άλλοι γιατροί έξέτασαν 100 άτομα, που έπιναν κάθε μέρα 1½ κιλό δυνατά όινοπνευματώδη ποτά, επί 20 ολόκληρα χρόνια. Βρήκαν λοιπόν ότι τα μισά είχαν στομάχι τελείως κανονικό, τα δε υπόλοιπα παρουσιάζαν μικρές κι' άσημαντες γαστρικές παθήσεις, όχι σοβαρότερες απ' αυτές που παθαίνουν οι πολυφαγίδες ή όσοι πίνουν πολλές άσπιρίνες.

Με τις δηλητηριώδεις ούσιες που περιέχουν ο καπνός, τό τοάι, και τό κακάο άκόμη, θάρρεπε ν' είναι πολύ βλαβερότερα στον άνθρωπο παρά τό άλκοολ. Κι' όμως πολλά άτομα κάνουν κατάχρησι όλων αυτών, χωρίς ν' παθαίνουν τίποτε.

Όσοι υποφέρουν από πείσι ή από άρρώστειες της καρδιάς, ώφελούνται μάλλον απ' τό άλκοολ, γιατί έχει καταπραυντικές και νωρκωτικές ιδιότητες. 'Επίσης τό άλκοολ, τουλάχιστον σε μετρία ποσότητα, ώφελει μάλλον στην άρτηριοσκληρωσι. Πιστεύεται συνήθως ότι οι άλκοολικοί παθαίνουν συχνότερα από πνευμονία. Κι' όμως ο Τσώρτσιλ, που δεν ήταν βέβαια άλκοολικός, αλλά πάντως έπινε πολύ, έπαθε δυό φορές πνευμονία μέσα σε μικρό χρονικό διάστημα, κι' έγινε καλά, παρ' όλα τα 70 χρόνια του!

Έχει άποδειχθή εξ άλλου ότι τό άλκοολ κινητοποιεί τις βιταμίνες Α, που υπάρχουν μέσα στο σωμα μας, διοχετεύοντάς τις μέσα στο αίμα. Κι' έπειδή οι βιταμίνες αυτές δυναμώνουν την όρασι στο σκοτάδι, όσοι πίνουν σε βραδυά γλέντια, χωρίς ν' μεθύσουν, βλέπουν κολλίτερα μέσα στη νύχτα, όταν φεύγουν απ' τη διασκέδασι.

Ένα άλλο οπουδία σημείον είναι ή έπίδρασις του άλκοολ στην άναπαράγωγη. Σειρά επιστημονικών παρατηρήσεων άπέδειξε ότι τό πολύ πιστό τείνει ν' σκοτώση τα κατώτερα κι' άσθενικά γεννητικά κύτταρα του άνδρος, άφίνοντας ζωντανά μόνο τα πιο ισχυρά. Μ' αυτή λοιπόν την έπιλογή, είναι φυσικό ν' αναμειγνύμε ότι τα παιδιά των άλκοολικών είναι δυνατότερα κι' άνώτερα απ' τα παιδιά των ανθρώπων που δεν πίνουν άλκοολ — γιατί τό δεύτερο μπορεί ν' προέρχονται από κύτταρα άσθενικά.

Τό «Έργαστήριο Έθνικής Εύγονίας» του Πανεπιστημίου του Λονδίνου δημοσίευσε μία επιστημονική μελέτη, σύμφωνα με την οποία δεν έχει εξακριβωθή καμμία άπολύτως βλαβερά έπίδρασις του άλκοολ που πίνει ο πατέρας, στην άντιληψη, στη σωματική διάπλασι ή στην ύγεια του παιδιού του. Μάλιστα τα παιδιά των άλκοολικών είναι ύγιεστερα και παθαίνουν σπανιότερα φωματίσσι και έπιληψία.

Όσο για τη διάρκεια της ζωής, έξακριβώθηκε ότι όσοι πίνουν πολύ, ζουν 2 χρόνια λιγώτερο απ' το συνηθισμένο μέσον όρο. 'Εκείνοι όμως που πίνουν μετρία, είναι μακροβιώτεροι απ' αυτούς που δεν πίνουν καθόλου. Στο ζήτημα αυτό, ο καπνός είναι πολύ χειρότερος, γιατί και τό μέτριο άκόμη κάπνισμα έλαττώνει τη διάρκεια της ζωής. Μπορούμε λοιπόν να θυλάουμε τό γενικό συμπέρασμα ότι ή μετρία χρήσις του άλκοολ είναι μάλλον ώφέλιμη παρά βλαβερή. 'Η υπερβολική χρήσις βλάπτει βέβαια. Τό ίδιο όμως μπορούμε ν' πούμε και για κάθε κατάχρησι όποιασδήποτε τροφής ή ποτού.

Τ. ΧΑΡΝΤΙΝΓΚ

Ο ΚΟΣΜΟΣ ΕΧΕΙ ΠΑΡΑ ΠΟΛΛΟΥΣ ΚΑΤΟΙΚΟΥΣ

Ένας τρομερός κίνδυνος

Αν παρακολουθήσετε καθημερινώς στις εφημερίδες την κίνησι του πληθυσμού θα ιδήτε ότι οι γεννήσεις είναι τριπλάσιες ή τετραπλάσιες απ' τους θανάτους. Τό ίδιο λοιπόν φαινόμενο του άθροισ πολλοπλησιασμού παρατηρείται σ' όλοκληρο τον κόσμο. 'Ενώ άλλοτε οι πόλεις κι' οι έπιδημίες κρατούσαν τον πληθυσμό της γής μέσα σε ώρισμένα όρια, τώρα ή αύξησις του είναι άκαταμάχη. Στο τελευταίο πόλεμο, σκοτώθηκαν πολλά εκατομμύρια άνθρωποι. Κι' όμως κατά τη διάρκεια του, και παρ' όλη τη γνωστή έλλειψι τροφίμων, οι κάτοικοι της γής περισσεύσαν συνεχώς. 'Ετσι τώρα έχει καταλήξει ν' υπάρχουν για κάθε άτομο 10% λιγώτερα τρόφιμα απ' τα κανονικά. Κι' ή άδείασις της άναγκασιότητας εξακολουθεί, με άναλογία 200.000.000 σε κάθε δεκαετία. 'Αν συνεχισθή με τόν ίδιο ρυθμό, τό τέλος του αιώνα μας θ' γή ή άχρη ή λιγώτερο 500.000.000 κατοίκους περισσότερους απ' τους σημερινούς.

Όλα αυτά θυμίζουν την περιφημή θεωρία του Άγγλου οίκονομολόγου και φιλοσόφου Μάλθου που είχε άντιληφθή τον κίνδυνο αυτό και είχε προτείνει άλλους τρεις περιορισμό των γεννήσεων. Κι' όμως, στις πιο πολλές χώρες, καταβάλλεται κάθε δυνατή προσπάθεια για ν' αυξηθούν άκόμη οι γεννήσεις. Η άγγλική κυβέρνησις σκοπεύει ν' καθιερώση έπίδομα στις μητέρες για κάθε παιδί τους μετά τό πρώτο. Κι' οι εφημερίδες της Μεγ. Βρετανίας γράφουν για την «άλεβρία έλάττωσι των γεννήσεων».

Στη Γαλλία, πάλι, συνιστάται στους άνδρες ν' κάνουν ένέσεις όρμονών, για ν' γίνουν γονιμώτεροι. 'Επιδώκεται έτσι νάρθηρον στον κόσμο 12.000.000 παιδιά μέσα στα επόμενα 10 χρόνια. Παρ' όλη τη μεγάλη γεωγραφική της έκτασι, ή Ρωσία έχει ήδη πληθυσμό δυσανάλογο προς τους φυσικούς πόρους της. Σε 40 χρόνια θα έχει τό διπλάσιο, άν συνεχισθή ή αύξησις με τό σημερινό ρυθμό, οι όλικές κι' ή θήκες άναμειδές στις γόνιμες μητέρες κι' ή βαρεία φορολογία των άγανων.

Μ' άλλα λόγια, εφαρμόζεται παντού ή χιτηρική θεωρία ότι μόνον οι πολυάριθμοι λαοί είναι ισχυροί. 'Η Γερμανία, ή 'Ιταλία κι' ή 'Ιαπωνία είχαν ήδη υπερβολικό πληθυσμό πριν απ' τον πρώτο παγκόσμιο πόλεμο. Οι προσπάθειες των φρονιμωτέρων για τό σταμάτημα της αύξησις των γεννήσεων ματαιώθηκαν απ' τους μιλιταριστές. Γιατί έπρεπε ν' υποφέρη ο λαός, να πενήσει, για ν' ακολουθήση επί τέλους τους δικτάτορες που θα του υποσχόντουσαν περισσότερο «ζωτικό γάρο». Δίχως αυτή την υπερβολική αύξησι του πληθυσμού, ο Χίτλερ, ο Μουσολίνι κι' ο Χίρο δεν θα μπορούσαν ν' βυθίσουν τον κόσμο στην καταστροφή του πολέμου.

Οι όπαδοί των πολλών γεννήσεων επικαλούνται τη φράσι της Άγίας Γραφής «Αύξάνεσθε και πληθυνέσθε». Αυτή όμως ή θεία έντολή άφωρόδσε την εποχή του Άδάμ και της Εύας, όταν ο

ένας οι πιο ισχυρές, γιατί ο σύγχρονος πόλεμος στηρίζεται στα τεχνικά μέσα κι' όχι στον αριθμό των στρατιωτών. 'Η ποίότης των ανθρώπων — ή άντιληψη, ή έφευρετικότητα, ή ζωτικότητα των — λογαριάζονται περισσότερο απ' την ποσότητά, όπως απέδειξε ο τελευταίος πόλεμος.

Τό δυστύχημα είναι ότι, σ' όλον τον κόσμο, παρουσιάζουν μεγαλύτερο πολλαπλασιασμό οι διαπονητικώς κατώτερες τάξεις. Οι στατιστικές έχουν άποδείξει ότι οι πιο άκαρπώτες γυναίκες, κάνουν τοιςάμηναις παιδιά απ' τις μορφωμένες. Παρετήρησις επίσης ότι τα παιδιά με τη μικρότερη άντιληψη άνήκουν σε οικογένειες πολυμελείς, ενώ τα άνώτερα στο μυαλό δεν έχουν περισσότερα από 1-2 άδελφία. Ένας Αμερικανός στατιστικός υπολογίζει ότι, άν ή καταστροφή αυτή συνεχισθή επί 70 χρόνια, οι άπογονοί των διαπονητικώς κατωτέρων οικογενειών θα γίνουν 15 φορές περισσότεροι απ' τους άπογόνους των ανωτέρων σε μόρφωσι και άντιληψη. Κι' αυτό δεν θα ώφέληση βέβαια καθόλου την άνθρωπότητα.

Πιστώνν οι επιστημονικές πρόσδοι ν' αυτελεσθούν στην παραγωγή περισσότερων τροφίμων. Αυτό όμως θα κάνει ν' αυξηθούν άκόμη περισσότεροι οι άνθρωποι, κι' έτσι δεν πρόκειται ν' διορθωθή ή κατάστασις, άν δεν επέμβουν τα κράτη για ν' περιορίσουν τις γεννήσεις.

Οι χώρες με τον υπερβολικό πληθυσμό παρουσιάζουν τό χαμηλότερο βιωτικό επίπεδο, γιατί τα όλικά άναβά μοιράζονται σε περισσότερους ανθρώπους. Αυτές λοιπόν οι χώρες δεν μπορούν ν' αυτελεσθούν στην παραγωγή περισσότερων τροφίμων. Αυτό όμως θα κάνει ν' αυξηθούν άκόμη περισσότεροι οι άνθρωποι, κι' έτσι δεν πρόκειται ν' διορθωθή ή κατάστασις, άν δεν επέμβουν τα κράτη για ν' περιορίσουν τις γεννήσεις.

Οι χώρες με τον υπερβολικό πληθυσμό παρουσιάζουν τό χαμηλότερο βιωτικό επίπεδο, γιατί τα όλικά άναβά μοιράζονται σε περισσότερους ανθρώπους. Αυτές λοιπόν οι χώρες δεν μπορούν ν' αυτελεσθούν στην παραγωγή περισσότερων τροφίμων. Αυτό όμως θα κάνει ν' αυξηθούν άκόμη περισσότεροι οι άνθρωποι, κι' έτσι δεν πρόκειται ν' διορθωθή ή κατάστασις, άν δεν επέμβουν τα κράτη για ν' περιορίσουν τις γεννήσεις.

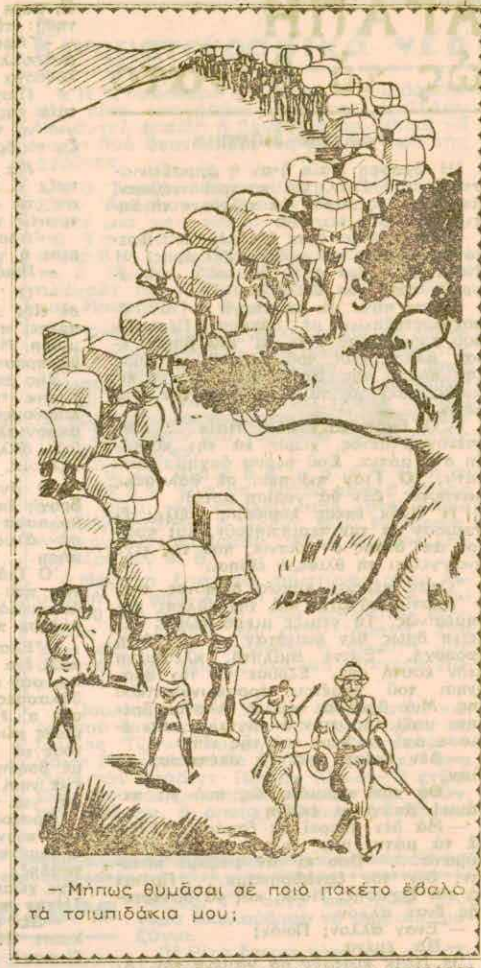
Οι χώρες με τον υπερβολικό πληθυσμό παρουσιάζουν τό χαμηλότερο βιωτικό επίπεδο, γιατί τα όλικά άναβά μοιράζονται σε περισσότερους ανθρώπους. Αυτές λοιπόν οι χώρες δεν μπορούν ν' αυτελεσθούν στην παραγωγή περισσότερων τροφίμων. Αυτό όμως θα κάνει ν' αυξηθούν άκόμη περισσότεροι οι άνθρωποι, κι' έτσι δεν πρόκειται ν' διορθωθή ή κατάστασις, άν δεν επέμβουν τα κράτη για ν' περιορίσουν τις γεννήσεις.

Οι χώρες με τον υπερβολικό πληθυσμό παρουσιάζουν τό χαμηλότερο βιωτικό επίπεδο, γιατί τα όλικά άναβά μοιράζονται σε περισσότερους ανθρώπους. Αυτές λοιπόν οι χώρες δεν μπορούν ν' αυτελεσθούν στην παραγωγή περισσότερων τροφίμων. Αυτό όμως θα κάνει ν' αυξηθούν άκόμη περισσότεροι οι άνθρωποι, κι' έτσι δεν πρόκειται ν' διορθωθή ή κατάστασις, άν δεν επέμβουν τα κράτη για ν' περιορίσουν τις γεννήσεις.

Οι χώρες με τον υπερβολικό πληθυσμό παρουσιάζουν τό χαμηλότερο βιωτικό επίπεδο, γιατί τα όλικά άναβά μοιράζονται σε περισσότερους ανθρώπους. Αυτές λοιπόν οι χώρες δεν μπορούν ν' αυτελεσθούν στην παραγωγή περισσότερων τροφίμων. Αυτό όμως θα κάνει ν' αυξηθούν άκόμη περισσότεροι οι άνθρωποι, κι' έτσι δεν πρόκειται ν' διορθωθή ή κατάστασις, άν δεν επέμβουν τα κράτη για ν' περιορίσουν τις γεννήσεις.

Οι χώρες με τον υπερβολικό πληθυσμό παρουσιάζουν τό χαμηλότερο βιωτικό επίπεδο, γιατί τα όλικά άναβά μοιράζονται σε περισσότερους ανθρώπους. Αυτές λοιπόν οι χώρες δεν μπορούν ν' αυτελεσθούν στην παραγωγή περισσότερων τροφίμων. Αυτό όμως θα κάνει ν' αυξηθούν άκόμη περισσότεροι οι άνθρωποι, κι' έτσι δεν πρόκειται ν' διορθωθή ή κατάστασις, άν δεν επέμβουν τα κράτη για ν' περιορίσουν τις γεννήσεις.

Οι χώρες με τον υπερβολικό πληθυσμό παρουσιάζουν τό χαμηλότερο βιωτικό επίπεδο, γιατί τα όλικά άναβά μοιράζονται σε περισσότερους ανθρώπους. Αυτές λοιπόν οι χώρες δεν μπορούν ν' αυτελεσθούν στην παραγωγή περισσότερων τροφίμων. Αυτό όμως θα κάνει ν' αυξηθούν άκόμη περισσότεροι οι άνθρωποι, κι' έτσι δεν πρόκειται ν' διορθωθή ή κατάστασις, άν δεν επέμβουν τα κράτη για ν' περιορίσουν τις γεννήσεις.

—Μήπως θυμάσαι σε ποιο πακέτο έβαλο τα τσιπιδάκια μου;

Ο έρως και το πάχος

Μία πρωτότυπη επιστημονική έρευνα

Κάθε κτηνοτρόφος, μάς έζηγει ο δόκτωρ Χιλ, έρεινά πολύ καλά ότι ή υπερβολική λιπαρόσις του εδάφους ζημιώνει την παραγωγή. Τα φυτά που ληλαίνονται σε υπερβολικό βάθος και μάλιστα μέχρι καταστροφής, δεν βγάζουν άνθη ή τα άνθη τους δεν «δένουν» και δεν σχηματίζουν σπόρο.

Επίσης, κάθε κτηνοτρόφος ξέρει κι' αυτός ότι όσα κατ'αίδια ζώα παχαίνουν εύκολα δεν είναι κατάλληλα για άναπαράγωγη. 'Αλλωστε, έχει άποδειχθή με πολλά πειράματα, ότι παχαίνοντας υπερβολικά τις χήνες, μπορούμε να τις κάνουμε στειρές! Στις χήνες δεν πρέπει επίσης ν' άθινουμε άφθονη τροφή, γιατί γεννούν μικρά και λίγα αυγά που δεν μπορούν ν' αναπτυχθούν.

Τό ίδιο άλλοτε συμβαίνει και μ' όλα τα άλλα πουλερικά. Σε άνάλογα άποτελέσματα κατέληξαν και τα πειράματα που έγιναν με θηλαστικά ζώα. Με άλλα λόγια, στα θηρυόσια ζώα υπάρχει μία φανερή αντίθεσις μεταξύ του σχηματισμού του λίπους και της ικανότητος τους προς άναπαράγωγη.

Τά χημικά αίτια, ωστόσο, αυτής της αντίθεσεως, δεν έχουν άκόμη διεκρινισθή. 'Ο Αμερικανός βιολόγος όμως μάς βεβαιώνει ότι ή περιέργη αυτή αντίθεσις υπάρχει και άποδεικνύεται με άναριθμητα παραδείγματα.

Τό ίδιο φαινόμενο παρατηρείται και στα ψάρια. 'Ο ξιφίας, λόγω χαριν, όταν θρίσκει στην εποχή που αναπτύσσονται οι ώθήκες του, άποφύγει κάθε είδους τροφή και «τρέφεται» με τό λίπος που έχει σχηματισθή στο σωμα του. 'Επίσης τό χέλι, κατά τη νεανική ηλικία του, που ζή στα γλυκά νερά των ποταμών, τρέφεται άφθονα και παχαίνει γρήγορα, άποκτώντας τό λίπος που τό κάνει τόσο νόστιμο και περιζήτητο ως τροφή των ανθρώπων.

Όταν τ' άρσενικά χέλια γίνουν επτά χρόνων και τα θηλυκά περίπου δέκα, εγκαταλείπουν τότε τα γλυκά νερά. Τά χέλια της Εύρώπης μεταναστεύουν προς δυσμάς, διασχίζουν τον Ατλαντικό Ωκεανό και ζευγαρώνουν στην Καραϊβική θάλασσα. Τό ταξίδι αυτό διαρκεί πέντε έως έξη μήνες. Καθ' όλο αυτό τό διάστημα τα χέλια που έτοιμάζονται για άναπαράγωγη δεν τρώνε άπολύ-

τως τίποτα. Άρκούνται στο να καταναλίσκουν για τη συντήρησι τους τό λίπος που μαζεύθηκε στο σωμα τους κατά τη νεανική τους ηλικία.

Άλλά και τα έντομα μάς παρουσιάζουν παρόμοια φαινόμενα. 'Ο Όλιβερ Χιλ αναφέρει σχετικώς ένα περίεργο περιστατικό. Έδώ και λίγα χρόνια έισηχθησαν στις Βόρειες 'Ινδίες αυγά από «άνγριους» μεταξοσκώληκες. Αυτά τα αυγά τα είχαν αγοράσει μερικοί έρασιπτες έντομολόγοι που ήθελαν ν' άποτύχουν τη συλλογή τους με καινούργιες πεταλούδες.

Κάποιοι τότε από αυτούς έπεχείρησαν ν' χρησιμοποίησι τις μεγάλες και όμορφες πεταλούδες που είχαν βγή από τ' αυγά, για άναπαράγωγη, χωρίς όμως ν' το πετύχουν. Άνεστει λοιπόν τό πάθημα του σ' έναν ίθαγενή μεταξοσκώληκοτρόφο.

—Από τ' αυγά που άγόρασε, του είπε, έβγαλα τρία ζευγάρια ώριπες πεταλούδες. Οι άρσενικές όμως φτερουγίζουν άνοιμενες όλη τη νύχτα, εσ' στο δωμάτιο και τό πρωί έπασαν νεκρές από την εξάντλησι τους και τα χτυπήματα τους στους τοίχους και τό ταβάνι. Μ' αυτά τα φτερουγίσματα τους καταστράφηκαν τις θηλυκές πεταλούδες κι' έτσι δεν υπήρξε ν' ατετηχώνε ζευγάρια! 'Ο ίθαγενής, μεταξοσκώληκοτρόφος καμινώλασε.

—Δεν ξέρεις, του είπε, ότι τό έντομο της Ινδίας ηλικίας δεν ζευγαρώνουν ποτέ ή ζευγαρώνουν πολύ σπάνια; Τ' άρσενικά πρέπει ν' είναι δυό έως τρεις ημέρες μεγαλύτερα από τα θηλυκά!...

Για ποιο λόγο τότε; Άπλουστοτα, την έζηγει μάς τη δίνουσι οι φυσιολόγοι και είναι ή έρσις. Οι θηλυκές πεταλούδες, που άναφέρουμε, είχαν καταναλώσει τό λίπος, που είχαν μαζέψει μέσα τους, όταν ήταν άκόμη σκώληκες, για την άνάπτυξι των φτεβών τους. Ήταν λοιπόν έτοιμες για άναπαράγωγη.

Οι άρσενικές όμως πεταλούδες διατηρούσαν άκόμη κατά μέσα μέρος τό λίπος τους και γι' αυτό φτερουγίζαν σαν τρελλές: για ν' τα καταναλώσουν με τα φτερουγίσματά τους. Έπρεπε δηλαδή ν' άπολλανώνν από τό λίπος τους για ν' είναι κατάλληλες για τό ζευγαρώμα.

Ο δόκτωρ Χιλ λοιπόν, συμβουλεύει τους Αμερικανούς και τις Αμερικανίδες ν' ακολουθήσουν τα παραδείγματα της φύσεως και ν' μη συσσωρεύουν στο σωμα τους περιττό λίπος, άν θέλουν ν' κάνουν νερά και... μπλόκο παιδιά!

ΖΩΡΖ ΤΕΒΕΝΙΕ

Τραγικὸν Διήγημα

πρώτος καὶ κομᾶται ὑστερνός.

Τί μᾶς διδάσκει ἡ ἐπιστήμη

ην ανάπτυξι μικροβίων κάτω απ' αυτό.

Z. NIOΥΚΙΡΚ

Μὴ ἡρώϊκή ἀπόφασις

των. Τέτοια ἦταν ἡ περίπτωσις

ΣΙΝΕ - ΣΤΑΡ

ἐλπίδες καὶ φιλο-

Μαρτυρία και ΘΗΡΙΩΔΕΙΣ

Τα πιο άσυνήθιστα βασανιστήρια

Οι Κινέζοι υπήρξαν πάντοτε άφθαστοι στην τέχνη των βασανιστηρίων. Στο έργο του 'Οκτάβιου Μιρμπυ' ("Ο κήπος των μαρτυριών") περιγράφονται ολοζώντανα οι πολυάριθμοι και ραβδωμένοι τρόποι βασανισμών που έχουν επινοήσει οι Κινέζοι.

Ένα από τα βασανιστήρια αυτά, το "μαρτύριο των 100 κομματιών" φωνείται ότι διατηρείται και σήμερα ακόμη. Ο καταδικασμένος δένεται σε ένα πάσσαλο και βασανίζεται πρώτα με πυρμαίνες τανάλλες. Έπειτα 3-4 δήμιοι, εφοδιασμένοι με μαχαίρια, τομπίδια, λεπίδες, ξυράφια, κόβουν από διάφορα μέρη του σώματος του 100 λουρίδες κρέατος. Προσέχουν δε να μην πειράξουν κανένα ζωτικό όργανό του, αποφεύγουν σάν τέλειο χειρουργοί τις κυριότερες φλέβες και αρτηρίες του, για να μην χυθεί αίμα και να υποφέρει περισσότερο. Έτσι τέλους, δεν αποκεφαλίζουν. Μ' αυτό τον τρόπο πέθανε ο ιεραπόστολος Μαρσόν.

Άλλο μαρτύριο κινεζικό είναι το "ξεριζωμα των νυχιών των ποδιών και ποδιών, έπειτα το ξεκόλλημα των μυών των δακτύλων, των μπράτσων και των ώμων, και κατόπιν η εδωοθώριση των οστών. Τέλος, το δέρμα χαραχτεί και κινώνεται μέσα κόκκοι ριζίου. Το μαρτύριο τελειώνει, αν ζή ακόμα ο μάρτυς, με την τυφλώση, το ξεριζωμα των δοντιών και των μαλλιών και τον αποκεφαλισμό.

Διάφορες φυλές ιθαγενών της Αφρικής και της Αυστραλίας εφαρμόζουν ένα βασανιστήριο που χρησιμοποιούσαν άλλοτε οι αρχαίοι Γερμανοί: "Αλείφουν το θύμα τους με μέλι και το αφήνουν, ολόγυμνο και δεμένο, έκτεθειμένο στις μύγες και στις σφήκες.

Στη Γερμανία επίσης χρησιμοποιήθηκε πολύ η "Σιδερένια Παρθένος": ένα σιδερένιο όμοιο της Παναγίας, με μπράτσα κινητά και με αγκυρές προσαρμοσμένες στις παλάμες των χεριών. Βρισκόταν πάντα σπινόμενος σε ένα υπόγειο, στο κελί μιας καταπακτής. Ο καταδικασμένος υποκρινόμενος να άγκαλιασε το άγαλμα, πατώντας κατά ανάγκη στην καταπακτή. Αμέσως, μ' ένα σατανικό μηχανισμό, έκλειναν τα χέρια της "Παναγίας", τον έσφιγγαν κι έκλωναν σιγά-σιγά τις αγκυρές στις σάρκες του. Συγχρόνως είχε ανοίξει η καταπακτή κάτω απ' τα πόδια του και είχε φανή ένα ηνιάδι, με τα τοιχώματά του γεμάτα από κοφτερά σπαθιά, και μ' ένα ποτάμι που κυλούσε στο θυό του. Αν το θύμα δεν όλογονούσε - συνήθως εγκληματή που δεν είχε διαπράξει... - εύρισκε θάνατο φρικτό.

Η "μύτρα" πάλι ήταν ένα σιδερένιο διάδμα εφοδιασμένο με μυτερή καρφία. Ο δήμιος το φορούσε στο κεφάλι του καταδικού και το έσφιγγε με μία βίδα, ως ότου χωθούν όλα τα καρφία στο κρανίο του.

Για τα παραστοματικά κορίτσια, έρημοιοποιείτο το "άχουρνο στέμμα". Αφού τις έδεναν, τις μαστίνιγαν από στήθος και στην πλάτη κι έπειτα έβαζαν φωτιά στο άχουρνο στέμμα που τους είχαν φορέσει στο κεφάλι. Έτσι καίγονταν όλα τα μαλλιά τους, συχνά δε κινδύνευαν να τυφλωθούν.

Οι "μυρτίες" ήταν δυο σιδερένιες θήκες, τις οποίες φορούσε ο δήμιος στα πόδια του θύματος, κι έπειτα τις έσφιγγε με μία βίδα, τόσο ώστε να σπάζουν πολλές φορές τα κόκκαλα της κνήμης. Ο πόνος γινόταν μεγαλύτερος, αν ο δήμιος κτυπούσε συγχρόνως απ' έξω τις "μυρτίες" με το κλειδί που έσφιγγε τη βίδα. Έλαχιστο μπορούσαν ν' αντέξουν σ' αυτό το βασανιστήριο, το οποίο έφθιμοζε πρό

πάντων η 'Ιερά 'Εξέτασις. Μία παραλλαγή του ήταν οι ζυλίνες σφήνες, που κινών-τουσαν με σφυροκοπήματα ανάμεσα στα πόδια του θύματος, δεμένα σφιχτά ανά-μεσα σε ζύλα με χοντρά οκονίδια. Σ' αυτό το μαρτύριο υπεβλήθη ο ώριος ευγενής Λα Μόλ, έραστής της περιφημής βασιλίας-σας Μαργκό.

Η "δράκην" ήταν μία σιδερένια τανά-λεια με κυρτές δαγκάνες, όμοιες με πόδια δράκων. Ο δήμιος την έλευκοπύρωνε στη φωτιά και ξεκολλούσε μ' αυτήν το στήθος των γυναικών. Έπειτα έχυνε βρα-στή πίσσα κι' ανάμενο θείαφι πάνω στις πληγές.

Άλλο μαρτύριο ήταν η "σκάλα". Στε-ρέωναν γερά τα πόδια του καταδικού στο τελευταίο σκαλοπάτι μιας ζυλίνης σκάλας, έδεναν τα χέρια του πίσω απ' την πλάτη του και τα τραβούσαν ψηλά μ' ένα σκοινί. που περνούσε από μια τροχαλία προσαρ-μοσμένη στην κορυφή της σκάλας, ως που έφταναν φλόγες απ' το κεφάλι του.

Ένα μαρτύριο ιαπωνικής εφευρέσεως ύ-ποκρινε το θύμα να κροτείται επί πολ-λές ώρες κρεμασμένο στον άερα, από δυο κρίκους, καταβαλλοντας όλες του τις δυνάμεις για να συγκρατήσει, γιατί, αν τα δακτύλα του παρέλυσαν κι' αφήναν τους κρίκους, θάπεφτε πάνω σε κατακόρυφα μυτερά σπαθιά.

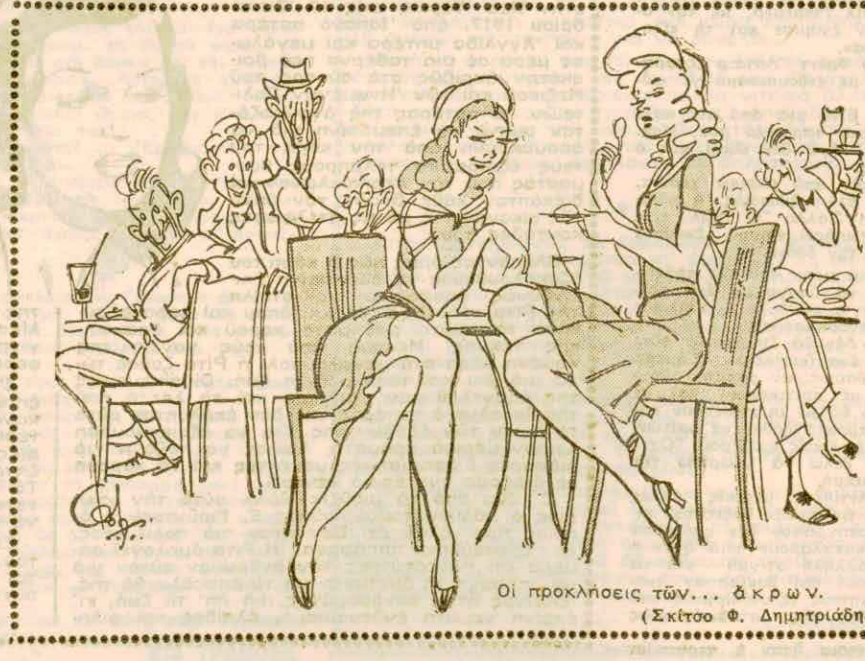
Στην Αμερική διατηρείται ακόμη πρό ο-λίγου καιρού η "Καρέκλα της ηλεκτρικής μαστιγώσεως". Τη χρησιμοποιούσαν σε διά-φορα κολλέγια κοριτσιών, σε μαθήτριες 14-16 ετών. Ήταν μία καρέκλα τρυπητή, σάν αυτές των μικρών παιδιών. Κάτω απ' την τρυπή της βρισκόταν ένας τροχός, εφοδιασμένος με "φτερά", περίπου όπως τα ανεμοπτήρες, αλλά περισσότερα και άρρωστα.

Όταν μία μαθήτρια έπρεπε να τιμωρη-θή για κάποιο σοβαρό παράπτωμα, την κά-θιζαν στην καρέκλα αυτή, αφού της εγύ-ωνναν τα... τρυφερά και σαρκώδη μέρη. Την έδεναν καταλλήλως κι' έπειτα πατού-σαν ένα ηλεκτρικό κουμπί. Ακούγονταν το-τε ένα θούσια, κι' η μαθήτρια σπάρανε πάνω στο καθίσμα της, ουλιάζε απ' τον πόνο, έκλαιγε, ζητούσε έλεος... Γιατί, με την πίεση του κουμπιού, είχε αρχίσει να γυρίζει με λιγνιτώδη ταχύτητα ο τροχός και να την κτυπούν με δύναμη τα "φτερά" του! Ήταν ένα θέαμα αληθινά κωμικο-τρονικό. Η τιμωρία διαρκούσε λίγα δευ-τερόλεπτα μόνον. Κι' όμως, για πολλές ημέρες κατόπιν, η μαθήτρια δεν μπορούσε πιά να καθήσει...

ΠΙΕΡ ΡΟΥΖΕΜΟΝ

Ένα σιωπηλό λεξιλόγιο

Η μυστική συνθηματική γλώσσα της κι-νεζικής ("Εταιρείας Χούνγκ"), που αριθμεί 5.000.000 μέλη, επιτρέπει στους έταίρους ν' αναγνωρίζονται μεταξύ τους και να συν-νενοούνται δίχως λέξεις και χωρίς να τους αντιλαμβάνεται κανείς ξένος. Τα ση-μεία της είναι διάφορες χειρονομίες και στάσεις του σώματος, ο τρόπος του κρα-τήματος μιας όμπρέλλας ή της προσφο-ράς ενός τσιγάρου, και πολλά άλλα που α-ποτελούν πλουσιώτατο λεξιλόγιο.

Η ΤΙΜΗ ΤΟΥ ΧΑΡΤΟΥ

Εύνοούμενοι και μη

Πρό ημερών μετεφέρθη εις τον Πειραιά ένα μέρος εκ της άναμενομένης ποσότητος χαρτίου και παρεδόθη εις την αρμοδίαν ύ-πηρεσίαν προς διανομήν. Ο χαρτίς αυτός διετιμήθη παρά της αρμοδίας υπηρεσίας δρχ. 1.500 κατά κίλον, ενώ η πραγματική του αξία δεν πρέπει να υπερβαίνει τας 800-1.100 δρχ. κατά κίλον (τιμή διε-θνούς αγοράς).

Εκ του χαρτίου αυτού εις τον «Θησαυ-ρόν» παρεχωρήθη το ήμισυ περίπου της ά-ναγκαίου ποσότητος δια την εβδομαδι-αίαν έκδοσιν του, προς δρχ. 1.500 κα-τά κίλον δια τας δύο πρώτας εβδομάδας. Την τρίτην εβδομάδα η τιμή του χαρτίου ηρέθη εις 1.850 δρχ. κατά κίλον, ενώ αντίθετος εις τας ημερησίας και εβδομα-διαίας πολιτικές εφημερίδας παρεχωρήθη αντί 1.150 δρχ.

Όπως θ' αντιλαμβάνεσθε την διαφοράν των 350 δρχ. υπεχρεώθημεν να την πληρώ-σωμεν ήμεις.

Η άδικία είναι κατάφωρος. Και ίσος πως έχει η ύπόθεσις αυτή: Το Κράτος εμπορεύσεται την άναγκαί-ουσαν ποσότητα χαρτίου, χειρίστης ποιότη-τος σημειωτέον, από τας έμπορικής γαρ-τοβιομηχανίας με την άστρονομικήν τιμήν έργα και ήμερας του Υπουργείου Έφοδια-σμού - των 3.850 δρχ. Ο χαρτίς αυτός διενεμετο εις τας ημερησίας και εβδομα-διαίας πολιτικές εφημερίδας εις τιμήν 900 δρχ. κατά κίλον.

Σήμερον το Κράτος θέλοντας να καλύ-ψη την διαφοράν της τιμής της αγοράς και της τιμής πωλήσεως επεδόρουν τον με-ταφερθέντα χαρτίον όριαν τιμήν 1.500 δρχ. αντί των 800 περίπου που στοιχίζει.

Έως εδώ τα πράγματα είχαν καλώς. Δεν δυνάμεθα όμως να ένοήσωμεν επί τη βάσει ποίας λογικής καλούμεθα να πληρώ-σωμεν ήμεις την διαφοράν της τιμής για χαρτί το όποιον κατηνάλωσαν αποκλειστι-κώς οι εφημερίδες - εξαιρείσει δυο ή τριών περιπτώσεων. Το σκανδαλον γίνεται κατα-φανέστερον και η άδικία μεγαλειότερα αν λάβη κανείς υπ' όψιν ότι τα περιοδικά αντί της όρισθείσης τιμής των 1.500 δρχ. έ-κλήθησαν να πληρώσουν και την διαφοράν την προερχομένην εκ της μικρότερας τιμής των εφημερίδων, διαφοράν άνερχομένην εις το ποσόν των 350 δρχ.μύ κατά κίλον.

Δηλαδή αντί της όρισθείσης τιμής των 1.500 δρχ., οι εφημερίδες πληρώνουν 1.150 δρχ. και ο περιοδικός τύπος αντί 1.500 δρχ., εξαγοράζεται να πληρώη 1.850.

Κατόπιν τούτου θεωρούμε καθήκον μας να διαμαρτυρηθώμεν έντόνως διότι δια τών μέτρων αυτών τίθεται καταφανέστατα υπό διωγμόν ο περιοδικός τύπος της Έλλάδος.

Εις τας έλευθερίας και έννομιμότητας χώρας όλοι οι πολίται είναι ίσοι απέναντι του Κράτους και άπολαμβάνουν των ίδιων δικαιωμάτων. Αυτό πρέπει να το ένοήσουν καλώς οι άρμόδιοι και να φροντίσουν να συμμορφωθούν προς το δίκαιον και την λογικήν.

ΣΥΖΥΓΙΚΕΣ γκρίνιες

Η ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΑ ΜΑΣ

ΠΡΟΣΩΠΑ

ΠΕΤΡΟΣ: 25 ετών.
ΕΛΕΝΗ: 22 ετών.

ΣΚΗΝΗ ΠΡΩΤΗ

(Στο σπίτι του ζεύγους. Ο Πέτρος και η Ελένη είναι ντυμένοι. Ζούν ά-ποκλειστικά ο ένας για τον άλλο κι' είναι εύχρηστοι σαν δυο τρυνοκί. Σήμερα, επειδή ο καιρός είναι θαυμά-σιος, αποφάσισαν να πάνε έκδρομη σε μία έξοχό).

ΠΕΤΡΟΣ: Έλα, χρυσή μου, πρέπει να φύγωμε γιατί υπάρχει φόδος να χάσωμε το τρέιν.

ΕΛΕΝΗ: Στάσου μία στιγμή, καύ-μένε. Τα πράγματα δεν είναι ακόμη ό-λα έτοιμα. (Κυττάζει το σακκίδιο που περιεχει τα τρώφια). Μήπως έβγασα τιποτέ;... Άχ, Θεέ μου, που έβαλα τις κονσέρβες. (Κάνει την κουζίνα ά-νω κάτω). Πού είναι οι κονσέρβες;... Τι θ' απογινώσκω τώρα;...

ΠΕΤΡΟΣ: Μη συγχίσεις για τέ-τοια μικροπράγματα. Έλένη μου. Άς λείψουν οι κονσέρβες!

ΕΛΕΝΗ: Να λείψουν οι κονσέρβες; Και τί θα φάμε; Μα τέτοιος ήσουν πάντα, καύμένε Πέτρο. Δεν είσαι κα-θόλου προνοητικός. Για κύτταζε στο σημειωματάριο μήπως έχασαμε τιποτέ.

ΠΕΤΡΟΣ (που βιάζεται να φύγει): Όλα εν τάξει! Άς βρούμε τώρα τις κονσέρβες! Το πολύ-πολύ, αν χάσωμε το τρέιν παίρνωμους αυτοκίνητο!

ΕΛΕΝΗ: Ά, τώρα θυμήθηκες. Σε-ρεις, Πέτρο, μη θυμάσαι. Σκεπτόμουν να τις αγοράσω τις κονσέρβες, αλλά στο τέλος το έχασα.

ΠΕΤΡΟΣ (πειρακτικά): Να σε χα-ρώ προνοητικό μου πουλάκι.

ΕΛΕΝΗ (με παράπονο): Τώρα με κοροϊδίζεις! Θα μου χαλάσεις δια μου τη διάθεσι! Και είχα τέτοιο κέφι. Την σκεπτόμουν τόσο καιρό αυτή την έκ-δρομή. Θα είμαστε μόνοι, οι δυο μας, στην έξοχό, ανάμεσα στη φύσι. Γύρω μας τα πουλάκια θα κελαηδούν χαρού-μενα, τα ρουκιά θα μουρμουρίζουν. Κι' εσύ μου κάνεις μία ολόκληρη σκηνή επειδή δεν ήπια τις κονσέρβες που και σύ τις είχες τελείως ξεχάσει.

ΠΕΤΡΟΣ Έλα, αγάπη μου, μη συγχίσεις. Πάμε σ' αυτή την έξοχό που τόσο ρωμαντικά περιγράψες.

ΣΚΗΝΗ ΔΕΥΤΕΡΗ

(Σ' ένα καταπράσινο λιβάδι, κάτω από μια φοντομένη βαλανιδιά, κάθον-ται ο Πέτρος και η Ελένη. Έχουν απ-λώσει τα τρώφια τους πάνω στο γρασιδί και είναι έτοιμοι ν' αρχίσουν να τρώνε).

ΕΛΕΝΗ: Να τα κεράτιάκια, ο ά-στακος, το τυρί, τα φρούτα... Τι κριμα που έχασες τις κονσέρβες! Το ζαμπόν, το τυρί, τα φρούτα... Τι κριμα που έχασες τις κονσέρβες!

ΠΕΤΡΟΣ (με κέφι): Δεν βαρύνει, ήσαν περιττές. Κυττά τι όμορφα που εί-νε εδώ άγρια μου. Ούτε κομμάς, ούτε φασαρία. Μόνοι, οι δυο μας και γύ-ρω μας η άπέραντη φύσις.

ΕΛΕΝΗ (που εξακολουθεί να σκέ-πτεται τις κονσέρβες): Ότι θέλεις πές μου, δεν μπορείς να μ' άρνηθης πως είσαι πολύ άφρημένος!

ΠΕΤΡΟΣ (που δεν καταλαβαίνει): Άφρημένος έγω; Πώς σου φάνηκε πά-λι αυτό;

ΕΛΕΝΗ: Μα επιτρεπτόταν να ξεχα-σης τις κονσέρβες;... Ποιος ξέρει που έτρεξε ά νούς σου. Άσφαλώς σε κανέ-να παληοήλυτο.

ΠΕΤΡΟΣ: Μα, Ελένη μου, τί λόγια είναι αυτά; Για κατά παληοκονσέρβες που εσύ έχασες ν' αγοράσεις, με καθη-γορείς πως σκεπτόμαι άλλες γυναίκες. Άν ήταν ποτέ δυνατόν αυτό, αφού έ-χω μία γυναίκα και αξιόλογη γυ-ναϊκούλα σάν και σένα!

ΕΛΕΝΗ: Άλλοθ' αυτό! Δεν περνούν σέ μένα! Σε έέρω καλά τί είσαι. Κι' ύστερα δεν ντρέπεσαι να λες πως έγω έχασα τις κονσέρβες. Κι' αν ακόμη ή-ποθέσωμε πως τις έχασα έγω, εσύ εί-χες υποχρέωσι να μου το θυμίσω. Άλ-λά που σ' άφήνουν τα παληοήλυτα να σκέπτεσαι τέτοια πράγματα.

ΠΕΤΡΟΣ (έκνευρισμένος): Σε πα-ρακαλώ, Ελένη, να προσέχης τα λόγια σου.

ΕΛΕΝΗ: Έλα, μην παίρνεις αυτό το προσβεβλημένο ύφος που δεν σου

πάει καθόλου. Νομίζεις πως δεν σε έτ-δα προχθές που κρυφομλούσες μ' εκεί-νη την ζωνθεία... κατσίκα;

ΠΕΤΡΟΣ: Πρώτα-πρώτα η 'δουποι-νής Μπορά δεν είναι κατσίκα κι' ύστερα δεν της μιλούσα κρυφά. Είναι κι' αυτή δικηγόρος και σάν συνάδελφοι αυχτού-σαμε για ύποθεσις.

ΕΛΕΝΗ: Θαμιάζω την άναίδεια με την όποια την υπερασπίζεις!

ΠΕΤΡΟΣ (φουρκισμένος): Η δε-σποινίς Μπορά δεν χρειάζεται υπερά-σπισι. Κι' ύστερα, σε παρακαλώ, ν' έλ-λάσωμε όμιλία γιατί κατάντησες έκ-νευριστική!

ΕΛΕΝΗ (κλαψιάρικα): Όρίστε! Για χάρι αυτής της παληογυναίκας με άπα-καλεί έκνευριστική. Έκνευριστική έγω που τσακίζωμιν άν σ' εύχρηστώ. Έ, γώ που τα παράτησα όλα για να σ' ά-κολουθήσω... Ά, καλά μου έλεγες ή μητέρα μου: (Μην τον παίρνεις, παιδί μου, αυτόν τον γρουσουζή, τον άκα-μάτη).

ΠΕΤΡΟΣ (θυμωμένος): Όποτε έτσι σου έλεγες ή προκομένη ή πεθερά μου; ΕΛΕΝΗ: Σου άπαγορεύω να βρίζεις τη μητέρα μου. Ήταν σφή όταν μου έλεγες να μη σε πάρω. Σε παντρεύτηκε, και τί κατάλαβα; Έχεις κάνει τη ζωή μου αληθινό μαρτύριο... Βρίζεις τους γονείς μου και υπερασπίζεις τις ζέες γυναίκες. Με λες ξεχασιάρα κι' έκνευ-ριστική. Και έχοντας έν τό μεταξό να τάρης τις κονσέρβες!

ΠΕΤΡΟΣ (ΕΞ' όφρων): Άκουσε, Ελένη... σε παρακαλώ να παύεις. (Η Ελένη ξεσπά σε λυγμούς). Ελένη, πά-ψε, θα με τρελλάνης!

ΕΛΕΝΗ (ανάμεσα στους λυγμούς της): Άθλιε, με πήρες μικρή-μικρή για να με ποτίσης όδος και χολή!

ΠΕΤΡΟΣ: Ά, δεν κρατείται πιά.

ΕΛΕΝΗ: Ναι, δείρε με κιόλας! Ή-ξερα πως ήσουν άπαισιος, αλλά ποτέ μου δεν πίστευα πως θα έφθανες στο σημείο να δείρεις μια άδύνατη και ά-υπερασπιστή γυναίκα!

(Ο Πέτρος συγκρατείται κι' απο-μακρύνεται λίγο σιωπηλός. Μένουν για λίγο σέ άπόστασι ο ένας απ' τον άλλο. Ο Πέτρος κυττάζει τα σύννεφα. Η Ε-λένη σφυγγίζει τα δάκρυά της και βγαίνει απ' την τσάντα της τα σύννεφα το καλωσόρισμό: καθρεπτάκι, ρολό, ποδράς. Έξασφα άκούγονται ένα θρού-σια μέσα στο χόρτα κοντά της. Η Ελένη πετιέται όρθια και όρμα προς το μέρος του Πέτρου).

Ελένη (άγκαλιάζοντάς τον): Σώσε με, Πέτρο! Ένας βάρταχος. Ένας πε-λώριος βάρταχος μπηκε στο φουστάνι μου!

ΠΕΤΡΟΣ: Μην κάνεις έτσι, στάσου να τον βρώ.

ΕΛΕΝΗ: Σώσε με, χρυσούλη μου. Ήταν πελώριος.

ΠΕΤΡΟΣ (σκολίζει στο φουστάνι της και πάλιν ένα μικροσκοπικό βάρτα-χο): Να τος ο κακοτύπος! Κυττάζε τί μικρούλης που είναι και ποσα γαρ-τωμένος!

ΕΛΕΝΗ (σφίγγεται κοντά στον Πε-τρο): Μ' έσωσες, Πέτρο μου. Είχα τρελλαθώ απ' το φόβό σου. Τι άπαισιό ζώο Παρ' όλίγο να πέθανό!

ΠΕΤΡΟΣ: Χριστός και Παναγία! Τι λόγια είναι αυτά; Δεν ντρέπεσαι να φοβάσαι έτσι ένα τόσο βατράχάκι!

ΕΛΕΝΗ: Ναι, το λες αυτό έσύ, για-τί είσαι άνδρας. Ράτα όμως κι' έμένα την άδύνατη και άυπερασπιστή γυναι-κούλα!

ΠΕΤΡΟΣ (την άγκαλιάζει γελά-ντας): Ω, την άδύνατη και άυπερασπι-στη κουκλίτσα μου.

ΕΛΕΝΗ (πειραγμένη): Πάλι με κο-ροϊδεύεις;

ΠΕΤΡΟΣ: Όχι δά! Έγω να σε κο-ροϊδέω, ξεχασιαρικό μου μου!

ΕΛΕΝΗ: Τι έννοεις με τη λέξη ξε-χασιαρικό;

ΠΕΤΡΟΣ: Να, που έχασες ότι εί-μαστε τσακωμένοι και που ριχτήκες στην άγκαλιά μου μόλις έννοήσες λίγο φόβο.

ΕΛΕΝΗ: Ά, είπα κι' έγω πως έν-νοήσες πάλι τις κονσέρβες που έχασ-ες να μου θυμίσης να τις αγοράσω.

ΠΕΤΡΟΣ: Μα δεν έννοεις να έχω-σης αυτές τις καταρτισμένες κονσέρβες; ΕΛΕΝΗ (άγκαλιάζοντάς τον): Ναι. Άς τ' άφήσωμε πια αυτά. Πάμε να φάμε γιατί όλοις η όρεξι μου μ' όδες αυτές τις φασαρίες.

(Κάθονται στο γρασιδί κι' αρχίζουν να τρώνε. Μία μυρμηγκία κι' ένα φάλι).

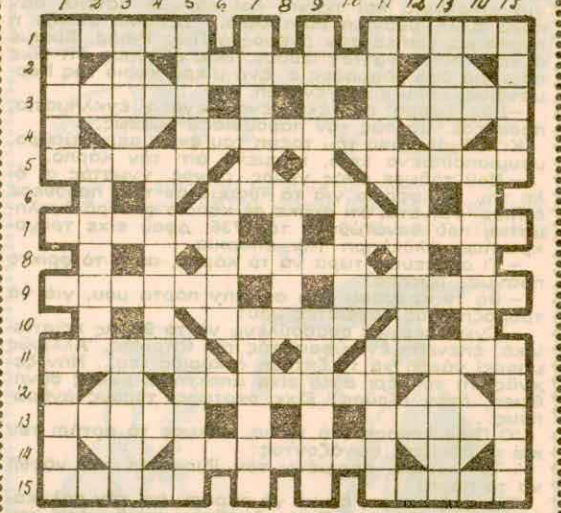
ΕΛΕΝΗ (εσφηνάκι): Τι καλά θα ή-ταν να μην είχες ξεχάσει και τις κον-σέρβες! Μα έτσι είσατε σεις οι άν-δρες... ξεμολαλισμένοι!...

ΠΕΤΡΟΣ:.....!

ΣΤΑΥΡΟΛΕΞΟ ΑΡ. 68

ΟΡΙΖΟΝΤΙΩΣ

- 1) Τα θαυμάζουμε πάντα σε μία ώρα γυναίκα.- Στα δέντρα, προηγουίται του καρπού.
- 2) Το εργάκειρο της δράκνης (κασαρ.).
- 3) Πρωτεύουσα της Άπω Άνατολής.- Ένας των δώδεκα Αποστόλων.
- 4) Το ρήμα αυτό είναι ό... πρόλογος του ύπνου.
- 5) Κάθε τέτοια πράξι τιμωρείται απ' την δικαιο-σύνη.- Η χίνα άνηκει στην ίδια οικογένεια μ' αυτή.
- 6) Γάλλος προδότης.
- 7) Οι γυναίκες έχουν πολύ περισσότερα απ' τους άνδρες.- Συνδέσις.
- 8) Σοφός νομοθέτης των άρχ. Αθηνών.
- 9) Όμας αεροπλανών υπό ένiciαν δίκαιοιν.- Ζώνον γενούς θηλυκού (καθ.).
- 10) Είναι για τους ταξιδευόντας στην έρημο ό,τι και ένα νησί για τους ταξιδευόντας στη θάλασσα.

- 11) Γυιός του Άβραάμ.- Δεν έχει καθόλου εύχα-ριστή γεύσι, αικαμερός.
- 12) Βουβά από καταπληξι ή συγκίνηση.
- 13) Ταξίδι πλοίου.- Την μοιράζονται ή Έλλάς και ή Τουρκία.
- 14) Ο πρόεδρος Ρουθβελτ είχε μία περίφημη... γραμματοσήμο.
- 15) Χώρα της Δ. Άσίας.- Καρπός που περιέχει πολλούς κόκκους (πληθυν. δημώδης).

ΚΑΘΕΤΩΣ

- 1) Κινηματογραφικό έργο ρωσικής ύποθεσεως στο όποιο πρωταγωνιστούσε η Νταριέ.- Ζών.
- 2) Στην αγορά τις ανταλλάσσετε με τρώφιμα.
- 3) Άρπακτικά ζώα.- Χειροτέκνημα πάνω σε ύ-φασμα, γινόμενο δι' αφαίρεσεως κλωστήν.
- 4) Τα άκουμε τα Χριστούγεννα και την Πρωτο-χρονία.
- 5) Ίκανοποίηση των αισθήσεων.- Κιβώτιο.
- 6) Απαραιτήτο σ' ένα κάλυ-μυθό.
- 7) Θερμή παράκλησις.- Επίρρημα: κακήν κακώς (δυσωτ.).
- 8) Εκτοξεύεται.
- 9) Απ' τα κυριώτερα έξαρτήματα του θεάτρου.- Γουδί.
- 10) Ποταμός της Σιθρίας.
- 11) Άνδράκιος.- Το ύνρο αυτό το βαζουμε κάτω απ' τη μύτη ενός ανθρώπου για να τον βοηθώμε να συνέλθη από μία άποθυμία.
- 12) Το έπος της Άθωνικής όφειλεται στο ότι ή Έλλάς ήταν τότε... πράγμα το όποιο δυσω-χώς δεν συμβαίνει και σήμερα.
- 13) Έξασφα έκδηλουμένη με βίαιες κινήσεις και ύψωσιν του τόγου της φωνής.- Πολύ μικρό βάρος.
- 14) Την άπόστασι αυτή την έχετε μπροστά σας όταν άνοίξετε τα δακτύλα του χεριού σας.
- 15) Δεν είναι λανθασμένα.- Γραμμική παράστα-σις ενός αντικειμένου, σκεδασμένη. Α. Δ.

ΛΥΣΙΣ ΤΟΥ 67ου

ΟΡΙΖΟΝΤΙΩΣ

- 1) ΘΡΑΥΣΙΜΑ - ΤΟΚΕΤΟΣ. 2) ΙΔ - ΗΛΙΟΣ - ΚΙ. 3) ΡΕ - ΡΟΔΑ - ΥΜΝΟΣ - ΕΤ. 4) ΗΝΙΑ - ΕΧΘΡΑ - ΝΙ-ΚΗ. 5) ΑΝ - ΝΑ. 6) ΤΡΙΑΣ - ΑΜΑ - ΠΟΡΟΙ. 7) ΑΙΑΣ - ΟΡΑΜΑ - ΧΑΡΑ. 8) ΚΥΡΩ - ΙΝΔΗ. 9) ΒΕΤΟ - Ο-ΜΕΓΑ - ΜΕΤΑ. 10) ΕΡΩΣΑ - ΑΩΗ - ΠΑΛΙΑ. 11) ΧΙ - ΠΙ. 12) ΡΥΑΣ - ΔΡΑΜΑ - ΟΗΜΗ. 13) ΟΣ - ΗΝΙΑ - ΕΚΕΙ - ΣΕ. 14) ΑΡ - ΟΒΟΛΑ - ΛΑ. 15) ΑΛΛΑΞΩ - ΗΡΩΓΚΟΣ.

ΚΑΘΕΤΩΣ

- 1) ΘΩΡΗΚΙΑ - ΒΕΡΡΟΛΑ. 2) ΕΝ - ΡΙΖΕΣ - ΥΣ. 3) ΑΙ - ΙΑΙΑ - ΤΩΡΑ - ΑΛ. 4) ΥΔΡΑ - ΑΣΚΟΣ - ΣΗΡΑ. 5) ΑΣ - ΑΧ. 6) ΜΗΛΗ - ΟΡΟ - ΙΔΙΟΣ. 7) ΑΛΑΧ - ΑΡΟΜΑ - ΡΑΒΩ. 8) ΘΕΜΑ - ΕΩΤΑ. 9) ΤΟΥΡ - ΑΜΙ-ΓΗ - ΜΕΛΗ. 10) ΟΣΜΑΝ - ΑΝΑ - ΠΑΚΑΡ. 11) ΑΠ - ΠΙ. 12) ΕΚΟΝ - ΟΧΗΜΑ - ΟΛΙΑ. 13) ΤΙ - ΙΕΡΑ - ΕΛΛΗ - ΑΚ. 14) ΕΚ - ΟΡΑΤΑ - ΜΙ. 15) ΣΩΤΗΡΙΑ - ΑΠΗΣΙΣ.

Τὸ Χέρι τοῦ Δολοφονοῦ

Παράδοξε διήγημα

Ἡμῶστε φίλοι μαζεμένοι, τὸ βράδυ ἐκεῖνο, στὸ σπίτι ἐνὸς φιλοῦ. Πίναμε, καπνίσαμε, συζητούσαμε γιὰ φιλολογία καὶ τέχνη, καὶ κάναμε ἀστεία, σὰν κάθε ἀλλήν νεανική συντροφιά. Ἐξαφνὰ ἀνοίξε ἡ πόρτα καὶ μπῆκε σὰν ἀνέμος ὁ Πιέρ Ρισάρ. Εἶχαμε ἀρκετὸ καιρὸ νὰ τὸν ἴδουμε. Μὰς ἐξήγησε ὅτι εἶχε παῖς γιὰ δύο βδομάδες σ' ἓνα μικρὸ χωριὸ τῆς Νορμανδίας, ὅπου εἶχε γεννηθῇ.

— Σὰς ἔφερα ἀπ' ἐκεῖ ἓνα μεγάλο ἐγκληματίαν, πρόσθεσε. Θὰ σὰς τὸν παρουσιάσω ἀμέσως.

Κι' ἐδῶκε ἀπὸ τὴν τσέπη του ἓνα μακρὸ, μαῦρο, μουμιωποιημένον χέρι, κομμένο ἀπ' τὸν καρπὸ.

— Μοῦ τὴν ἔδωκε ἓνας γέρος... μάγος, γυνώστης σ' ἄλ- λην τὴν περιφέρεια γιὰ τὰ θαύματά του... πρὸς θεὸν ὁ Πιέρ. φαίνεται ὅτι ἀνῆκε σὲ κάποιο φοβερὸ ἐγκλη- ματίαν, ποὺ θανατώθηκε τὸ 1736, ἀφοῦ εἶχε τρομο- κρατήσει ὁλόκληρη τὴν ἐπαρχία.

— Τὶ σκοπεῖσαι τώρα νὰ τὸ κάμης, αὐτὸ τὸ φρικτὸ πράγμα; ρώτησα.

— Θὰ τὸ κρεμάσω ἐξῶ ἀπ' τὴν πόρτα μου, γιὰ νὰ τρομάζῃ τοὺς δαονιστοὺς μου!

— Ἐγώ, Πιέρ, σὲ συμβουλεύω νὰ τὸ θάψης χριστι- ανικά, ἐπενέβη ἓνας φοιτητὴς τῆς ἱστορίας. Ἀλλοῦς μὴν νάρθῃ νὰ τὸ χιτῶνι ὁ κύριός του... Μὴν ξε- χνάς ὅτι τὸ χέρι αὐτὸ εἶχε ἀποκτήσει κακές συνή-θειες, ὅταν ἐζῶσε! Εἶχε σκοτώσει τόσοὺς ἀνθρώ-πους...

Ὁ Πιέρ ἔσκασε στὰ γέλια, σήκωσε τὸ ποτήρι του καὶ τὸ ἀδελῶσε, φωνάζοντας:

— Ἐ, λοιπὸν, περιμένω τὸν ἰδιοκτήτην τοῦ νάρθῃ νὰ τὸ πάρῃ!...

Τὴν ἄλλη μέρα, ἔτυχε νὰ περάσω ἀπ' τὴν πολυκα-τοικία ὅπου ἔμενε ὁ Πιέρ. Ἀνέβηκα στὸ δωμάτιόν του καὶ τὸν βρήκα νὰ διαβάζῃ καὶ νὰ καπνίζῃ. Εἶχε δε-σει τὸ κομμένο χέρι στὸ κορδόνι τοῦ κουδουνίου, ποὺ κρεμόταν πάνω ἀπ' τὸ κρεβάτι του.

— Εἶνε καλλίτερα ἐδῶ! δήλωσε μὲ κομικὴ σοδορό-τητα. Κάθε φορὰ ποὺ τὸ βλέπω, θὰ μοῦ θυμίσῃ τὴν ματαιότητα τὸν γκορμιαν.

Ἀφοῦ μίλησαμε γιὰ διάφορα ἄλλα πράγματα, μοῦ εἶπε κάποια στιγμή:

— Κάποιος ἡλιθίος φασεῖρ χτύπησε τὴν πόρτα μου, χθὲς τὴ μεσάνυχτα. Ρώτησα ποῖος ἦταν. Δὲν μοῦ ἀπάντησε. Ἀνοίξα, ἀλλὰ δὲν εἶδα κανένα... Μοῦ χάλασε τὸν ὕπνιν, τὸ ζῶν!

Τὸ βράδυ ἐκεῖνο, κοιμήθηκα πολὺ ἀνήσυχος. Μὲ βασάνιζαν ἀόριστοι καὶ κακὰ προαισθήματα... Τὸ πρῶν, ἔμαθα μὴ εἶδος φρικτῆ: Ὁ Πιέρ εἶχε βρεθῇ νεκρὸς στὸ κρεβάτι του. Τὰ ἀποτυπώματα δακτύ-λων, ποὺ ὑπάρχουν στὸ λαμπρὸ του, βεβαίως καὶ μελα-νὰ, ἔδειξαν ὅτι τὸν εἶχε πιζεῖ κάποιος μὲ μεγάλη σωματική δύναμη!

Ἐτρεξα στὸ σπίτι τοῦ Πιέρ. Τὸ βρήκα γεμάτῳ ἀ-στυνομικῶν δικαστικῶν, γιατροῦ... Τὸ πτώμα βρι-σκόταν ἀκόμη ἐκεῖ. Τὸ πρόσωπό του διατηροῦσε μίαν ἐκφράση ἀνεπιθυμίου «ράμου». Τὰ γουρλωμένα μάτια του φαίνοντο ὡς ἂν ν' ἀντίκρουσαν ἓνα ὄραμα ἀ-νατριχίλας...

Τὸ κομμένο χέρι δὲν ἦταν πιά κρεμοσμένο στὸ κορδόνι τοῦ κουδουνίου. Σκέφθηκα ὅτι θὰ τὸ εἶχαν βγάλει ἀπ' ἐκεῖ οἱ ἀστυνομικοὶ, γιὰ νὰ μὴ προκαλῇ τὴν φρίκη καὶ τὴν ἀπῆλψη οἱ δούοι ἐμποῖαν στὸ δω-μάτιο. Καὶ δὲν ἀσκολήθηκα πιά καθόλου μ' αὐτό.

Καθὼς ὁ Πιέρ δὲν εἶχε ἀλλοῦς συγγενεῖς, ἀνέλα-θα ἐγὼ νὰ μεταφέρω τὸ λείψανό του στὸ μικρὸ χω-ριὸ τῆς Νορμανδίας, ὅπου ἦσαν θμῆμενοι οἱ γονεῖς του. Μόλις ἐφθάσα ἐκεῖ, μὲ τὸ φέρετρό, φροντίσα γιὰ τὴν κιβητιά, ποὺ ἔγινε τὸ ἴδιον ἀπόγευμα.

Ἐνῶ ὁ ἐφημέριος ἐψάλλε τις τελευταῖες εὐχές, οἱ νεκροθάφτες ἐξάσαν τὸν τάφο. Ἐξαφνὰ ἐβάλαν τις φωνές. Πήγα κοντὰ κι' εἶδα ὅτι εἶχαν βρῇ ἓνα παλὸ φέρετρό. Μέσα σ' αὐτὸ ὑπῆρχε ἓνας σκελε-τός, μὲ ἀσυνήθιστο ἀνάστημα. Τὸ κρανίον φαίνονταν σὰν νὰ μὲς κτύπησε μὲ τὰ ἀδελφὰν τοῦ μᾶτι, ἀ-πειλητικά καὶ προκαλητικά.

— Κτύπησε! φώναξε ἓνας ἀπ' τοὺς νεκροθάφτες. Τὸ δεξιὸ χέρι τοῦ μακαρίτη εἶναι κομμένο καὶ βρι-σκέται δίπλα του. Αὐτὸ δὲν ἔχει λυώσε, σὰν τὸ ὑ-πόλοιπο κορμὶ. Ἐκεῖ ἔρεσθ, σὰν χέρι μούμιου!

Σήκωσε τὸ χέρι ἐκεῖνο καὶ τὸ ἔδειξε σὲ δούλους. Τὸ ἀναγνώρισα ἀμέσως, μὲ ἀπερίγραπτον φρίκην: Ἦταν τὸ ἴδιο, ποὺ εἶχε χαθῇ ἀπ' τὸ δωμάτιόν τοῦ Πιέρ! Ὁ σκελετὸς ἀνῆκε προφανῶς στὸν παλὸ ἐγκληματίαν... Κι' εἶχε πάρει πίσω τὸ χέρι του!...

— Ἀφίστε τὸ νεκρὸ βουχ! εἶπε ὁ δευτερός νεκρο-θάφτης. Θ' ἀνοίξουμε ἄλλοῦ δευτέρου τάφο.

Πρὶν φύγῃ γιὰ τὴν Παρίσι, τὴν ἄλλη μέρα, ἄφισα στὸ γέρο ἐφημέριον ἓνα χρηματικὸ ποσόν, μὲ τὴν παράκλησιν νὰ κἀν μνημόσυνα γιὰ τὴν ἀνά-ψυξιν τῆς ψυχῆς τοῦ ἀνθρώπου, ποὺ εἶχαμε ταραξεῖ ἀθάλαττα τὸν αἰώνιον ὕπνον του...

ΓΚΥ ΝΤΕ ΜΩΡΙΑΣ

Πῶς δὰ ἐνδύνατε τὴ γυναῖκα τῶν ΟΝΕΙΡΩΝ ΣΑΣ;

Μ.ά παρισινή ερευνα

Ὡς τώρα, οἱ γυναῖκες ἔπα-σαν μόνον τὸ κεφάλαιόν τους, γιὰ νὰ ἐπινοήσουν τὴν τουσέλιτά τους καὶ νὰ βροῦν ἐκεῖνον ποὺ θὰ ἔρρεε περισσότερο, στοὺς ἄνδρες. Γι' αὐτό, μὴ παρισινὴ ἐπιθεωρήσις ἐκέφθηκε πῶς ἂν ἦταν προτιμώτε-ρα νὰ ζητήσῃ τὴ γνώμη τῶν πραγ-ματικῶν ἐνδιαφερομένων σ' αὐτὸ τὸ ζήτημα καὶ ἀπηύθυνε σὲ πολλοὺς καλλιτέχνους, συγγραφεῖς, ἡθο-ποιοὺς κλπ. τὸ κατωτέρω ἐρώ-τημα:

«Πῶς δὰ ἐνδύνατε τὴ γυναῖκα τῶν ἐνέμων σας?»

Ὁ Γάλλος συγγραφεὺς Φρανσις Καρλὸς ἔδωκε μὴ χαρακτηριστικὴ ἀ-πάντησιν σ' αὐτὸ τὸ ἐρώτημα:

«Θὰ προτιμώσα, εἶπε, νὰ τὴν ντύσω... μὲ τὴν φαντασίαν μου καὶ νομίζω πῶς θὰ ἔπρεπε νὰ εἶνε ἐν-διαφερομένη μ' αὐτὸ τὸ ντύσιμο, γιατί δὰ ἦταν τὸ ὑψηλότερον ποῦ θὰ μπορούσε νὰ τῆς κἀν. Ἀλ-λῶστε, αὐτὸ τοιοῦτο γιὰ δούλους τοὺς ἄνδρες καὶ γιὰ ἄλλες τις γυναῖ-κες».

Ἡ διαφορά βεβαίως εἶνε ὅτι καμιά γυναῖκα δὲν ἔμενε ἱκα-νοποιημένη μ' αὐτὸ τὸ... ντύσιμο.

Ὁ γνωστὸς ἡθοποιὸς τοῦ κινη-ματογράφου «Ερὶκ φὼν Στρο-χάιμ» κηρύχθηκε ὡς τῆς πολυτε-λείας.

— Στὴν ἀνάγκη, εἶπε, οἱ ἄνδρες θὰ ἔπρεπε νὰ περιορίσωνται στὸ ἐ-λάχιστον ἢ στὸ ἀπολύτως ἀσπαρ-γιστὸ τὸ δικὸ τους ντύσιμο, νὰ ἂν μπορούσαν νὰ ἐκασφαλίσουν στὶς γυναῖκες τοὺς τὴν μεγαλύτερη δύ-ναμιν πολυτέλειαν. Γιατὶ στὴ γυναι-κά ταυριάζει μόνον ὁ,τι εἶνε λε-πτὸ, αἰθέριο καὶ σπάνιον. Μὲ τὸ νὰ τὴν ὑποκρινώμε νὰ ντύνεται μὲ κοινὰ καὶ συνηθισμένα ὀφθαλ-μικά, τὴν ἀδικούμε καὶ ζημιώνουμε πῶς πολὺ τὸν ἐαυτὸν μας, γιατί τὸν στερούμε ἀπὸ μὴ ἀισθητικὴ ἀπόλαυσι. Κάθε ταγκουαῖν σ' αὐ-τὸ τὸ ζήτημα εἶνε ἀνταίσθητικὸ καὶ συνεπῶς ἀκατάλληλον γιὰ τὸν ἄνδρα ποὺ ἀγαπᾷ μὴ γυναῖκα.

Ἀκόμη κατηγορηματικώτερος ἦ-ταν ὁ συγγραφεὺς Μαρσέλ Ἐρ-σάν.

— Ἡ γυναῖκα ποὺ θὰ ἐνδυνεύο-μουν, εἶπε, θὰ ἔπρεπε νὰ εἶνε ντυμένη μὲ δ.τι πολυτιμώτερον καὶ σπανιότερον ὑπάρχει στὴ γῆ. Καὶ ἴσως αὐτὸ νὰ μὴν ἔφθανε, καὶ τότε θὰ ἔπρεπε νὰ ζητήσωμε ἀπὸ τὸν σὺμπαρ ὁλόκληρον τὰ στοιχεῖα τοῦ στοιλισμοῦ τῆς. Ἀν δὲν θὰ μπο-ρούσα νὰ τὸ κάμω, τότε θὰ προ-τιμώσα τὴν γυναῖκα τῶν ἐνέμων μου... γυμνή.

Νὰ τώρα καὶ ἡ γνώμη ἐνὸς ζω-γράφου, τοῦ Πάολ Παρρέϊ:

— Κάθε ἄνδρας, εἶπε, ἔχει μὴ διαφορητικὴ ἀντίληψιν γιὰ τὸν τρό-πον ποὺ πρέπει νὰ ντύνεται ἡ γυ-ναῖκα τῶν ἐνέμων του. Τὸ περί-εργον εἶνε, ὅμως, ὅτι οἱ γυναῖκες ἐξέρουν πάντα τὴν ἀρέσκειαν σ' ἄλλους τοὺς ἄνδρες. Ἐτοί, ἡ ἀνδρική συμφορὰ δὲν θὰ πρόσθετε μεγά-λα πράγματα σ' αὐτὸ τὸ ζήτημα καὶ ἴσως μάλιστα νὰ ἔκανε τις γυναῖκες νὰ ντύωνται ἀσχημα. Γιὰ μένα, ἡ γυναῖκα τῶν ἐνέμων μου εἶνε πάντα δαυμάσια ντυ-μένη καὶ δὰ φοδόμενα νὰ ἐγγυί-δω καὶ τὸ παραμικρὸν πᾶν τὴν του-αλέττα της. Ἀλλῶστε, πῶς θέλε-τε νὰ ἐξέρω μὲ ποῖον τρόπο θὰ ἐν-τυνα τὴν γυναῖκα τῶν ἐνέμων μου; Ἀν τὸ ἔβλεπα, τὸν δειροὶ θὰ πα-ραχωρόσε τὴ θέα, τοῦ σὲ μὴ καλομειλημένη καὶ χερσιστὴ πραγματικότητα, ποὺ δὲν θὰ εἶ-χε μεγάλα πράγματα. Ἡ γνώμη μου εἶνε πῶς πρέπει οἱ γυναῖκες νὰ ἐκασκολληθῶν νὰ ντύωνται μόνον τοὺς καὶ νὰ μὴ ἀφήνουν νὰ γκρινιάζουμε καμιά φορὰ μὲ τὰ καπρίτσια καὶ τις ἰδιότητες τους.

Ἐνός ἀπὸ τοὺς νέους συγγρα-φεῖς, ὁ Ζαν Ρεμὶ, ἐδήλωσε:

— Θὰ ἐντυνα τὴν γυναῖκα τῶν ἐ-νέμων μου σὰν... γυναῖκα. Για-τί ἡ σημερινὴ γυναικεία μόδα ποσοπαθεῖ νὰ πλησιάσῃ τις γραμ-μές τοῦ ἀνδρικοῦ κοστούμου.

Καὶ αὐτὸ εἶνε ἡλίθιο. Στὸ Με-σαιῶνα ἡ στὴν Ἀναγέννησιν οἱ γυ-ναῖκες ἤσαν νὰ ντύωνται πῶς πολὺ σὰν γυναῖκες καὶ γι' αὐτὸ οἱ ἄνδρες θυσιάζονταν πῶς πρῶτον μὴ γι' αὐτές. Ἡ σημερινὴ γυναι-κά εἶνε πῶς πολὺ μὴ σύμφωνος πῶς μὴ ἐπιθεωρεῖ, ὅμως, μὲ τὰ ἔξωδὰ τῆς (πράγμα ποὺ εἶνε ἀν-τίθετον μὲ τὴν συντροφικότητα). Γι' αὐτὸ θὰ προτιμώσα νὰ εἶνε αὐ-τὰ τὰ ἔξωδὰ ὅσο ὑπερὶ πῶς λίγα. Ἐτοί, δὲν θὰ ἦσαν ὑποκρινώμε-νους νὰ γκρινιάζω διαρκῶς καὶ θὰ μπορούσα νὰ ἐνδυνεύωμαι κάπου κάπου... γιὰ νὰ φτιάξω τὴν του αλέττα τῆς ἀσχημῆς μου.

Λάδι γιὰ τὸ χεῖμῶνα

Ἐνα καινούργιον λάδι γιὰ μι-χανεὺς αὐτοκινήτων ἔχει τὴν ἰδι-ότητα νὰ διατηρῇ πάντα τὴν ἰδι-αειότητα σὲ οποιαδήποτε θερμο-κρασία. Ἀκόμη καὶ στοὺς 30 βάρ-τους ὑπὸ τὸ μηδὲν δὲν πῆζει κα-θόλου, σὰν τὰ συνηθισμένα. Δὲν παράγεται ἀπ' τὸ ἀκάθαρτο πε-τρέλαιο καὶ εἶνε συνθετικὸ προϊόν τῶν χημικῶν ἐργαστηρίων. Στὸν πόλεμον, ἐξυμνήθησε πολὺ τὴν ἀ-μερικανικὴ ἀεροπορία κατὰ τις χειμωνιατικὰ πτήσεις στὴν Ἀλά-σκα. Ἐκτός τῆς ἀπιδόσεως, κα-θαρίζει συγχρόνως τὸ μοτέρ, δια-λύοντας ἄλλες τις κολλώδεις συ-στίες ποὺ σχηματίζονται μέσα σ' αὐτὸ ἀπ' τὴν καύσιν τῆς βενζίνης. Προβλεπεται ὅτι, τὸν ἐπόμενον χρό-νον, θὰ ὑπάρχῃ σὲ ἀρκετὴ ποσότη-τα ὥστε νὰ διατεθῇ στὸ ἐμπόριον.

(Ἡ σκηνὴ στὴν τραπέζιαν, μετὰ τὸ φαῖ, ὁ καφεὶς σερβι-ρισμένος. Ἐκείνη, νο-στιμὴ ζωντῇ, ἀλλὰ κάπως βαρεῖα, τύπος λαγνήμενῆς Ἀνατο-λίτισσας, μεγαλομᾶ-να, μὲ ὑποναρμένην νὰ βλάφωρα καὶ τοί-νορα, λευκῇ, ἀφρά-τη, σχεδὸν τριαντά-ρα, μὲ στόμα πολὺ τονισμένον ἀπὸ ἓνα «ρούζ» ἀναστῶ. Κρα-τεῖ, στὰ καλομανι-κιουρισμένα χεράκια τῆς τὸ φλυτζάνι μὲ τὸν καφέ καὶ τὸν πίνει μὲ μικρὰς ρουφηξιὰς ἀ-πολαυστικῶς. Πλὴν τῆς μὴ διπλωμένης ἐφημερί-δας. Ἐκείνος, ὡρμος μὲ χιονισμένους κροτά-φους, ὄφως κουρασμένος, συμπληρωτικὸν πρόσφα-το, φηλὸς, καλοφραγμένος, βαρεῖα φωνῇ.)

ΕΚΕΙΝΟΣ (ἀφηνώντας τὸ φλυτζάνι του στὸ πιατέλι γιὰ νὰ συνεχίσῃ ἀρχινώμενην ὁμιλίαν): Ναι, ἐπιτήδεος σουδωσα τὴν ἐφημερίδα, νὰ τὸ ἴδῃς μὲ τὰ μάτια σου, νὰ τὸ διαβῇς μονάχῃ σου, νὰ μὴ μωραίσῃς ὅτι σου λέω μυθιστορηματικά...

ΕΚΕΙΝΗ (μὲ κρυφὸ πείσμα, μετὰ μικρὴ ρουφη-ξιά): Πολὺ καλά... τὸ διαβάσα!... Καὶ μ' αὐτὸ τί;

ΕΚΕΙΝΟΣ (λυρικός): Αὐτὴ εἶνε γυναικεία! Ἀκο-λούθησε τὸν ἀγαπημένον τῆς στὴν Μελοισία... σὲ μὴ καλὸν δὲ!

ΕΚΕΙΝΗ (τὸ ἴδιο): Λές στὴν Μελοισία, σὰ νὰ πρόκειται γιὰ τὴν Γῆ τοῦ Πυρός!... Τὰ Μελοισία καὶ μένε, εἶνε ἐδῶ κάμω... στὸ Μαρσούσι... Καὶ εἶνε πολὺ ὡραία τοποθεσία... Βλέπεις τὴν Πεντέ-λη... τὴν Πάρνηθα...

ΕΚΕΙΝΟΣ (ἐντόνα): Μοῦ φαίνεται πῶς δὲν διαβάσεις καλά τὴν ἐφημερίδα!... Ἐπῆγε κι' ἐξῆς μαζὶ τὸν σὲ μὴ καλὸν δὲ!

ΕΚΕΙΝΗ (τὸ ἴδιο): Ἐ... καὶ τί μ' αὐτό;

ΕΚΕΙΝΟΣ (ἐιρωνικά): Ἀ, ἐτοί... τόχεις εὐκο-λο... θὰ τόκανες ἐσύ;...

ΕΚΕΙΝΗ (ἀφηνώντας μὲ θυμὸ τὸ φλυτζάνι): Ἐνῶ... Ἐγὼ εἶμαι ἱκανὴ γιὰ πράγματα, ποὺ δὲν μπορεῖ οὐτε νὰ τὰ φανταστῇ!...

ΕΚΕΙΝΟΣ (πολὺ σαρκαστικά): Γιὰ θυσίαν;...

ΕΚΕΙΝΗ (ἐντόνα): Καὶ γιὰ θυσίαν, κυρίως, μά-λιστά!... Γιὰ θυσίαν!...

ΕΚΕΙΝΟΣ (τὸ ἴδιο): Δὲν θυμάμαι καμιά!...

ΕΚΕΙΝΗ (τὸ ἴδιο): Δὲν οὐδὲν ζήτησε ποτέ!...

ΕΚΕΙΝΟΣ (πῶς ὄφως οἰκτιρισμένος): Μὰ οἱ θυ-σίαν, ποῖοι μου, γίνονται χωρὶς νὰ ζητηθῶν!...

ΕΚΕΙΝΗ: Δὲν παρουσιάσθηκε ποτέ καμιά πε-ριστάσις ποὺ νὰ ἀνέρε νὰ κάμω καμιά θυσία καὶ δὲν τὴν ἔκανα!

ΕΚΕΙΝΟΣ: Μὰ οἱ περιστάσεις, ποῖοι μου, δὲν ἔχονται μονάχες τοὺς προκειμένους γιὰ θυσίαν. Τὶς δημιουργεῖ ἡ εὐαίσθησις μας. Θυμάσαι, ὑπο-

ΠΕΖΟΓΡΑΦΙΑΣ

ΕΚΕΙ ΠΟΥ ΘΑ ΠΑΣ

Τώρα τελειώσαν ὅλα... Μὴν προσπαθῆς νὰ μὲ παρη-γορήσῃς, πολυαγαπημένε... Τὴν περιμένα τὴ στιγμή τοῦ χω-ριμοῦ κι' ἡ καρδιά μου εἶνε προε-τοιμασμένη γιὰ νὰ δεχθῇ ἓνα τό-σο σκληρὸ κι' ὁδυνηρὸ χτύπημα... Μὴν φανταστῇς ὅτι θὰ θελήσω νὰ σὲ κρατήσω μὲ ἱκεσίαν καὶ δά-κρυς... Θὰ ἦταν τόσο ἀσκόπο κι' ἀνώ-φελο... ὅμως, πολυαγαπημένε... φρόντισε μόνον ἡ φυγὴ σου νὰ εἶναι ἀπλή κι' ἀδύνητος ὅπως ἦταν κι' ὁ ἐρχομός σου... Χαμονέλασε μου, χαιδεψέ μου τὰ μαλλιά, καὶ φθύρισε μου ὅσο πιο γιὰ μὴ μπορεῖς ἐνα «ἀντίο»... Κι' ὑστερα φύγε... ὀρεοῦνις σὰν ἓνα μικρὸ, τρο-μαγμένον κελιδόνι ποὺ βλέπει νὰρ-κεται ὁ χεῖμῶνας καὶ ξεκινάει γιὰ θερμὰ κλίματα... Χωρὶς φευτικές συγκινήσεις, χω-ρὶς ὑποσχέσεις, χωρὶς οἶκτο, πε-τάξε μακριὰ μου... Βλέπεις ὅτι δὲν παροπνιέμαι... Γιατὶ ζέρω πᾶν θὰ εἶσαι εὐτυχι-σμένη ἐκεῖ ποὺ θὰ πᾶς... Γιατὶ καταλογίζω πῶς καμιά δύναμις στὸν κόσμον δὲν μπορεῖ νὰ σὲ κρατήσῃ περισσότερο κοντὰ μου... Καὶ γιατί εἶμαι βέβαιος πῶς δὲν μὴ πᾶς καὶ κανέναν ἄλλον θὰ χορτάσῃς ἐπειδὴ, ἐδῶ ποὺ τὰ λέ-με, μαζὶ μου εἶπες τὸ ψωμὶ ψω-μάκι!...

Γ. ΓΙΑΝ.

ΕΚΕΙΝΗ (πεισματωμένη): Εἶσαι ῥομαντικός ἀ-παίσιος!... Μία μοντέρνα γυναῖκα δὲν μιλάει γιὰ δα!...

ΕΚΕΙΝΟΣ (θριαμβευτικά): Ὅτι δὲν διενωθ-ῇς ἐσύ, αὐτὴ ὅμως ἡ κοπέλα τὸ ἐπράγματιποι-σες: «Κρίαι στέγης! Πολὺ ὡραία, κρίαι στέγης! Θὰ πᾶμε κι' ἐμεῖς σὲ μὴ καλὸν δὲ!» Καὶ τόκαμε.

ΕΚΕΙΝΗ (ἀνοίγοντας νευρικά τὴν ἐφημερίδα, δεικνύοντάς του μὴ ἀρὰ ἀπὸ τὴν σχετικὴν εἰδοσί-«Ἐντονα»): Διαβάσε ἐδῶ!... Τί λέει;

ΕΚΕΙΝΟΣ (σὰν καζός): Τί λέει;...

ΕΚΕΙΝΗ (χώνοντας τὴν ἐφημερίδα στὰ μάτια του): Ὅτι, ἀπλοῦστα, αὐτὴ ἡ νέα εἶνε ἀπὸ τὸ Νέον Κόσμον... Συνοικισμός... Ποῖος ζερεῖ σὲ τί καλὸν δὲ καθώσανε!... Δὲν ἦταν καμιά θυσία ὅτι ἔκανε: Ἀπὸ καλὸν δὲν πέρασε σὲ καλὸν δὲ!... Ἀλλὰ ἐγὼ, φίλε μου, ἐξῆσα καὶ ζῶσα σὲ σαλὸν-νιό!... Κι' αὐτὸ τὸ διαμερισματάκι, ἐδῶ, εἶνε μὴ θυσία ποὺ ἔκανα... νὰ ρθῶ νὰ κάτσω, πέν-τε δωμάτια!... τί φυλακὴ!...

ΕΚΕΙΝΟΣ (ἐκνευρισμένος): Παρακαλῶ!... Καὶ τὸ δωμάτιο τῆς ὑπηρεσίας;

ΕΚΕΙΝΗ (ἐντόνα): Αὐτὸ εἶνε... τῆς ὑπηρε-σίας!...

ΕΚΕΙΝΗ (τὸ ἴδιο): Θέλω νὰ πῶ ἐξῆς δωμάτια... καὶ τὸ μικρὸ ποὺ μεταχειρίζεστε γι' ἀποθήκη... ἐπῆλ!... Καὶ εἶμαστε δύο ἀνθρώποι!...

ΕΚΕΙΝΗ (στενωχωρημένη): Προβλέπαμε παι-διά... ἀλλὰ, βλέπεις, δὲν ἦσαν.

ΕΚΕΙΝΟΣ: Αὐτὴ ἡ νέα... πῆγε σὲ μὴ καλὸν δὲ, σου ζωνολεῖ!... Αὐτὸ θὰ πῇ ἀγάπη!...

ΕΚΕΙΝΗ (τὸ δεικνύει τὴν ἐφημερίδα): Κτύπαζε τί γράφει ἐδῶ!... Πρόκειται γιὰ τὸν ἀπαγωγέα: «Ἐτῶν εἰκοσι τριῶν»...

ΕΚΕΙΝΟΣ (ἀποφάσισιν τὴν ἐφημερίδα, τῆς δεικνύει μὴ ἀρὰ): Διάβασε καὶ σὲ ἐδῶ. Πρόκειται γιὰ τὴν ἀπαγωγέα. Γράφει: «Ἐτῶν δεκαπέντε». Κα-τὰ λόρον!

ΕΚΕΙΝΗ: Ἀρρῶ... οὐτ' εἰς εἰς εἰς εἰς εἰς εἰς... οὐτ' ἐγὼ δεκαπέντε... ἀς μὴ μιλάεις γιὰ καλὸν δὲ!... Μὰς χρειάζεται σπῆτι, νερό μου... (Αὐ-λαία).

ΣΠΥΡΟΣ ΜΕΛΑΣ

Τὰ χρόνια τῆς εἰρήνης ΤΗΣ ΑΝΘΡΩΠΟΤΗΤΟΣ

Οἱ πόλεμοι κι' οἱ νεκροὶ τους

Ἀπὸ τὴν ἐποχὴ ποὺ βρίσκειται ὁ ἀνθρώπος στὸν κόσμον περισσό-τερον πολεμεῖ παρά ἡσυχάζει! Σ' αὐτὸ τὸ ἀποκαρδιωτικὸν συμ-πέρασμα κατέληξε ἓνας Ἀμερικαν-ὸς ἱστοριογράφος, ὁ καθηγητὴς Λούις Ἐμερσον, ὅταν ἀπὸ πολ-λὰς σχετικὰς ἐρευνῶν καὶ διαφό-ρων ἀξιολογήσεων στατιστικῶν.

Ἡ ἀνθρωπότης, μὰς ἀποκαλύ-πτει, ἀπὸ τὸν ἔτος 1483 πρὸ Χριστοῦ μέχρι σήμερα δὲν χάρηκε παρά μόνον 286 χρόνια εἰρήνης. Ἀντιθέτως, κατὰ τὴν ἰδίαν περί-οδο, ἔχει νὰ ἐπιδείξῃ 3.150 ἔτη πολέμου! Ἐπίσης, κατὰ τὸ ἴδιον χρονικὸ διάστημα, ἔγιναν 8.000 συνθήκες εἰρήνης, ποὺ κάθε μὴν ἀπὸ αὐτὰς ἔδινε τὴν ἐγγύση ὅτι δὲν θὰ ἐξανανίσταν πιά πόλεμος κι' ὅτι θὰ βασιλεύει στὸν κόσμον αἰώνια εἰρήνη καὶ ἡσυχία...

Ἀλλὰ, κατὰ μέσον ὄρον, καμ-μὴ ἀπὸ τις συνθήκες αὐτὰς δὲν κράτησε περισσότερο ἀπὸ ἐξῆ μῆ-νες. Ὑστερα ἐξοσπύσε κάπου ἓνας καινούργιος πόλεμος μὲ ἀπρότρο-παιες φρικαλεότητες καὶ πολυά-ριθμους νεκρούς.

Ὁ Ἀμερικανὸς καθηγητὴς βε-βαιώνει ἐπὶ αὐτὴν ἐποχὴ τῆς εἰρήνης τῆς Βεσποφίας, δηλαδὴ ἀπὸ τοῦ τέλους τοῦ τριακονταε-τούς πολέμου μέχρι σήμερα πέρα-σαν 298 χρόνια, ἀπὸ τὰ ὁποῖα μόνον 80 ἦσαν εἰρηνικά. Κατὰ τὴν ἰδίαν χρονικὴν περίοδο ἔγιναν σὲ διάφορα μέρη τοῦ κόσμου του-λάχιστον 44 μικροὶ καὶ μεγάλοι πόλεμοι. Ἡ ἀναλογία λοιπὸν εἶνε ἓνας πόλεμος κάθε ἐξῆ ἢ ἑπτὰ χρόνια.

Οἱ πληροφορίες αὐτὰς μὰς φαί-νονται καταπληκτικῶς, ἀλλὰ δὲν ἀνταποκρίνονται στὴν ἀλήθεια καὶ σὲ διάφορα ἱστορικὰ γεγονότα. Ἀλλῶστε δὲν τελειώσαν ἀκόμη. Ὁ ἴδιος ἐπιστήμων ἀναφέρει ἀκο-μῇ ὅτι σὲ μὴν περίοδο 2.500 χρό-νων τῆς ἱστορίας τῆς ἀνθρωπότη-τος ἔγιναν 902 πόλεμοι μεταξὺ δι-αφόρων κρατῶν, καὶ ὅτι 1.615 ἐμφύλιον πόλεμοι.

Ἀπ' ὅλους ὅμως τοὺς αἰῶνες, ὁ πῶς πολεμικός εἶνε ὁ εἰκοστός αἰῶνας, ὁ δικός μας. Ἡ ἀναλο-γία τῶν πολέμων ποὺ ἐξέσπασαν κατὰ τὸν εἰκοστὸ αἰῶνα εἶνε ὀχτώ φορὲς πῶς μεγάλη ἀπὸ τὴν ἀναλο-γία ὅλων τῶν ἄλλων αἰώνων!

Ὅσο τώρα γιὰ τις χώρες ποὺ ἔκαναν τοὺς περισσότερους πολέ-μους, ὁ ἴδιος Ἀμερικανὸς ἱστο-ριογράφος, μὰς δίνει τις ἀκόλουθες πληροφορίες:

Πρῶτῃ ἀπ' ὅλες τις χώρες ἐρ-γεται ἡ Ἰσπανία, ποὺ πέρασε τὰ 67% ὅλων τῶν χρόνων τῆς ἱστο-ρίας τῆς μὲ πολέμους κατὰ διαφό-ρων ἄλλων κρατῶν. Ἐπειτα ἀκο-λουθεῖ ἡ Ἀγγλία μὲ ἀναλογία 56%, ἡ Γαλλία μὲ 50%, ἡ Ρω-σία μὲ 46%, ἡ Ἰταλία μὲ 36% καὶ ἡ Γερμανία μὲ ἀναλογία 28%. Ἡ ἀρχαία Ἑλλάδα τὰ 57% τῶν χρόνων τῆς ἱστορίας τῆς εἶχε πο-λέμους καὶ ἡ ἀρχαία Ρώμη τὰ 40%. Τέλος οἱ ἠνωμένες Πολι-τεῖες τῆς Β. Ἀμερικής μόνον μὲ ἀναλογία 14% σ' ὅλα τὰ χρόνια τῆς ἱστορίας τους εἶχαν πολέμους.

Μὴ ἄλλα χαρακτηριστικὴ λε-πτομέρεια εἶνε ἡ ἑξής: Ἡ Γερ-μανία, σ' ὅλους τοὺς πολέμους τῆς ἔδειξε μὴ ἀφάνταστη ἀγριό-τητα, ποὺ ἐπενοῦσε τὰ πῶς συ-νέλα ἐγκλήματα. Οἱ Γερμανοὶ δὲν εἶχαν ποτέ τους τὸν ἱπποτισμὸ τοῦ γενναίου πολεμιστοῦ. Ἡ σπάν-θρωπος καὶ βάραθρον συμπεριφο-ρὰς τοὺς ποδὸς τοὺς νικημένους καὶ τοὺς στυγνολώτους, προκαλοῦσε ἓ-να ἀδύνατον μίσος.

Ὁ καθηγητὴς Ἐμερσον, κατό-πιν ἐξετάσει τις ἀπώλειες πῶς ση-μειώθηκαν κατὰ τοὺς διαφόρους πολέμους τῆς ἀνθρωπότητος καὶ μὰς παρουσιάζει τὸν ἑξῆς ὑπολο-γισμό:

Στὶς τριάκοντα μεγαλύτερες μάγες τοῦ 16ου αἰῶνος, οἱ νικη-τὲς ἔχασαν τὰ 10% τῶν δυνάμεών τους σὲ ἄνδρες καὶ οἱ ἡττημένοι τὰ 40%.

Ὁ Μέγας Ναπολεὼν ὅταν δια-φόρους πολέμους ποὺ ἔκανε, ἀπῆ-σε στὰ περὶ τῶν μαγῶν τὰ 15% τῆς συνολικῆς δυνάμεως τοῦ στρα-τοῦ του, ἐνῶ γιὰ τὸν ἑχθρὸν του ἡ ἀνάλυσιν ἦταν 20%.

Ὅσον ἀφορᾷ τὸν ἀριθμὸν τῶν νεκρῶν ποὺ πρῶτον Παγκο-σμίῳ πολέμῳ, ἐπὶ 65 ἐκατομμυ-ρίων πολεμιστῶν, σκοτώθηκαν 8 ἐκατομμύρια ἄνδρες. Μὲ ἄλλα λό-για, σὲ κάθε ὀκτὼ πολυμιστὰς ὁ ἓνας σκοτώθηκε στὸν πόλεμον.

Τὶ ἀριθμοὺς τώρα ἔχει νὰ μὰς δείξῃ ὁ δευτερός Παγκόσμιος πό-λεμος, ὁ φοβερώτερος ἀπ' ὅλους; Μὴν σήμερα δὲν ἐξέρουμε τίποτε ἄλλο, παρὰ τις συνολικὰς ἀπώ-λειες, ποὺ ὑπερβαίνουν τὰ 14 ἐ-κατομμύρια νεκρῶν καὶ ἐξοσπύ-σθωντων. Ὅσο ὅμως γιὰ λεπτο-μερεῖς στατιστικῶν, ὁ Ἀμερικανὸς καθηγητὴς μὰς ἐξηγεῖ ὅτι ποῖοι νὰ περιμενοῦμε πρῶτα νὰ δημοσι-ευθοῦν τὰ σχετικά ἐπίσημα ἐννοσ-φα ἀπὸ τὰς ἐμπολέμων

5ον
Ο Λευκίλλω άπλωσε τὸ χέρι του πρὸς τὸ κοῦδοῦν. Ἡ Ἀλμπιν ρίχτηκε ἐμπρός του, σφίγγοντας ἕνα μαχαίρι — τὸ ἴδιο μὲ τὸ ὅποιο εἶχε σκοτώσει τὸ ἄλγο, σκοριασμένο τώρα ἀπὸ τὸ αἷμα ὡς τὴν λαθὴ του. Ὁ Γκασπάρ βέλησε νὰ τὴν παραμερίσει μ' ἕνα σπρώξιμο. Τὸ μαχαίρι γλῶσθηκε ὀλόκληρο στὸ λαίμω κοῦδο, κοντὰ στὸν ὦμο...

Φούρλωσε τὰ μάτια του, θέλησε νὰ χυμῆξη πάνω στὴν Ἀλμπιν, προσπάθησε νὰ φωνάξη, σκόναψε σ' ἕνα κἀθισμα καὶ σωριάσθηκε στὸ πάτωμα, νεκρὸς, μέσα στὸ αἷμα του! Ἡ κοπέλλα, πῶς γλῶσσε ἀπ' αὐτὸν, ἔφυγε ὅπως εἶχε ἔλθει, χωρίς νὰ ἐπιχειρήσῃ νὰ κρυφθῇ, δίχως καμμία προφύλαξη. Ἡ τύχη τὴν βοήθησε νὰ βγῇ ἀπ' τὸν πύργο καὶ νὰ διασχιση τὸν κῆπο, χωρίς νὰ συναντήσῃ κανένα.

Ἡ Ματθίλδη περίμενε στὸ σαλόνι. Μετροῦσε ἕνα-ἕνα τὰ λεπτὰ τῆς ὥρας, ἀπορῶντας γιατί δὲν ξαναγύριζε ὁ φίλος τῆς. Ἐπὶ τέλους, σηκώθηκε, μὴ μπορώντας πιά νὰ συγκρατήσῃ τὴν ἀνυπομονή της. Εἶχε περάσει μισὴ ὥρα, ἀπ' ὅπου εἶχε φύγῃ ὁ Λευκίλλω. «Μὰ τί κάνει; Γιατί μ' ἀφίνει μόνη; Αὐτὸ εἶνε ἀνεξήγητο!» σκέφθηκε ἡ νέα.

Πέρασε ἄλλο ἕνα τέταρτο τῆς ὥρας. Ἡ Ματθίλδη πηγαίνονταν μέσα στὸ σαλόνι, μὴ ξέροντας τί ἀπόφασι νὰ πάρῃ. Θὰ ἔπρεπε νὰ φύγῃ σὲ λίγο, γιατί πλησίαζε ἡ ὥρα τῆς ἐπιστροφῆς τοῦ πατέρα τῆς. Θὰ εὕρισκε τὴ δύναμιν νὰ κἀν καὶ πάλι ὁλομνήσῃ τὴ διαδρομὴ, μέσῃ στὴ νύκτα; Θὰ ἔπρεπε νὰ τὴν συνοδεύσῃ ὁ Γκασπάρ. Θὰ κοῦδεντίασαν στὸ δρόμο, ἀφοῦ δὲν εἶχαν βρῇ καιρὸ ὡς τώρα. Ἡ νέα ἤθελε νὰ ρωτήσῃ, νὰ μᾶθῃ τὸ ὄνομα τῆς χωρὶκῆς, τῆς ἐρωμένης τοῦ Γκασπάρ.

Μὰ γιατί ἀργούσε τόσο ὁ μαρκήσιος; Τί ἔκανε μακριὰ τῆς;

Σκέφθηκε μιά στιγμὴ νὰ ἱτυπήσῃ τὸ κοῦδοῦν. Ὅπως ὅμως εἶχε φοβῆθῃ κ' ὁ Γκασπάρ, μποροῦσε νάρθῃ κάποιος ἄλλος ὑπὲρ τῆς, κ' ὄχι ὁ Ἀντριέν. Ἦταν σαστὸ νὰ ἐκθέσῃ ἐκεῖ τὴν ὑπόληψιν τῆς, γιὰ ἕνα φόβο παιδιαστικοῦ ἴσως.

«Δὲν εἶνε δυνατόν νὰ τὸν περιμένω περισσότερο — εἶπε μὲ τὸ νοῦ τῆς. Πρὶν φύγω ὅμως, θὰ τοῦ ζητήσω τὸ λόγο τῆς ἀσφακτικῆς διαγωγῆς του».

Ἐγράφε βιαστικὰ λίγες λέξεις:

«Τί πρέπει νὰ πιστεύω; Ὅτι μὲ κοροῖδε φε;... Φεύγω! Θὰ σὲ περιμένω αὐριο στὸ σπίτι τοῦ πατέρα μου. Πρέπει νάρθῃς, παρ' ὅλη τὴν ἀπαγόρευσιν τοῦ, γιατί ἐννοῶ νὰ ἐξηγηθῇ».

Ἀφίσε τὸ γράμμα πάνω σ' ἕνα τραπέζι, φέρεσε τὸ παλτό τῆς, σκέπασε τὸ πρόσωπό τῆς μὲ τὸ βέλο καὶ βῆκε ἀπ' τὸ σαλόνι. Ἐκαμε τὴν ἴδια διαδρομὴ μὲ τὸν Γκασπάρ. Ὅταν ἔφτασε στὸ μικρὸ δωμάτιο, φωτισμένο ἀπὸ τὴν διαγώνια ἀκτὴν τῆς πλαφονιέρας, εἶδε μιά διαπεραστικὴ φωνὴ φρίκης καὶ ρίχτηκε σὰν τρελλὴ πάνω στὸ πτώμα τοῦ ἀγαστημένου τῆς. Τὸ μαχαίρι εἶχε μείνει μέσα στὴν πληγὴ του. Τὸ αἷμα τὸν δένεζε πιά.

— Βοήθεια!... Βοήθεια!... οὐρλιασε ἡ Ματθίλδη.

Γονάτισε δίπλα στὸ νεκρὸ καὶ προσπάθησε μᾶταια νὰ τὸν ἀνασηκώσῃ. Κρατοῦσε μέσα στὴν ἀγκαλιά τῆς τὸ κεφάλι του, μὲ τὰ σθεναρὰ μάτια, καὶ τὸ κατὰχλωμο πρόσωπο. Δὲν μποροῦσε ἀκόμη νὰ πιστέψῃ σ' ἕνα τόσο ἁφαντικό καὶ τρομερὸ θάνατο, πού δημιουργοῦσε δύο θύματα συγχρόνως; αὐτὴν κ' ἐκεῖνον!

Οἱ ὑπηρετὲς ἀκούσαν τὴ φωνὴν τῆς κ' ἔτρεξαν. Σταμάτησαν στὸ κατώφλι, ἀπολθωμένοι ἀπ' τὸ θέαμα πού ἀντίκρουσαν. Ὁ Ἀντριέν προχώρησε πρώτος.

— Τί συμβαίνει;... τραύλισε. Ὁ κύριός μου;...

— Ἐσκούφε καὶ προσέθεσε:

— Νεκρός!... Σκοτωμένος!...

Ἐπιστοχώρησε καὶ κύτταξε μὲ τρόμο τὴ Ματθίλδη, σὰν νὰ τοῦ εἶχε ἔλθει ἡ σκέψιν ὅτι ἐκεῖνη μόνον ἦταν ἔνοχη τοῦ ἐγκλήματος.

Ἡ κοπέλλα εἶχε πᾶσι σ' ἕνα καναπέ κ' εἶχε χάσει τὴν αἰσθητικὴν τῆς. Οἱ ἄλλοι ὑπηρετὲς, μετὰ τὴν πρώτη τους καταπληξί, εἶχαν τριγυρίσει τὸν κύριό τους, τὸν εἶχαν ἀνασηκώσει. Ὁ Ἀντριέν ἀκούμπησε τὸ αὐτὸ τοῦ στο στήθος τοῦ νέου.

Τίποτε!... Εἶνε νεκρός!... μουρμούρισε μὲ ἀπόγνωσιν.

Γιατί τὸν ἀγαποῦσε καὶ τὸν ὑπηρετοῦσε μὲ ἀφοσίωσιν, ὅπως εἶχε ὑπηρετήσῃ καὶ τὸν πατέρα του. Ξαναβῆκε ἐπὶ τέλους τὴν ψυχραία του κ' ἔστειλε τρεῖς ὑπηρετὲς νὰ εἰσπονήσουν τὸν εἰρηνοδίκη, τὸν γιατρὸ Κορδίνου, τὸν Ρεβερὸν καὶ τὸν ἀνακριτὴ τοῦ Σατιγιόν. Ἐπειτα διέταξε νὰ μεταφέρουν σ' ἕνα ἄλλο σαλόνι τὴν λιποθυμὴν Ματθίλδη, γιὰ νὰ μὴ ἀντικρύσῃ τὸ αἰμόφυρτο πτώμα, ὅταν θὰ ἀνοίγε τὰ μάτια τῆς.

Ὁ γιατρός κ' ὁ εἰρηνοδίκης ἔφτασαν γρηγορᾶ. Ὁ πρώτος ἐξέτασε προσεκτικὰ τὸ νεκρὸ καὶ δήλωσε:

— Ὁ θάνατος ἐπῆλθε πρὸ μίας ὥρας περίπου. Τὸ σῶμα εἶνε κρύο πιά, κ' εἶχε ἀρχίσει νὰ ἀποκατὰ τὴν νεκρικὴν ἀκαμψία.

Ὁ εἰρηνοδίκης, ξέροντας ὅτι θάρχονταν ὁ ἀνακριτὴς, ἐπετίμησε σὲ μιά πρόχειρην ἐξέτασιν τῶν ὑπηρετῶν. Ἐκεῖνοι δὲν ἤξεραν τίποτε. Μόνον ὁ Ἀντριέν μπόρεσε νὰ δώσῃ μερικὲς πληροφορίες.

Ἐπειτα ὁ γιατρός κ' ὁ εἰρηνοδίκης πέρασαν στὸ σαλόνι, ὅπου βρισκόταν ἡ Ματθίλδη. Βλέποντάς τὴν, φώναξαν κ' οἱ δύο μαζί:

— Ἡ κόρη τοῦ κ. Ρεβερὸν, μόνη ἐδῶ, τέτοια ὥρα!...

Καὶ κυττάζοντας μὲ καταπληξί, μὴ τολμώντας νὰ προσέδωσαν ἄλλη λέξι, σὰν νὰ φοβόταν καθένας τὸν μῆψος φανερῶν τῆς ὑποψίας πού εἶχαν γεννηθῇ ἁφαντικὰ στὸ μυαλό του.

Ἡ Ματθίλδη, ἐσπλωμένη σ' ἕνα καναπέ, δὲν εἶδνε σημεῖα ζωῆς.

Τέτοια λιποθυμίες ἀφείλονται συνήθως σὲ δυνατότες συγκινήσεως, δήλωσε ὁ γιατρός. Καὶ προκαλοῦν συχνά ἕνα σοβαρὸ ἐγκεφαλικὸ πυρετὸ, ἀν' ὅχι μιά κρίσιν τρέλλας!

Γύρισε στὸν Ἀντριέν καὶ ρώτησε:

— Εἰδοποιήσατε τὸν κ. Ρεβερὸν;

— Ἐλεπε τὸ Ντιζόν. Θὰ γυρίσῃ ἀργότερα. Μόλις φθάσῃ στὸ σπίτι του, θὰ τὸν εἰδοποιήσουν ἀμέσως.

Ὁ εἰρηνοδίκης πῆρε κατὰ μέρος τὸν γέρο καμαριέρην.

— Ποῖον ὑποπέστευθε γι' αὐτὸ τὸ ἐγκλήμα;

Δὲν ἔξερω, κύριε! Δὲν μπορῶ νὰ φαντασθῶ.

Ἰσως ὁ δολοφόνος βρίσκεται ἀκόμη στὸν πύργο. Θὰ ἔπρεπε νὰ λαβέτε μέτρα γιὰ νὰ μὴ φύγῃ.

— Τὸ σκέφθηκα ἀμέσως καὶ φρόντισα. Ὅλο...

.....

Ἐπὶ τὰ κανόνες ὠμορφιάς

Τί συμβουλευεῖ ἕνας εἰδικός

Ἐνας Ἀμερικανός, εἰδικὸς σ' αὐτὰ τὰ ζητήματα, δίνει τὴν παρακάτω ἀπλὴν συμβουλὴν σὰν κορίτσια, πού φιλοδοχοῦν νὰ γίνουν μαννεκὴν ἡ μοντέλλα κ' ἐπιθυμοῦν συνεπῶς νὰ κάμουν τελειότητα τῆς ὡμορφίας τους:

1) Μεταχειρίζεσθε ἀφθονὸ νερὸ καὶ ἀσπνῶν, γιὰ τὸν τέλειον καθαρισμὸ τῆς ἐπιδερμίδος σας.

2) Μακιγιάζεσθε ἐλαφρὰ, ἐτοί ὥστε νὰ τονίζωνται τὰ καλλίτερα χαρακτηριστικὰ σας.

3) Διαλέγετε φορέματα κομψά, ἀλλὰ μὲ ἀπλὰ σχέδια.

4) Τρώτε ἀφθονὴν καὶ θρεπτικὴ τροφὴ.

Ἐδῶ πρέπει νὰ τονισθῇ ὅτι τὰ γούστα τοῦ κόσμου ἔχουν ἀλλάξει. Δὲν ἔχουν πιά περάσει οἱ... σονίδες, ἀλλὰ οἱ ποικίλεις μᾶλλον οἰλούμενες. Κ' ἔτσι οἱ γυναῖκες δὲν εἶνε πιά υποχρεωμένες νὰ ντυσθῶν καὶ νὰ καταστρέψουν τὴν ὑγείαν τους, γιὰ νὰ γίνουν... σφιρτζεῦλα!

5) Νὰ κοιμηθῇτε τὸ λιγώτερο ὀκτὼ ὥρες καθε νύκτα.

6) Κάνετε καθημερινῶς ἕνα καλὸ περιπάτο ἢ ἐπιδοχεῖτε σὲ κάποιο σπορ, πού θὰ σὰς δώσῃ τὸ χάρισμα τῆς ζωτικότητος.

7) Προσπαθεῖτε νὰ μὴ σὰς λείπῃ τὸ χαμόγελο. Ἀκόμη καὶ τὸ ὠραιότερο πρόσωπο δὲν τραβεῖ καθόλου, ὅταν εἶνε κατωδύφικο.

Σημειώστεν ὅτι δὲν εἶνε ἀπαραίτητος ὁρος τὰ τέλεια χαρακτηριστικὰ τῆς Ἀμερικῆς ἐκείνῃ μὴν πολὺ μεγάλην, κ' ἄλλο ἔχει ὁμοίαν πόδια. Ξέρουν ὅμως καὶ τὰ δύο νὰ κρύβουν ἐντεχνα τὰ φυσικὰ αὐτὰ μειονεκτήματά τους καὶ νὰ φαίνωνται ὠραιότατα.

.....

τὸ ὑπηρετικὸ προσωπικὸ φυλάει στὸν κῆπο καὶ στὸ πάρκο. Ἀδύνατον νὰ περάσῃ κανεὶς, χωρὶς νὰ τὸν ἴδω.

Κατὰ τὰ μεσάνυχτα, ἔφτασε ὁ ἀνακριτὴς Μονζερράν. Σὲ λίγα λεπτά, μῆκε στὸν πύργο κ' ὁ Ρεβερὸν κ' ὥρμησε σὰν τρελλὸς στὸ δωμάτιο τοῦ ἐγκλήματος.

Ὁ ἀνακριτὴς εἶχε ἀρχίσει κ' ὅλας νὰ ἐξετάζῃ τὸν Ἀντριέν. Ὅταν εἶδε τὸν Ρεβερὸν, θέλησε νὰ τὸν ἀπομακρύνῃ, γιατί δὲν τὸν ἤξερε. Ἀλλὰ ὁ εἰρηνοδίκης Τερράλ τοῦ εἶπε στὸ αὐτὸ:

— Ὁ κύριος εἶνε ὁ πατέρας τῆς κοπέλλας, πού εἶδατε λιποθυμὴν στὸ σαλόνι. Ἀφήστε νὰ μιλῇσῃ ὁ Ἀντριέν ἐμπρός μου. Μπορεῖ νὰ μᾶθετε ἐνδιαφέροντα πράγματα.

Ὁ ἀνακριτὴς κούνησε καταφατικὰ τὸ κεφάλι του.

Ὁ κύριός μου βῆκε κατὰ τὴς 9 τὸ βράδυ, ὁλομόναχος, ἀρχίζον νὰ διηγήται ὁ Ἀντριέν. Δὲν ἔξερω πού πῆγε. Ἐλεψε ὡς μιά ὥρα. Στὸ διάστημα αὐτὸ, ἦλθε μιά κυρία. Δὲν τὴν ἀναγνώρισα στὴν ἀρχὴ, γιατί ἐκρύβε τὸ πρόσωπό της μ' ἕνα βέλο. Ἐπειτα ὅμως κατάλαβα ὅτι ἦταν... ὅτι ἦταν ἕνα πρόσωπο πολὺ ἀγαπῶν στὸν κύριο μαρκήσιο, τὸ ὅποιο εἶχε ἰδῇ συχνὰ στὸν πύργο, μαζί μὲ τὸν πατέρα του...

Ὁ καμαριέρης σταμάτησε, διατάζοντας καὶ κυττάζοντας τὸν Ρεβερὸν. Τὸν συγκινοῦσε ἡ ἀπελπισία, τὴν ὁποία προδίδε ἡ ἔκφρασι τοῦ ἡ σθεναρῆς ματιάς του, τὸ σκυμμένο κεφάλι του. Ὁ δυστυχισμένος ἀνθρώπος φαίνονταν ἐκμυθισμένος ἀπ' τὸν ἀπέραντο πόνο του. Κατάλαβε ὥστόσο τὸ διαταγμὸ τοῦ Ἀντριέν καὶ μουρμούρισε:

— Μιλήσατε ἐλευθερὰ! Τὰ ἔξερω ὅλα...

Ἡ γυναίκα αὐτὴ ἦταν ἡ δεσποινὴ Ματθίλδη Ρεβερὸν, ἡ κόρη τοῦ κυρίου καὶ ἀρραβωνιαστικῆς τοῦ μαρκησιου, συνεχίσε ὁ καμαριέρης. Μὲ ρώτησε ἀν' ὁ μαρκήσιος βρισκόταν στὸν πύργο. Τῆς εἶπε ὅτι ἔλειπε, ἀλλὰ εἰς τὸ γύριζε γρηγορᾶ. Μῆκε λοιπὸν στὸ σαλόνι, γιὰ νὰ τὸν περιμένῃ.

Σὰς φάνηκε συγκινημένη:

— Ἦταν παραγεμένη... Ἡ φωνὴ τῆς ἔτρεψε λίγο. Ἀλλὰ ἡ τολμηρὴ ἐκείνη νυκτερινὴ ἐπισκέψιν τῆς δικαιοδοῦσε τὴν παραχρῆ τῆς...

Ἐμεινα στὸ χῶλο, γιὰ νὰ προσέξω μῆπως τὴν ἰδῇ κανεὶς ἄλλος ὑπέρ τῆς. Μόλις ἔφτασε σὲ λίγο ὁ μαρκήσιος, τοῦ εἶπε ὅτι ἡ δεσποινὴ τὸν περιμένε στὸ σαλόνι. Ἐκεῖνος ἀσάστως, ἀλλὰ καὶ γάργαλα συγχρόνως, πράγμα πού εἰδειχνε ὅτι δὲν ἦταν διόλου μαλωμένος μαζί της.

— Συνεχίστε τὴ διήγησί σας, χωρίς κρίσεις καὶ σχόλια. Ξέρουμε νὰ βγάλουμε ἐμεῖς τὰ συμπεράσματα.

— Μὲ συγχωρεῖτε, κύριε ἀνακριτά, εἶπε ὁ γέρος καμαριέρης μὲ μιά ὑπόκλησι. Ἦξερα καλὰ τὸν κύριό μου, ἀπὸ μικρὸ παιδί, καὶ μποροῦσα νὰ μαντεύω ἀμέσως ἀν ἦταν εὐδιόθετος ἡ κακοέμφρο. Μοῦ φαινόταν λοιπὸν ὅτι θὰ σὰς εἶνε χρήσιμος νὰ μάθετε τί ἐντύπωσιν τοῦ ἔκαμε ἡ ἐπισκέψιν τῆς μνηστῆς του...

— Ἐχτε δίκην, παραδέχθηκε ὁ ἀνακριτὴς. Ἐξακολουθήσατε.

— Δὲν ἔχω νὰ προσθέσω πολλὰ πράγματα... Ὁ κύριός μου μῆκε στὸ σαλόνι. Περιμένα λίγο, κ' ἔπειτα, κρινόντας εἰς δὲν μὲ χρειζόταν πιά, ἔφυγα ἀπ' τὸ χῶλο. Μιά ὥρα ἀργότερα, ἀκούσα δυνατός φωνῆς. Ἐτρέξα ἀμέσως καὶ βρῆκα τὸν μαρκήσιο νὰ πλῆσῃ στὸ αἷμα του, μὲ μιά φρικτὴ πληγὴ στὸ λαίμω! Κοντὰ του, ἡ δεσποινὴ Ματθίλδη, ἀπελπισμένη, ἀξιοπλητῇ, προσπαθοῦσα νὰ τὸν ἐναρστήσῃ τὴ ζωὴ.

Ἐχε δευθῇ ὁ μαρκήσιος καμμία ἄλλη ἐπισκέψιν, στὸ διάστημα τῆς ἡμέρας;

— Κατὰ τὴς 2, ἦλθε ἀπ' τὸ Σατιγιόν ὁ συμβολαιογράφος τοῦ κ. Ντυμπού.

— Τί ἦθελε;

— Δὲν ἔξερω. Μπορεῖτε νὰ ρωτήσατε τὸν ἴδιον. Ὡστόσο πιστεύω ὅτι εἶχε φέρῃ ἕνα μεγάλον χρηματικὸ ποσὸν στὸν κύριό μου... Ἰσως γιὰ τὰ ἐξόδα τοῦ ταξιδίου τοῦ γάμου.

— Πῶς τὸ συμπεραίνετε;

— Ἐνῶ κοῦδεντίαζε μαζί του, ὁ μαρκήσιος μὲ κάλεσε γιὰ κάποια δουλειά, καὶ τὸν εἶδα τότε νὰ βάζῃ πολλὰ γαρτονομίσματα μέσα σ' ἕνα κόκκινον πορτοφόλι.

Ἡ λεπτομέρεια αὐτὴ εἶνε σπουδαία. Κυττάχτε ἀν' ὁ μαρκήσιος ἔχῃ ἀκόμη ἐπάνω του αὐτὸ τὸ πορτοφόλι.

Ὁ Ἀντριέν ἐφίσε τὴς τσέπες τοῦ νεκροῦ, ἀλλὰ δὲν βρῆκε ὅτι ζητοῦσε.

— Πρέπει νὰ γίνῃ μιά λεπτομερὴς ἐρεῖνα σ' ὅλο τὸ διαμέρισμα τοῦ θύματος, εἶπε ὁ ἀνακριτὴς στὸν κ. Τερράλ.

Ὁ εἰρηνοδίκης βῆκε, μαζί μὲ τὸν Ἀντριέν. Τότε ὁ ἀνακριτὴς ρώτησε τὸν Ρεβερὸν:

— Θὰ μπορέσετε, κύριε, νὰ μοῦ ἐξηγήσατε τὴν παρουσίαν τῆς κόρης σας στὸν πύργο, σὲ τόσο ἀσυνήθιστον ὥρα;

— Δυστυχῶς, δὲν θὰ σὰς ἱκανοποιήσουν οἱ ἐξηγήσεις πού θὰ σὰς δώσω, ἀπάντησε ἐκεῖνος.

— Εἶχε ἀποφασισθῇ ἀπὸ καιρὸ ὁ γάμος τῆς κόρης σας μὲ τὸν μαρκήσιο;

— Μάλιστα. Ἐπρόκειτο νὰ γίνῃ σὲ λίγες ἡμέρες. Ὅλα ἦταν εἰρηνα.

— Ξέρετε ἀν εἶχε ἐχθρούς ὁ μαρκήσιος;

— Ὁ Ρεβερὸν δίστασε λίγο, κ' ἔπειτα ἀπάντησε:

— Ὁχι. Ὁ κόσμος δὲν τὸν ἀγαποῦσε, ἀλλὰ καὶ δὲν τὸν μισοῦσε. Ἦταν ἕνας τύπος ἐγω-

ιστοῦ, ἀδιάφορος γιὰ ὅ,τι δὲν τὸν ἀφοροῦσε ἀτομικῶς.

— Κ' ὅμως θὰ τοῦ δίνατε τὴν κόρη σας.

— Γιατί τὸν ἀγαποῦσε ἀπὸ καιρὸ... ἀπὸ ἕνα χρόνον περίπου.

— Πῶς δὲν εἶνε γρηγορώτερα ὁ γάμος τους;

— Ἐφερνα ἐμπόδια! Δὲν ἦμουν σύμφωνος, γιατί δὲν μὲ ἀρεσε ὁ χαρακτήρας τοῦ μαρκησιου. Ἐπὶ τέλους ὅμως ὑποχώρησα, ἐμπρός πρὸς θλίβιν καὶ στὴν παρακλήσει τῆς κόρης μου.

Ἡ κατάθεσις τῆς δεσποινίδος Ρεβερὸν θὰ εἶνε σπουδαιότατη. Θὰ μπορῇ νὰ μᾶς διαφωτίσῃ πολλὰ σοβαρὰ σημεῖα. Κρίμα πού δὲν εἶχε συμβῆθαι ἀκόμα!

Μπορῶ νὰ τὴν ἴδω; ρώτησε τρέμοντας ὁ ἐρηνοδίαρχης.

Καὶ ἀκολούθησε τὸν γιατρὸ, πού πῆγαινε νὰ περιποιηθῇ τὴ Ματθίλδη. Ὁ εἰρηνοδίκης γύρισε στὸ σαλόνι κ' ἀνήγγειλε εἰς δὲν εἶχε βρεθῇ πούθεν τὸ κόκκινον πορτοφόλι, οὔτε καὶ τὸ μεγάλο ποσόν, γιὰ τὸ ὅποιο εἶχε μιλήσει ὁ γέρος καμαριέρης.

Τὴ γνώμην ἔχετε γιὰ τὴ διαγωγή τῆς δεσποινίδος Ρεβερὸν; τὸν ρώτησε ὁ ἀνακριτὴς.

— Αὐτῶμαι τὸν πατέρα τῆς, τὸν τιμωτάτο αὐτὸ ἀνθρώπο. Τὸ παραστράτημα τῆς κόρης τοῦ θὰ τὸν συντρίψῃ. Εἶνε ἀδύνατον νὰ μείνῃ κρυφά! Θὰ μᾶθῃ ὅλος ὁ κόσμος ὅτι ἡ νέα ἐρρίσκονταν στὸ σπίτι τοῦ ἀρραβωνιαστικοῦ τῆς, τὴν ὥρα τοῦ ἐγκλήματος. Καὶ θὰ πιστέψῃ, φυσικὰ, ὅτι ἦταν ἐρωμένη του... κ' ὅτι γι' αὐτὸ εἶχε ἀναγκασθῇ ὁ πατέρας τῆς νὰ δώσῃ τὴν συγκατάθεσιν του στὸ γάμο τους.

Ὁ γιατρός ἔκρινε γρήγορα καὶ δήλωσε ὅτι ἡ Ματθίλδη εἶχε συνελθεῖ.

Σὲ λίγο, θὰ μπορῇ ν' ἀπαντήσῃ στὴς ἐρωτήσεις σας, εἶπε.

Δὲν φοβόσθε γιὰ τὰ λογικά της;

— Μὲ ἀνυποχεῖ περισσότερο ἡ κατὰστασι τοῦ πατέρα τῆς. Στέκεται τόση ὥρα κοντὰ τῆς, ἀκούοντας καὶ ἀμυλῶντας. Εἶμαι βέβαιος ὅτι δὲν νοιώθει πού βροῖκεται, τί τοῦ συμβαίνει...

Πέρασαν ὅλοι στὸ σαλόνι. Ἡ Ματθίλδη εἶχε ἀνασηκώσῃ καὶ κύτταξε γύρω τῆς, χωρίς νὰ καταλάβῃ Σιγὰ-σιγὰ θυμήθηκε, τὸ μυαλό τῆς φωτισθῇ... Σηκώθηκε, ἀντίκρουσε τὸν Ρεβερὸν, τὸν ἀναγνώρισε καὶ τραύλισε:

— Πατέρα μου!... Πατέρα μου!...

Ἐπειτα εἶδε τοὺς τρεῖς ἄντρες, πού εἶχαν σταματήσει στὸ κατώφλι τῆς πόρτας.

Ποιοί εἶσθε σεις; ρώτησε.

Ἐπεσε ἔξωφρα γονατιστῇ, σὰν νὰ τὴν εἶχε χτυπήσει κεραυνός.

— Αἰ, θυμαῖσι!... φώναξε. Συχωρεῖτε με, καλὲ μου πατέρα, γιὰ τὸ κακὸ πού σὰς κάνω!

Ὁ Ρεβερὸν δὲν ἀπάντησε. Ἐμεινε στὴν ἴδια στάσι, μὲ τὰ μάτια καρφωμένα στὸ κενόν.

Ἡ κόρη τοῦ τὸν κυττάζε μὲ τρόμο. Ὁ κ. Μονζερράν πλησίασε, τῇ χαίρεται καὶ τῆς εἶπε:

Εἶμαι ἀνακριτὴς, δεσποινίς. Ἐφ' ὅσον συνήλθατε πιά, σὰς παρακαλῶ νὰ μοῦ πῆτε ὅ,τι ξέρετε γιὰ τὸν φόνο τοῦ μαρκησιου ντὲ Λευκίλλω.

— Ὁ Γκασπάρ... πέθανε λοιπόν;... Τελείωσε;... Θέξ μου!...

— Απαντήσατε στὴς ἐρωτήσεις μου, σὰς παρακαλῶ.

Μὰ, ναί, θὰ σὰς πῶ ὅ,τι ξέρω! Ὁ νεκρὸς ζῆτει ἐκδίκησιν... καθὼς κ' ἐγώ!

Ἡ Ματθίλδη πρόφερε τὴν τελευτα

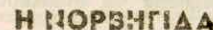
ΤΟ ΚΕΦΑΛΙ ΤΟΥ ΟΛΟΦΕΡΝΟΥΣ

24

ОМЕГ-170111

Τί αποδεικνύει μία επιστημονική
έρευνα

.....

Τὰ δῶρα τοῦ θεοῦ ὡς ἄρεως

νισουλίου εν-ηλεκτρολάδο (νισουλίου, ζεσουλίου), που περιέχει υποπλάκι βρεγμένο με μερικές σταγόνες γουρφαλόλαδο.

Φ. ΜΠΡΟΟΥΝΕΛ

Σώσατε τὸ ἀδιέλευτό σας.

Τὰ ἐξιάβροχα ἢ ἄλλα εἶδη ρουχισμοῦ ἀπὸ καου-
τούκ ζεραίνονται καὶ σκάζονται ὅταν μείνουν ἐπὶ
πολὺν καιρὸ μὲσ ἀνὰ ντυλαπὶ. Γιὰ νὰ διατη-
ροῦν μαλακά, ἀρκεῖ νὰ βάζετε μὲσα στὸ ἴδιον
ντυλαπὶ ἓνα πλατύλαιον ὑποκάκι, ζεδούλουτο, ποὺ
περιέχει ὑποκάκι βρεγμένο μὲ μερικές σταγόνες
νεοφυαλόαδο.

Φ. ΜΠΡΟΟΥΝΕΛ

Σώσατε τὸ ἀδιέλευτό σας.

Τὰ ἐξιάβροχα ἢ ἄλλα εἶδη ρουχισμοῦ ἀπὸ καου-
τούκ ζεραίνονται καὶ σκάζονται ὅταν μείνουν ἐπὶ
πολὺν καιρὸ μὲσ ἀνὰ ντυλαπὶ. Γιὰ νὰ διατη-
ροῦν μαλακά, ἀρκεῖ νὰ βάζετε μὲσα στὸ ἴδιον
ντυλαπὶ ἓνα πλατύλαιον ὑποκάκι, ζεδούλουτο, ποὺ
περιέχει ὑποκάκι βρεγμένο μὲ μερικές σταγόνες
νεοφυαλόαδο.

Η ΕΚΔΙΚΗΣΙ ΤΟΥ ΣΥΖΥΓΟΥ

Δραματικό διήγημα

Η εξαφάνισή του άγγελου-πλάστου Βερνίν αναστάτωσε τους κατοίκους του μικρού προαστίου, στο οποίο κατοικούσε. Ένα βράδυ που ο Βερνίν είχε φύγει για το Παρίσι, δεν είχε γυρίσει με το τελευταίο νυχτερινό τρένο. Άλλος έκανε συνήθως. Ολόκληρη την άλλη μέρα δεν έδωσε καθόλου σημασία ζωής.

Η γυναίκα του άνησχυσε τρομερά και είδωποισε την αστυνομία. Ο Βερνίν ήταν ήσυχος άνθρωπος. Δεν είχε συνήθειες κανένα λόγο να αυτοκτονήσει. Η μόνη λογική πιθανή εξήγηση ήταν ότι είχε πέσει θύμα κάποιας άγχαλμιας. Οι έρευνες της αστυνομίας, δεν έφεραν κανένα αποτέλεσμα. Το μυστήριο παρέμενε άλυτο.

Σιγά-σιγά όμως άρχισαν να φθιбуρίζονται διάφορες φήμες. Ο Βερνίν δεν τα είχε ποτέ καλά με τη σύζυγό του. Διαρκώς τσακωνόταν μαζί της.

Η κυρία Βερνίν ήταν μία γυναίκα πολύ κοκκίατη. Υπήρχαν, μελάνια, υποψίες ότι είχε σχέσεις με κάποιο φίλο του σύζυγου της, το χαρακτήριζε Ντυπλάν.

Κι' έξωθεν, μία μέρα ο εισαγγελέας έλαβε κάποιο άνωιμο γράμμα, μέσα στο οποίο διατυπώονταν μία καταγγελία σαφής: Η κυρία Βερνίν κι' ο έραστής της είχαν δολοφονήσει το δυστυχισμένο σύζυγο και είχαν κατόπιν εξαφανιστεί το πτώμα του. Η δικαιοσύνη δεν έδωσε στην αρχή καμία σημασία στην άνωιμη εκείνη καταγγελία, όταν έλαβαν, παρουσιάστηκε ένας γεωργός, ο οποίος κατέθεσε κάτι το καταπληκτικό. Η κυρία Βερνίν είχε λοχυρική ότι ο σύζυγός της δεν γύρισε καθόλου από το Παρίσι. Ο μάρτυς όμως εκείνος βεβαίωσε ότι είχε συναντήσει το Βερνίν τη νύχτα της εξαφάνισής του, λίγα βήματα πιο πέρα από το σπίτι του.

Μ' αυτό δεν μπορούσε, βέβαια, να υποστηρίξει κανείς άσφαλως ότι ο άγγελος-πλάστης είχε φθάσει ως το σπίτι του. Πάντως όμως αποδείκνυταν ότι η δολοφονία — αν είχε δολοφονηθεί — δεν είχε γίνει στο Παρίσι, αλλά στο μικρό προάστειο.

Οι ανακρίσεις έστράφησαν άμεσα προς την κατεύθυνση αυτή. Έγινε μία έρευνα λεπτομερής στο σπίτι και το εργαστήριο του Βερνίν και τα αποτελέσματά της ήταν πολύ ικανοποιητικά για την αστυνομία. Σε μία γωνία δηλαδή του κήπου βρέθηκαν θαμμένα στο έδαφος αρκετά κοκκίαλα αποσφραγμένα, καθώς και μερικά μεταλλικά αντικείμενα — κομμάτια και κόπτες ενδυμάτων — τα οποία ανήκαν στο Βερνίν. Κομμάτια αμφιβολία δεν έμεναν πλέον στις δικαστικές αρχές για τον τρόπο με τον οποίο είχε διαπραχθεί το έγκλημα. Οι δύο έραστοί είχαν σκοτώσει το σύζυγο. Έπειτα είχαν κάψει το πτώμα του μέσα στο φούρνο της άνωιμιας πλαστικής. Και είχαν βάψει τη σάχη του θύματος τον στον κήπο. Η κυρία Βερνίν κι' ο χαρακτήριζε Ντυπλάν συνεληφθησαν άμεσα και φυλακίστηκαν. Και οι δύο τους όμως διαμαρτυρήθηκαν έντονα για την καταδικασία τους. Ζήτησαν να τους ελευθερώσει ο Ντυπλάν, ο οποίος καταναγκαστικά έγραφε.

Σ' ένα στενό δωμάτιο, σε μία συνεισία των Πιερ-σίων, ένας κοντός, μεταφορικός άνθρωπος ζωντανίζει βόλα για ένα γειτονικό εργοστάσιο άνωιμιας πλαστικής. Είχε ο Βερνίν; Ναι, ο Βερνίν που έχει πάσει τώρα το ψευδώνυμο Πιερ-σίου. Ζητάει να τον ελευθερώσει ο Ντυπλάν, ο οποίος καταναγκαστικά έγραφε.

Όταν βεβαιώθηκε ότι η

Τέλος, έξεδόθη η απόφαση του δικαστηρίου: Η κυρία Βερνίν καταδικάστηκε σε φυλάκιση 20 ετών, κι' ο Ντυπλάν σε ισόβια καταναγκαστικά έργα.

Σ' ένα στενό δωμάτιο, σε μία συνεισία των Πιερ-σίων, ένας κοντός, μεταφορικός άνθρωπος ζωντανίζει βόλα για ένα γειτονικό εργοστάσιο άνωιμιας πλαστικής. Είχε ο Βερνίν; Ναι, ο Βερνίν που έχει πάσει τώρα το ψευδώνυμο Πιερ-σίου. Ζητάει να τον ελευθερώσει ο Ντυπλάν, ο οποίος καταναγκαστικά έγραφε.

γυναίκα του τον άκατοσε με το Ντυπλάν, η καρδιά του ράγιασε. Άντι όσους να τους σκοτώσει και τους δύο, ήθε προτιμούσε να τους τιμωρήσει μ' έναν άλλο τρόπο, πιο πρωτότυπο και πιο σκληρό.

Φορούσε λοιπόν να λάβει όλα τα απαιτούμενα μέτρα, ώστε να φανεί ότι είχε βλο-φονήσει από τους δύο έρα-στές. Έπειτες είχε γυρίσει από το Παρίσι και τριγύριζε κοντά στο σπίτι του, για να τον δουν μερικά μάρτυ-ρες. Έπειτες έβαψε στον κήπο μερικά κομμάτια και κοκκίαλα αποσφραγμένα!...

Έπειτα από τη σύλληψη των δύο έραστών οι γλωσσές του κόσμου λήθηκαν. Οι γει-τονες τώ- Βερνίν, καθώς και μία παλιά υπηρέτρια τους, περιέγραψαν τους κα-θημερινούς καυγάδες του άνδρα-σύζυγου. Ο σύζυγος, ο-ποιοδήποτε και η γυναίκα του τον έπαιδιε κι' η ζη-λεια του έβγαζε σε βρι-σιές. Η κυρία Βερνίν του ανταπέδιδε τα ίδια. Πολλές φορές του είχε πη καθαρά ότι ο θάνατός του θα ήταν μία ανακούφιση γι' αυτή. Τα ίδια δέ λόγια έλεγε και στους γνωστούς της και στους γειτονές της.

ΜΙΣΣΕΛ ΚΟΡΝΤΑΙ

Πολεμικό χιούμορ

Η ζωήν γυναίκα

Χόρευαν στο κοσμικό κέν-τρο. Έκείνος την έσφιγγε στην αγκαλιά του και της έλεγε:

— Άγαπητή μου, δεν ξέ-ρεις πόσο σε λατρεύω. Πες μου ότι μ' αγαπάς και συ... Βέβαια εγώ δεν είμαι γόης, ούτε και τόσο πλούσιος, σαν τον λοχία Μπράουν. Άλλα για σένα μπορώ να κάνω κάθε θυσία.

Εκείνη τότε τύλιξε τα χέ-ρια της στο λαιμό του, και του απάντησε άναστενάζον-τας:

Σύστησέ με, αγάπη μου, στο λοχία Μπράουν...

Οι κευθέντες του Τζέσε

Έκείνη: Μ' αγαπάς μ' όλη σου την ψυχή, δεν είναι έτσι;

Τζέσε: Μ... Έκείνη: Δεν είμαι ή πιο ώμορφη γυναίκα του κό-σμου;

Τζέσε: Μ... Έκείνη: Όταν με συλ-λογίζεσαι, χάνεις τον ύπνο σου;

Τζέσε: Μ... Έκείνη: Τα μάτια μου δεν είναι σαν άμύδαλα, τα δόντια μου σαν μαργαρι-τάρια, τα χείλη μου σαν κε-ράσια;

Τζέσε: Μ... Έκείνη (άνθουσιασμέ-νη): Αχ, αγαπημένο μου, θέλω πάντα να μού λές τέ-τοια λόγια!

Το βρήκε

— Δεν μού λές, φαντάρε, ποιος είναι άνωτερος απ' το στρατηγό;

— Η γυναίκα του, κύρ λο-χία...

Αράχνη σε 4 πράξεις

Πρώτη πράξις: Ο φαντάρος κι' ο μισός που παίρνει στο τέλος της έδο-μίδος.

Δεύτερη πράξις: Ο φαντάρος, ο μισός του κι' η άναπημένη του.

Τρίτη πράξις: Ο φαντάρος κι' η άναπημένη του.

Τετάρτη πράξις: Ο φαντάρος!

Πριν καθήστε στο βολάν

Δώδεκα στοιχειώδεις ερωτήσεις

Τώρα που χορηγούνται νέες άδειες σωφέρ, καλό θα είναι κάθε υποψήφιος να κάνει πρώτα ένα εθιμικό έλεγχο του εαυτού του, για να εξακριβώσει αν μπορεί ή όχι να οδηγήσει αυτόκινητο με ασφάλεια. Τον ίδιο έλεγχο πρέ-πει να κάνουν κι' όσοι θέλουν να σωφέρουν έρασιτεχνικά.

Αφού εξετάσουν πρώτα τη σωματική τους ικανότητα, την όρασή τους, την αυτοκυριαρχία των νεύρων τους, τις γρήγορες αντιδράσεις τους, κλπ., ές διαβάσουν με προσοχή τις πα-ρακάτω ερωτήσεις κι' ές προσπαθήσουν να βρουν τη σωστή απάντηση για καθεμία. Μία παραβολή με τις απαντήσεις που δημοσιεύουνε στη σελίδα 32, έα τους δείξει αν πέτυχαν ή έπεσαν έξω.

1) Τα περισσότερα αυτόκινητικά δυστυχή-ματα όφειλονται: α) στη μοίρα και δεν μπο-ρεί να προληφθούν; β) στους πολύ βρεγμένους δρόμους; γ) στα παραφορτωμένα λάστιχα των τροχών; δ) σε ταχύτητα υπερόβολική για την κατάσταση του δρόμου;

2) Όταν κατεβαίνουν επιβάτες απ' το τράμ, σε μέρος όπου δεν υπάρχει καταφύγιο πεζών, ένα αυτόκινητο που έρχεται από πίσω πρέπει: α) να περάσει άριστερά απ' το τράμ; β) να κορνιάσει και να περάσει αρι-στέρα; γ) να σταματήσει πριν απ' την πίσω πόρτα του τράμ;

3) Όταν κατεβαίνετε ένα άποτομο κατήφο-ρο, πρέπει να κλείσετε το διακόπτη, για ν' αυ-χέσετε έτσι το φρενάρισμα που φέρνει το μο-τέρ; α) Ναι, β) Όχι.

4) Μολονότι τα σημερινά αυτόκινητα είναι φτιαγμένα για μεγάλες ταχύτητες, κοστίζει πάντως ακριβότερα να τρέχουν με 80 χιλιό-μετρα την ώρα, παρά με 50; α) Ναι, β) Όχι.

5) Όταν τη νύχτα, σ' ένα δρόμο έξωτικό, έρχεται από αντίκρου ένα άλλο αυτόκινητο με δυνατούς προβολείς, το σωστότερο είναι: α) να κутτάξετε κατ' εθείση εμπρός σας; β) να κλείσετε τα μάτια για ένα δευτερόλεπτο; γ) να προσέχετε το δεξιό άκρο του δρόμου; δ) να κутτάξετε τα φώτα του άλλου αυτόκινητού;

6) Χρειάζεται η ίδια απόσταση για να ελαττώσετε την ταχύτητα του αυτόκινητού σας από 100 χιλιόμετρα σε 80, όσο και από 70 σε 50; α) Ναι, β) Όχι.

7) Όταν τρέχετε γρηγορότερα από 50 χι-λιόμετρα και θέλετε να σταματήσετε γρήγο-ρα, πρέπει: α) να πατήσετε συγχρόνως τα πε-ντάλ του ντεμπραγιάζ και του φρένου; β) να πατήσετε πρώτα το ντεμπραγιάζ κι' έπειτα το φρένο; γ) μόνο το φρένο; δ) πρώτα το φρένο κι' έπειτα το ντεμπραγιάζ;

8) Οι ασφαλτέστεροι σωφέρ είναι γενικώς εκείνοι που: α) έχουν την καλύτερη όραση; β) έχουν τις γρηγορότερες αντιδράσεις; γ) έχουν σωφάρι πιο πολύν καρπό; δ) έχουν να προσαρμόζουν τον τρόπο του σωφარიσματος στις συνθήκες που βρίσκουν κάθε φορά;

9) Με το να πεζέτε διαρκώς ελαφρά το πεντάλ του ντεμπραγιάζ με το άριστερό πόδι ενώ τρέχει το αυτόκινητο: α) φθείρεται υπε-ρόβολικά το ντεμπραγιάζ; β) έχετε περισσότε-ρο έλεγχο του αυτόκινητού; γ) μπορείτε ν' αλλάξετε εύκολότερα τις ταχύτητες;

10) Ποιό απ' τα παρακάτω σημεία είναι το πιο επικίνδυνο: α) Λίγο πριν φθάσετε στην κο-ρυφή ενός λόφου; β) άμεσως μόλις περάσετε αυτή την κορυφή; γ) πάνω ακριβώς στην κο-ρυφή; δ) στους πρόποδες του λόφου;

11) Ο δείκτης του λαδιού υποδεικνύει: α) την ποσότητα του λαδιού που υπάρχει στη μη-χάνη; β) την πυκνότητά του; γ) την πίεση με την οποία το στέλνει στο μοτέρ ή αντίλα του λαδιού;

12) Όταν πλησιάζετε με το αυτόκινητο σ' ένα σταυροδρόμιο, όπου δεν βρίσκεται πόλιαμν της τροχιάς, κι' υπάρχει εκεί ένας πεζός, έ-κοιώς πάνω στη διασταύρωση των δρόμων, ποιος μπορεί δικαιωματικά να περάσει πρώ-τος; α) Έσείς; β) ο πεζός; γ) έσείς, έφ-δσον κορνιάρετε; δ) κανείς απ' τους δυό;

Αι άπαντήσεις στη σελ. 32

Δήλωσις

Η άποκλειστικότητα της γενικής άν-τιπροσωπείας του «Θησαυρού» έίς-τας «Ηνωμένες Πολιτείες της Αμερικής, ά-νετέθη έίς τον Κ. Κ. Σταυρόπουλον — «Κεντρικόν», 633 Eighth Avenue, New York 18 N. Y. — προς τών οποίων σύ-νανται να απευθύνονται οι έν Αμερικη άνωγνύσται μας διά πάσαν συναλλαγήν ή πληροφόρησην. Οιοσδήποτε δέ άλλος, έμφανιζόμενος ως άντιπρόσωπος του «Θησαυρού» έίς τας «Ηνωμένες Πολι-τείας, ενεργεί άυτοθούλως και άνευ ουδεμιάς έντολής έκ μέρους μας.

ΠΑΙΓΝΙΔΙΑ

Σταυρόλεξο - παροιμία

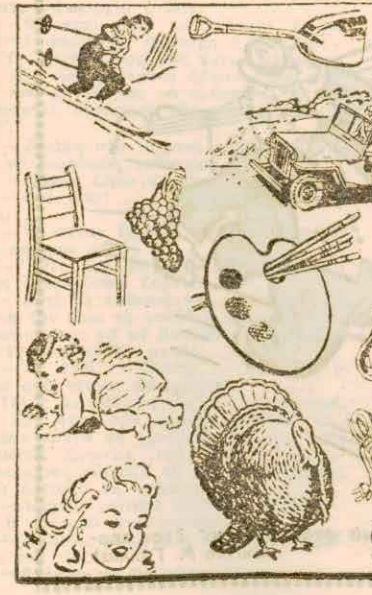
Μέσα στο σταυρόλεξο αυτό υπάρχουν 8 λέξεις που σχηματίζουν μία γνωστή ελληνική παροιμία για την άνεμευση της οποίας θα σας βοηθήσει η εικόνα του κάτω άριστερό-μέρους. Αν όμως δεν καθοδηγείτε να βρείτε έτσι την ζητούμενη πα-ροιμία, τότε θα την βρείτε άσφαλως λύνον-τας δόλοκληρο το σταυ-ρόλεξο.

ΟΡΙΖΟΝΤΙΩΣ

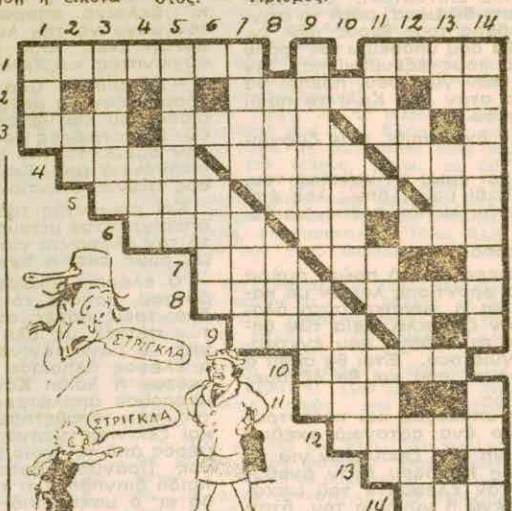
- 1) Η τελευταία (8) λέξεις της παροιμίας μας. — Ο πρώτος άν-τιπρόσωπος του ισχυ-ρού φηλου.
- 2) Ζώνη έδαφους — Γελικός σύνδεσμος.
- 3) Αναφορική άνω-ιμια. — «... λάδετε φώ». — Άρθρο.
- 4) Χρονικό έπίρη-μα. — Οικοδόμημα ό-που άναποθηκεύονται σιτηρά. — Συμπερα-σματικός σύνδεσμος.
- 5) Κάθε έργοστάσιο το βάζει πάνω στα προϊόντα του. — Γράμ-μα — Η τρίτη (3) λέξεις της παροιμίας μας.
- 6) Μ' αυτό κατασκευάζονται ύφα-ματα. — Άρθρον. — Ποταμός της Ρωσίας.
- 7) Χωρίς αυτό άχρηστεύεται μία τών αισθήσεων μας. — Νότα μουσικής.
- 8) Μέρος του μοτιού. — Το δεχσάθε ευχάριστο από ένα άγαπημένο πρό-σωπο.
- 9) Άπαραίτητο ό οποιοδήποτε φα-νικό.
- 10) Η έλλειψις του έγινε παγκο-σμίως αισθητή.
- 11) Ο μεγαλύτερος ποταμός της Έλβετίας.
- 12) Η δεύτερη (2) λέξεις της πα-ροιμίας μας.
- 13) Θά το βρήτε σε πολλές έπιγρα-φες μεγάλων καταστημάτων.
- 14) Η τετάρτη (4) λέξεις της πα-ροιμίας μας.

ΚΑΘΕΤΩΣ

- 1) Η πρώτη (1) λέξις της παροι-μίας μας.
- 2) Δύο γράμματα τα οποία γράφате πάνω στο γράμμα που στέλνεται σε πο-λεμίστας του μετώπου, το 1940-41.
- 3) Ουράνιο σόμα.
- 4) Η (7) λέξις της παροιμίας μας.
- 5) Σύνδεσμος: έν άνάντια περιπτώ-ση.
- 6) Πρόθεσις.
- 7) Ο μεγαλύτερος ποταμός της Μι-κράς Ασίας. — Φρούτα άκατάλληλα για φάγιμας.

8) Αύταρκια. — Το ήμισυ της κο-λυμέλλας του «ΣΙΛΑΔΑΜ». 9) Η πέμπτη (5) λέξις της παροι-μίας μας. — Άλεξάνδρα (χαϊδευτικό). 10) Παρακίνησε την Έδα στην άμαρ-τία. — Χώρα της Ν. Α. Ασίας. 11) Ατόνισμος Σταφιδίου «Όργανι-σμός». — Σ' ένα πύργο της νήσου α-τής είχε φυλακισθή ο Κόμης Μοντεχρή-στος. — Άριθμός.

12) Άνθη. — Δεν παρουσιάζει καμ-μία άνωμαλία (δημοτ.). — Νησί των Κυκλάδων. 13) Υποθετικός σύνδεσμος. — Μεγά-λη έταιρεία παραγωγής φιλμ του Χόλ-λυγουντ. 14) Η έκτη (6) λέξις της παροι-μίας μας. — Μονωδία.

Τα 12 κεράσια

Πώς πρέπει να κόψη κανείς αυτή την τούρτα με τα 12 κεράσια σε 4 κομ-μάτια του ίδιου με-γέθους, ώστε το κα-θένα από αυτά να έ-χη επάνω 3 ολόκλη-ρα κεράσια;

Αίνιγμα

Ζώο, άνηλικό το άρσενικό μου. Πάλι παλινούστη το θηλυκό μου.

Μεταγγραμμιτισμός

Βγάλε βήτα, βάλτε γάμα. Μη πειράξεις άλλο γράμμα. Κι' από Πάπα, στη στιγμή θα τον κάνει Σοφιστή!

Έξασκησις της μνήμης

Κυττάξετε προσεκτικά την παρα-πλεύρως εικόνα μας επί 30 δευτερό-λεπτα και κλείνοντας κατόπιν το περιοδικό, προσπαθήστε να γρά-ψετε σ' ένα χαρτί όσο το δυνατόν περισσότερα ονόματα προσώπων και πραγμάτων που ύπαρ-χουν στην εικόνα μας.

Το παγινύτι αυτό μπορείτε να το παίξε-τε και μ' ένα φίλο σας. Θα κυττάξετε μαζί την εικόνα (χωρίς να την έχετε μελετήσει προη-γουμένως) μόνος σας) επί 30 δευτερόλεπτα κι' ύστερα κλείνοντας το περιοδικό θα προσ-παθήσετε να γράφε-τε πάνω σ' ένα χαρτί όσο το δυνατόν περισσότε-ρα ονόματα. Έκείνος που θα βρή τα περισ-σότερα κεράκια. Προ-σοχή όμως: Για κάθε τι που θα γράφατε χω-ρίς να ύπαρξη πράγμα-τι στην εικόνα μας, θα αφαιρείται ένα πόντο απ' τους όπλοποιούς.

Οι λύσεις στη σελ. 36

Η ΧΩΡΑ

του ζωντανού θεού

Ο νέος Δαλαί-Λάμα

Ένα άγόρι 15 ετών διευθύνει τις τύχες ενός λαού 3 εκατομμυρίων, από μία πόλη που βρίσκεται σε ύ-ψος 4.000 μέτρων απ' την επιφάνεια της θαλάσσης. Είπε ο Δαλαί-Λάμα του θιδέτ, η 14η μετενοάρκω-σις του θεού αυτής της χώρας.

Όταν το 1933 πέθανε ο προκάτοχός του ο έλ-κία 54 ετών, οι «Λάμα» άναστήσαν ένα παιδί, στο οποίο είχε μετενοάρκωσις η ψυχή του νεκρού, κι' έ-βαλαν σ' ένέργεια τις πατροπαράδοτες μαγικές με-θόδους των. Ο έπίσημος μάντις του Κράτους τους υπέδειξε να ψάξουν προς την άνατολή. Έπίσης το λείψανο του νεκρού γύριζε λίγο προς την άνατολή, δυο νύχτες κατά συνέχεια. Έπειτα φύτρωσαν κάτι παράξενα μονιτάρια στην άνατολική πλευρά του χρυσοστόλου τάρου του Δαλαί-Λάμα. Όλ' αυτά τα σημάδια έδειχναν ότι το παιδί με την ψυχή του νεκρού είχε γεννηθή στο άνατολικό θιδέτ.

Οι σοφοί «Λάμα» κύτταξαν κατόπιν μέσα στο νερό μιας ιερής λίμνης, κι' είδαν στο βάθος της την εικό-να ενός παράξενου ναού, με τρία πατώματα και με χρυσή στέγη. Δεν δυσκολεύθηκαν ν' άναγνωρί-σουν το ναό ενός μεγάλου μοναχτηρίου, που άπεί-χε 2 μήνες με το καρσάνι απ' τη Λάσσα, την πρω-τεύουσα του θιδέτ. Έκει γύρω λοιπόν έπρεπε ν' ά-ναστήσουν το παιδί, που θα γινόταν ο καινούργιος Δαλαί-Λάμα.

Γιά να μη τα πολυλογούμε, άνακόλυψαν το παιδί στην κολύθα ενός φτωχού χωρικού. Για να βεβαιω-θούν, το παρουσίασαν διάφορα πράγματα, μετξύ των οποίων ύπάρχαν μερικά αντικείμενα που προη-γουμένως Δαλαί-Λάμα. Ο μικρός έδιάλεξε αυτά έ-κριβως για να παίξει. Είχε πια άποδείξει την ψυχική του συνέγνευση με το νεκρό. Είχε άάλλωστε στο σώ-μα του τρία απ' τα πέντε φυσικά σημάδια, που δια-κρίνουν κάθε Δαλαί-Λάμα.

Οι «Λάμα» τον έπλησαν στή Λάσσα και τον έγκατέ-στησαν στο θρόνο, ενώ ο πατέρας του γινόταν αυ-τομάτως άνωτερος έζιμωματούχος κι' άποκόμισε το δικαίωμα να διαλέξει όποιο μεγάλο κτήμα του άρεσε. Από τότε, περιβάλλουν τον μικρό διαρκώς οι σύμ-βουλοί του — όλοι καλόγηροι — και τον προσφύλα-σσουν από κάθε έξωτερική έπίρροη. Οι όπουδες του είναι άποκλειστικά θρησκευτικές. Άρχίζει και τε-λειώνει την ημέρα του με βουδδικές προσευχές, και μεθαίνει απ' έξω τα ιερά κείμενα. Οι μόνοι σύν-τροφοί των παιγνιδιών του είναι τα άδελφάκια του. Άλλα δεν του μένει συνήθως πολλές καιρός για να παίξει. Δεν πρόκειται ποτέ να παντρευθή.

Η έξουσία βρίσκεται στα χέρια του άντιβασιλέως — ενός γέρου «Λάμα» 70 ετών — και μιας Κυδερνήσι-ας από 3 άριστοκράτες κι' ένα «Λάμα». Η Κυδ' έίς παίρνει όλες τις σπουδαίες άποφάσεις, κι' ο άντιβα-σιλέως τις έγκρίνει ή τις άπορρίπτει. Σε ώριμους προη-γούμενους, συγκλείεται μία έθνοσυλεύσις, συμ-βουλευτικό σώμα από εκατοντάδες ηλικιωμένους άν-τιπροσώπους.

Όλες οι άποφάσεις της Κυδερνήσιως έμπρεάζον-ται απ' τους μοναχούς, που είναι πολλοί και ισχυροί-τατοι γιατί στήνεται στην τεράστια έπίρροή τους στο λαό. Οι μισοί έζιμωματούχοι του Κράτους είναι μοναχοί. Τρία απ' τα μεγαλύτερα μοναστήρια του κόσμου βρίσκονται κοντά στη Λάσσα. Μέσα σ' αυτά κατοικούν 20.000 μοναχοί — όσοι είναι έπλάση ο πληθυσμός της Λάσσα. Άν έξενερεύουν όλοι αυτοί, όποια να φέρουν σε δύσκολη θέση την Κυδερνήσι, όπως συνέβη έπανεληφμένως στο παρελθόν. Σ' έ-να μόνο πρόσωπο ύποτάσσονται άπείλυστα: στο Δα-λαί-Λάμα. Όταν λοιπόν, σε λίγα χρόνια ο μικρός αυτός έντολκιστής θα γίνει ο παντοδύναμος κυρίαρ-χος του θιδέτ, θα έξουσία πιο άπολυτοκρατική από οποιοδήποτε άλλο άνωιμο.

Η πρωτεύουσα του, η Λάσσα, διατρέχει την παλιά, πρωτόγενή όψη της. Τα άλογα και τα άλλα ζώα σταυ-λίζονται στο ίσογειο των οπίων. Υπάρχει παντού άπλωμένη μία χαρακτηριστική κι' άεχαστη μυρωδιά σταύλου, παγγού βουτύρου και καρπού από λυχνάρια. Έλαχιστα μόνο κτίρια ηλεκτροφυλάσσονται άδύνατα, με μία μικρή και ξεχωρισμένη μηχανή. Τα υπό-λοιπα χρησιμοποιοούν κέρια και λυχνάρια.

Δεν ύπάρχουν ύπόνοιμοι και βέβαιο. Όσα τα έ-χρηστα νερά καταλήγουν στους δρόμους, όπου τρι-γυρίζουν, άμέτρητα σκυλιά. Τα μόνο συγκοινωνιακό μέσον είναι το άλογο. Οι μοτοσυκλέτες άπαγορεύ-θηκαν από έτών, γιατί... παράξαν την ηουκία των θεών. Έπίσης άπαγορεύθηκε το φουμπάλ, που εί-χαν εισάγει οι Άγγλοι, γιατί έξοργισε κάποτε μία έμπερα καταστρεφτική για τα όπαρά, την ίδια μέρα ενός ποδοσφαιρικού ματς, κι' αυτό θεωρήθηκε έ-νδειξις όργης των θεών. Τέλος, άπαγορεύθηκαν τα ζενικά ρούχα και παπούτσια, που είχε άρχισει να φορά η νεολαία.

Οι κάτοικοι της Λάσσα είναι 50.000 θιβετιανοί, 1.000 περίπου κινέζοι και 4 μόνον Εύρωπαίοι, μέλη της άγγλικής άντιπροσωπείας.

Α. ΣΤΗΛΑ

Δραματικό διήγημα

Εδώ και μερικά χρόνια, ο Μαχαράγιας της Γκόουπουρ, ένας από τους πλουσιότερους και ισχυρότερους ηγεμόνες των Ινδών, φιλοξενούσε στο παλάτι του ένα ανδρόγυνον νεαρών Άγγλων αριστοκρατών, τον λόρδο Τζωρτζ Κάνδορ, και την γυναίκα του, Προς τιμήν των ζένων του, είχε οργανώσει μία μεγάλη κυνηγετική εκδρομή, η οποία θα κρατούσε αρκετές ημέρες.

Την παραμονή όμως της έναρξης του κυνηγιού, μία αλλοκοτή και ανεξήγητη αύγνη είχε κυριεύσει το μαχαράγια. Όπως ολόκληρες στριφογυρίζοντας κρεβάτι του, χωρίς να κατορθώνει να κλείσει μάτι. Τέλος, άργα μετά τα μεσάνυχτα, τον πήρε ο ύπνος. Τότε όμως είδε ένα πολύ άσχημο όνειρο. Είδε ότι ο γιός του, ο μοναχογιός του, το διαμάντι του βασιλείου του, το καμάρ του ιδίου και των υπκόων του, είχε απαχθεί από τους εχθρούς του, οι οποίοι τον είχαν οδηγήσει μέσα στην έρημο της Ινδικής ζούγκλας και τον είχαν αφήσει εκεί ολόμοναχο, λεία στα θηρία και στα τρομερά φείδια των Ινδών. Ο μαχαράγιας, γεμάτος φρίκη, έδρασε το μοναχοπαίδι του περιστοιχισμένο από όλα αυτά τα θηρία, κατασπινόμενο, με τις σάρκες του οκισμένες, έλειν κ' αβυσσώδεις, ενώ στ' αυτά του βούιζαν οι άπειρα γνωστές κραυγές του.

Το φριχτό αυτό όνειρο τον έκανε να πεταχτεί από το κρεβάτι του και να τρέξει στην κρεβάτοκάμαρα του μοναχογιού του. Ο μικρός διάδοχος του θρόνου της Γκόουπουρ βρισκόταν εκεί και κοιμόταν ήσυχα στο χρυσό κρεβάτι του. Ο μαχαράγιας, τον αγκάλιασε και τον χείδεψε με λαχτάρα για να βεβαιωθεί ότι δεν τον γελούσαν τα μάτια του.

Όπως όλοι οι Ινδοί, έτσι κι ο Μαχαράγιας της Γκόουπουρ, ήταν δεισιδαιμόνιος και πίστευε άπολύτως στα όνειρα. Την άλλη μέρα λοιπόν, πρωί-πρωί, φώναζε τον μάγο του Μαλαμπάρ, ένα γέρο και φανατικό Ινδό που τον είχε στην ούλη του μόνο και μόνο για να του εξηγή τα όνειρά του, και τρέμοντας ακόμα από τη συγκίνηση του, του διηγήθηκε τι είχε ιδεί στον ύπνο του και περίμενε μ' αγωνία ν' ακούσει την εξήγησή του. Ο μάγος έμεινε για λίγο σκεπτικός και έπειτα του είπε:

— Ό, πολυχρονονεμένο μαχαράγια. Το όνειρό σου αυτό είναι μία προειδοποίηση του ουράνου. Δέχτηκες μέσ' στην ούλη σου δυο Έγγλέζους, δυο εχθρούς της φυλής μας και τους προσέφερες τέτοιες τιμές και τέτοια δώρα που δεν έχεις προσφέρει ακόμα σε κανέναν Ινδό... Αυτό δεν είναι καθόλου άρεστό στον μεγάλο θεό Σίβα και στην παντοδύναμη θεά Κάλι. Και γι' αυτό θα σε τιμωρήσουν... Ο γιός σου και διάδοχος του θρόνου σου θα υποστεί την τύχη που είδες στον ύπνο σου...

Ο μάγος, αφού είπε τα λόγια αυτά, έπεσε σε βαθειά ουλοσύνη. Ο μαχαράγιας τον κτύπησε αμέσως κ' ανήσυχος. Έξαφνα όμως εκείνη τη στιγμή ανασκοπήθηκε το παραπίστωμα μιας πόρτας και μπήκε μέσα ένας νεαρός και εύθυμος Άγγλος, ο λόρδος Κάνδορ.

— Καλημέρα, πρίγκιψη, είπε στον μαχαράγια. Ήλθα να μάθω για την πολύτιμη υγεία σου. Στην πόρτα σου όμως έχεις μερικούς κερδέρους τρομερούς. Οι φρουροί σου είναι ανυπόφοροι. Κι' εγώ, απ' τις περιποιήσεις σου έχω κακομάθει και δεν μπορώ να καθίσω να περιμένω στον αντίπαλο. Α, με συγχωρείτε, έκανε, βλέποντας τον μάγο και τον μαχαράγια σιωπηλούς, να τον κτυπάουν κάπως επιφυλακτικά.

κά. Βλέπω ότι έχετε ιδιαίτερα. Θεούγω άμεσως.

Και βγήκε έξω, χωρίς να προσέξει σ' ένα βλέμμα μίσους που του έριξε ο μάγος.

Όταν έμεινε πάλι μόνος με τον μαχαράγια, ο μάγος εξακολούθησε:

— Άκουσε ραγιά. Η θέλησις του θεού γίνεται ολοένα πιο επιτακτική. Ο άνθρωπος που βγήκε από δω μέσα, αυτή τη στιγμή, εξώρισε φοβερά τους θεούς των Ινδών. Έγώ τώρα θα σου υποδείξω τον τρόπο με τον οποίο θα τους εξευμενίσω. Αν θέλεις να σώσεις τον γιό σου, πρέπει να προσφέρεις θυσία στην θεά Κάλι το παιδί αυτού του ανθρώπου.

— Μα αυτός δεν έχει παιδί, είπε ζαφνιασμένος ο ραγιάς.

— Τό ξέρω. Έχει όμως τη γυναίκα του, που τη λέει: «Παιδί μου», όπως λέει εσύ τον γιό σου. Αυτήν λοιπόν πρέπει να θυσιάσεις.

— Με ποιόν τρόπο;

— Άκουσε: Σήμερα είναι η πρώτη ημέρα του κυνηγιού. Θα φροντίσεις λοιπόν με κάθε τρόπο να μείνι η γυναίκα αυτή ολομόναχη μέσα στην ζούγκλα, λεία των θηρίων, όπως είδες στον ύπνο σου, εγκαταλελειμένη τον γιό σου. Ετσι θα σωθί ο διάδοχος του θρόνου σου και θα εξευμενιστείς τους θεούς...

Ο μαχαράγιας υπάκουσε και κατέστρωσαν με τον μάγο ένα σατανικό σχέδιο.

Επειτα από λίγη ώρα ξεκίνησαν για το κυνήγι. Ο λόρδος Κάνδορ ήταν ανεδραμένος επάνω στον ελέφαντα του μαχαράγια, μαζί του, ενώ η γυναίκα του, ήταν ανεδραμένη σ' έναν άλλον ελέφαντα, τον συνονομέω της. Από την ημέρα που είχε πάει στο παλάτι του Ινδού μονάρχη, η λαίδη Κάνδορ είχε δείξει εξαιρετική συμπάθεια για τον ελέφαντα αυτόν και του πρόσφερε τακτικά γλυκίσματα. Τον εκαίθε με στοργή και το ζωο εύχνομενος και ανταπέδιδε στην ζέση την ίδια αγάπη.

Εκείνη την ημέρα στη θέση του οδηγού του ελέφαντος δεν ήταν ο συνήθιστος Ινδός που τον οδηγούσε πάντα, αλλά ένας άλλος. Και ο άλλος αυτός ήταν ο μάγος του ραγιά.

Κάθως προχωρούσαν προς το μέρος όπου θα συναντούσαν τα θηρία, εξαφνα ο ελέφαντας της λαίδης, σαν να κυριεύθηκε από μανία, άρχισε να τρέχει σαν δαιμονισμένος. Ήταν ποτισμένο, άσφαλως, με κάποιο ερεθιστικό υγρό, κι έτρεχε τώρα με ιλιγγιώδη ταχύτητα.

Τέλος κώχηκε μέσα στην ζούγκλα, σ' ένα μέρος όπου ποτέ άλλοτε δεν είχε πατήσει ποδί ανθρώπου. Εκεί σταμάτησε. Τότε ο οδηγός μπήκε μέσ' το φορείο που βρισκόταν στην ράχη του ελέφαντος και όπου κοιτόταν λιπόθυμη η νεαρή Άγγλίδα. Την κατέβασε από εδάφος και την πέταξε κοντά στην ρίζα ενός μεγάλου δένδρου. Έπειτα πέταξε κατά γης το φορείο. Έτσι, όταν θα ξαναγυρίζε κοντά στο ραγιά και στους άλλους, θα διηγόταν ότι,

καθώς ο ελέφαντας έτρεχε μανιασμένος, η λαίδη έπεσε κάτω και ότι δεν κατόρθωσε να την ξαναβρεί, γιατί την είχαν κατασπαράξει ίσως τα θηρία.

Με την σκέψη αυτή λοιπόν ανέθηκε στην θέση του οδηγού και κίνησε τον ελέφαντα για να γυρίσει πίσω. Άλλα ο ελέφαντας δεν κουνιόταν καθόλου από την θέση του.

Στο μεταξύ η λαίδη Κάνδορ συνήλθε κι' έκλαιγε σπαρακτικά, παρακαλώντας τον μάγο να την λυπηθεί και να μην την αφήσει εκεί. Άλλα, αυτός την άκουγε ασυγκίνητος και τέλος της έφώναζε:

— Σε μισώ! Όλα τα εκατομμύρια του κόσμου δεν θα μπορούσαν να σβύσουν το μίσος μου και να με κάνουν να σε λυπηθώ. Οι πατριώτες σου κι' Άγγλοι καταδίδουν αμείλικτα την φυλή μου κι' όλη την οικογένειά μου. Γι' αυτό έχω όρκισθί μίσης αιώνια εναντίον όλων των Άγγλων.

Και ριχνώντας της μία τελευταία ματιά απερίγραπτου μίσους, άρχισε πάλι να κινεί τον ελέφαντα για να ξεκινήσει. Τη στιγμή όμως εκείνη έγινε κάτι απροσδόκητο.

Ο ελέφαντας σήκωσε ψηλά την προδοκίδα του, άρπαξε τον Ινδό, τον τράνταξε δυο-τρείς φορές στον αέρα και κατόπιν τον πέταξε με όλη τη δύναμή του κατά γης. Ο μάγος έγινε κομμάτι!... Έπειτα ο ελέφαντας πλησίασε στο μέρος όπου βρισκόταν η λαίδη Κάνδορ, την πήρε όσο μπορούσε απαλότερα με την προδοκίδα του, την τοποθέτησε επάνω στη ράχη του και ξεκίνησε γρήγορα-γρήγορα για το μέρος από το οποίο είχε φύγει αφηνισμένος. Πράγματι έφτασε σε λίγο εκεί. Η λαίδη διηγήθηκε τι της συνέβη με τον Ινδό κι' ο μαχαράγιας αποδίδοντας δα' αυτή στη θέση δική, κράτησε τον λόρδο και τη γυναίκα του μαζί του πολύν ακόμα καιρό, μετανοισμένος για το έγκλημα που λίγο έλειψε να γίνει...

ΖΥΛ ΝΤΕΡΒΙΕ

Μπουγάδα με μηχανή

Μία νέα ηλεκτρική μηχανή, που έκαμε την εμφάνισή της πρό ολίγου καιρού σε μία έκθεση του Λονδίνου, έρχεται να γλυτώσει τις νοικοκυρές από το μπελά της μπουγάδας. Ο εφευρέτης της σκοπεύει να εγκαταστήσει πολλά τέτοια μηχανήματα σε ειδικά κτίρια των μεγαλύτερων αγγλικών πόλεων. Κάθε νοικοκυρά θα πηγαίνει εκεί το πανέρι με τα άπλυτά της, θα το αδειάζει μέσα στη μηχανή, θα ρίχνει ένα νόμισμα σε μία τρύπα και θα φεύγει για τις άλλες δουλειές της. Σε 40 λεπτά της ώρας, θα ξαναγυρίσει και θα βρει στη ρούχα της καθαρισμένα από το μηχανήμα, ζεπλυμένα τρεις φορές και στυμμένα. Καθε μηχανή μπορεί να πλύνει ρούχα βάρους 3 οκάδων, καλύτερα από την ικανότερη πλύστρα. Όσα κομμάτια κοπούν τυχόν στο πλύσιμο, μαζεύονται σ' ένα μικρό κουτάκι. Τα μικρότερα από τα «αυτάματα πλυντήρια» που θα ιδρυθούν, θα έχουν 10 μηχανές, και τα μεγαλύτερα μέχρι 100. Ένας μηχανικός θα τις επιβλέπει, για την κανονική λειτουργία τους.

ΟΙΚΟΝΟΜΙΕΣ

Η σύζυγος: Είδες Ανάργυρε, κοντεύουμε να φτάσουμε, κι' έτσι κερδίζουμε τα λεπτά του εισιτηρίου!... (Σκίτσος Μ. Γάλλια)

Στο κυνήγι

Ο Ζάκ Ρεγιέ ήταν παντρεμένος, αλλά ζούσε μία αληθινή περιέργη αυλική ζωή. Η γυναίκα του είχε πολύ αυτιστικό χαρακτήρα και τον κρατούσε όσο μπορούσε σε απόσταση. Γι' αυτό κι' ο Ζάκ, που κατά βάθος φοδόναν τη γυναίκα του, είχε προσέξει και συμπάθει πολύ την κυρία Γκαμπύ Κωνσταντίν.

Η Γκαμπύ ήταν χήρα, αλλά πολύ νέα, όμορφη, τυπος άμαζος. Ο Ζάκ ήταν τρελλός μαζί της, αλλά η Γκαμπύ διαρκώς του γλυτούσε, όταν της ζητούσε ένα κρυφό ραντεβού, αναστενάζοντας και φωνάζοντας σαν άτμομηχανή.

★

Το καλοκαίρι, εκείνο, το ζευγός Ρεγιέ, η Γκαμπύ Κωνσταντίν και μερικές άλλες οικογένειες είχαν προσκληθεί να περάσουν λίγο καιρό στον εξοχικό πύργο κάποιου φίλου τους στη Σολίν. Ο Ζάκ βρισκόταν τώρα διαρκώς κοντά στην εύθυμη χήρα.

Ένα πρωί, βγήκε πολύ νωρίς, με το όπλο στο χέρι, όπως κάνει όλος ο κόσμος που πηγαίνει κυνήγι. Κυνήγι πήγαινε πράγματι κι' αυτός. Όχι όμως στο κυνήγι που φαντάζεσθε, αλλά σε κάποιο άλλο, πολύ πιο ενδιαφέρον: Έπρόκειτο δηλαδή να κινή έναν εξαιρετικά εύχρηστο περίπατο με την ωραία χήρα.

Η Γκαμπύ του είχε πη το προηγούμενο βράδυ:

— Θέλετε να με συντροφεύσετε, φίλε μου; Αόριο θα πάω στην όχθη του Έλους του Σαιν-Ωμέρ για να κυνηγήσω μεκατσόνια!

Έφυγαν λοιπόν χωρίς να τους δει κανείς. Εκκίνησε πρώτη εκείνη με το αυτοκίνητό της και πιο πέρα σ' ένα μέρος συνδεδεμένο ο Ζάκ την έβλεπε, ανέθηκε στο αυτοκίνητό της και δρόμο.

Αφοσιωμένος στην εκμυστηρεμένη αίσθημά του, ο Ζάκ δεν έβλεπε τα χιλιόμετρα. Κι' όταν σε μία στιγμή συνήλθε, ρώτησε με κάποια ανησυχία:

— Πού βρισκόμαστε, αλήθεια; — Εικοσιπέντε χιλιόμετρα μακριά από τον πύργο, του άπαντες η Γκαμπύ. Την ίδια στιγμή, το μοτέρ του αυτοκινήτου... φταρίστηκε, ξερόθηκε και τέλος του κόπηκε η αντανόη.

— Τι συμβαίνει; ρώτησε με περισσότερη ανησυχία ο Ζάκ.

— Φαίνεται πως κάτι έπαθε η μηχανή! απάντησε ανήσυχη η Γκαμπύ. Ο έρωτευμένος μας έγινε κάτωγχορ. Σ' ένα δευτερόλεπτο έχασε την αγάπη του κι' άρχισε να σκέπτεται τις δυσάρεστες συνέπειες της φυγής του αυτής.

— Βλάβη στη μηχανή! ψιθύρισε. Λέτε να διορθωθεί γρήγορα; — Μήπως έβρω κι' εγώ; — Θεέ μου!... Ξέρετε η γυναίκα μου...

— Τι σχέδι έχει η γυναίκα σας με το πάθημα αυτό; — Έχει και μεγάλη μάλιστα γιατί μάς υποπτεύεται ξέρετε...

— Αντι να κάθεστε και να σκέπτεσθε αυτή την ώρα τη γυναίκα σας, θα ήταν προτιμότερο να με βοηθήσετε να ιδούμε τι έχει πάθει το μοτέρ.

— Ω, εγώ... Ξέρετε... δεν έχω ιδέα από τέτοια πράγματα.

Τέλος κατέβηκαν από το αυτοκίνητο. Ο Ζάκ ήταν σαν παραχαλινμένος. Θυμόταν πάντα τη γυναίκα του και ήταν γεμάτος αγωνίες και φόβους. Συνωφρωμένος κύτταζε τη συντρόφισσά του που εξέταζε τη μηχανή.

— Λοιπόν; ρώτησε απότομα ο Ζάκ. — Η Γκαμπύ ανασήκωσε:

— Κάποιος κυλινδρός έχει πάθει βλάβη, του είπε.

— Αληθές, τι θα γίνει; — Διότι...

— Θα μείνωμε αναγκαστικά εδώ ως που να περάσει κανένα άλλο αυτοκίνητο και να ελθεί να μάς ρυμουλκήση.

— Μα αυτό είναι εξωφρενικό, κυρία μου!

— Κι' εγώ είμαι πολύ στενοχωρημένη, όπως βλέπετε.

— Ναί, μά έσείς δεν έχετε γυναίκα στην καμπόρα σας! Τι θα πη ή δική μου όταν το μάθω;

— Άς πη ό,τι θέλει. Μου φαίνεται πως με τα λόγια του κόσμου δεν ει-ορδώνεται η βλάβη.

— Δεν φαντάζομαι να περνούν από τον έρημικο αυτό δρόμο παραπάνω από δυο αμάξια την ημέρα!

— Τι να γίνει; Άς το πάρουμε απόφασι. Αγαπήτέ μου Ζάκ. Βδομάδες και βδομάδες τώρα με ρωτούσατε πότε θα βρεθώμε, επί τέλους, μόνοι, οι δυο μας! Νά που βρισκόμαστε, χωρίς να το θέλωμε, μόνοι, και μάλιστα μέσα σ' ένα έρημο δάσος. Άν σας άπαντούσα, λοιπόν, απροσδοκικά: Ίδού, ήλθε η στιγμή που τόσο ποθούσατε. Τι θα λέγατε;

— Ά, όχι! φώναξε ο Ζάκ. Δεν είναι ώρα για παιχνίδια. Δεν θέλετε να με νοιώσετε; Δεν καταλαβαίνετε πως την έπασα για καλή!... Η γυναίκα μου θα ζητήσει διαζύγιο!

— Τόσο το καλλίτερο... Θα μείνεται ελεύθερος, είμαι κι' εγώ ελεύθερη. Θα παντρευτούμε λοιπόν και θα ησυχάσωμε.

— Ναί, μά δεν είν' έτσι. Άν χωρίς να μείνω χωρίς φράγκο! Καταλαβαίνετε;... Ά, θα το θυμάμαι σ' όλη μου τη ζωή αυτό το κυνήγι. Μοί στοιχίσε πολύ ακριβά.

Η ώρα για σήκωσή της τότε περήφανη και είτε με ψυχρό τόνο στον συνοδό της:

— Δεν σας κρατώ, φίλε μου. Αφήστε με εδώ και γυρίστε στις με τα πόδια στον πύργο. Άν περπατήστε γρήγορα, σαν βρισκόσθε στον πύργο σε τέσσερες ώρες.

— Θα φθάσω δηλαδή στις δύο το απόγευμα.

— Πήτε πως χάσατε το δρόμο. Ο Ζάκ έμεινε για λίγο σκεπτικός.

— Και... και σεις; ρώτησε στο τέλος.

— Τι σας νοιάζει για μένα; του είπε η Γκαμπύ ανασπινώντας τους ώμους. Έγώ θα προσπαθήσω να τα καταφέρω όσο το δυνατόν καλύτερα.

— Μοί δίνετε την... υπόσχεσι πως δεν θα πητε ότι ήμασταν μαζί!

— Σας τ' όρκίζομαι. — Ώρεσούσα.

Ο Ζάκ καταλάβαινε πως τη στιγμή εκείνη φερόταν σαν παληάνθρωπος. Απομακρύνθηκε όμως χωρίς να γυρίσει πίσω το κεφάλι του και φειδωλίζοντας συγχρόνως:

— Άχ, άδερφέ!... Τόσο το χειρότερο, στο κάτω-κάτω της γραφής! Οι έρωτες μουλπαίν!

— Πού βρισκόμαστε, αλήθεια; — Εικοσιπέντε χιλιόμετρα μακριά από τον πύργο, του άπαντες η Γκαμπύ. Την ίδια στιγμή, το μοτέρ του αυτοκινήτου... φταρίστηκε, ξερόθηκε και τέλος του κόπηκε η αντανόη.

— Τι συμβαίνει; ρώτησε με περισσότερη ανησυχία ο Ζάκ.

— Φαίνεται πως κάτι έπαθε η μηχανή! απάντησε ανήσυχη η Γκαμπύ. Ο έρωτευμένος μας έγινε κάτωγχορ. Σ' ένα δευτερόλεπτο έχασε την αγάπη του κι' άρχισε να σκέπτεται τις δυσάρεστες συνέπειες της φυγής του αυτής.

— Βλάβη στη μηχανή! ψιθύρισε. Λέτε να διορθωθεί γρήγορα; — Μήπως έβρω κι' εγώ; — Θεέ μου!... Ξέρετε η γυναίκα μου...

— Τι σχέδι έχει η γυναίκα σας με το πάθημα αυτό; — Έχει και μεγάλη μάλιστα γιατί μάς υποπτεύεται ξέρετε...

— Αντι να κάθεστε και να σκέπτεσθε αυτή την ώρα τη γυναίκα σας, θα ήταν προτιμότερο να με βοηθήσετε να ιδούμε τι έχει πάθει το μοτέρ.

— Ω, εγώ... Ξέρετε... δεν έχω ιδέα από τέτοια πράγματα.

Τέλος κατέβηκαν από το αυτοκίνητο. Ο Ζάκ ήταν σαν παραχαλινμένος. Θυμόταν πάντα τη γυναίκα του και ήταν γεμάτος αγωνίες και φόβους. Συνωφρωμένος κύτταζε τη συντρόφισσά του που εξέταζε τη μηχανή.

— Λοιπόν; ρώτησε απότομα ο Ζάκ. — Η Γκαμπύ ανασήκωσε:

— Κάποιος κυλινδρός έχει πάθει βλάβη, του είπε.

— Αληθές, τι θα γίνει; — Διότι...

— Θα μείνωμε αναγκαστικά εδώ ως που να περάσει κανένα άλλο αυτοκίνητο και να ελθεί να μάς ρυμουλκήση.

— Μα αυτό είναι εξωφρενικό, κυρία μου!

— Κι' εγώ είμαι πολύ στενοχωρημένη, όπως βλέπετε.

— Ναί, μά έσείς δεν έχετε γυναίκα στην καμπόρα σας! Τι θα πη ή δική μου όταν το μάθω;

— Άς πη ό,τι θέλει. Μου φαίνεται πως με τα λόγια του κόσμου δεν ει-ορδώνεται η βλάβη.

— Δεν φαντάζομαι να περνούν από τον έρημικο αυτό δρόμο παραπάνω από δυο αμάξια την ημέρα!

— Τι να γίνει; Άς το πάρουμε απόφασι. Αγαπήτέ μου Ζάκ. Βδομάδες και βδομάδες τώρα με ρωτούσατε πότε θα βρεθώμε, επί τέλους, μόνοι, οι δυο μας! Νά που βρισκόμαστε, χωρίς να το θέλωμε, μόνοι, και μάλιστα μέσα σ' ένα έρημο δάσος. Άν σας άπαντούσα, λοιπόν, απροσδοκικά: Ίδού, ήλθε η στιγμή που τόσο ποθούσατε. Τι θα λέγατε;

— Ά, όχι! φώναξε ο Ζάκ. Δεν είναι ώρα για παιχνίδια. Δεν θέλετε να με νοιώσετε; Δεν καταλαβαίνετε πως την έπασα για καλή!... Η γυναίκα μου θα ζητήσει διαζύγιο!

— Τόσο το καλλίτερο... Θα μείνεται ελεύθερος, είμαι κι' εγώ ελεύθερη. Θα παντρευτούμε λοιπόν και θα ησυχάσωμε.

— Ναί, μά δεν είν' έτσι. Άν χωρίς να μείνω χωρίς φράγκο! Καταλαβαίνετε;... Ά, θα το θυμάμαι σ' όλη μου τη ζωή αυτό το κυνήγι. Μοί στοιχίσε πολύ ακριβά.

Η ώρα για σήκωσή της τότε περήφανη και είτε με ψυχρό τόνο στον συνοδό της:

— Δεν σας κρατώ, φίλε μου. Αφήστε με εδώ και γυρίστε στις με τα πόδια στον πύργο. Άν περπατήστε γρήγορα, σαν βρισκόσθε στον πύργο σε τέσσερες ώρες.

— Θα φθάσω δηλαδή στις δύο το απόγευμα.

— Πήτε πως χάσατε το δρόμο. Ο Ζάκ έμεινε για λίγο σκεπτικός.

— Και... και σεις; ρώτησε στο τέλος.

— Τι σας νοιάζει για μένα; του είπε η Γκαμπύ ανασπινώντας τους ώμους. Έγώ θα προσπαθήσω να τα καταφέρω όσο το δυνατόν καλύτερα.

— Μοί δίνετε την... υπόσχεσι πως δεν θα πητε ότι ήμασταν μαζί!

— Σας τ' όρκίζομαι. — Ώρεσούσα.

Ο Ζάκ καταλάβαινε πως τη στιγμή εκείνη φερόταν σαν παληάνθρωπος. Απομακρύνθηκε όμως χωρίς να γυρίσει πίσω το κεφάλι του και φειδωλίζοντας συγχρόνως:

— Άχ, άδερφέ!... Τόσο το χειρότερο, στο κάτω-κάτω της γραφής! Οι έρωτες μουλπαίν!

— Πού βρισκόμαστε, αλήθεια; — Εικοσιπέντε χιλιόμετρα μακριά από τον πύργο, του άπαντες η Γκαμπύ. Την ίδια στιγμή, το μοτέρ του αυτοκινήτου... φταρίστηκε, ξερόθηκε και τέλος του κόπηκε η αντανόη.

— Τι συμβαίνει; ρώτησε με περισσότερη ανησυχία ο Ζάκ.

— Φαίνεται πως κάτι έπαθε η μηχανή! απάντησε ανήσυχη η Γκαμπύ. Ο έρωτευμένος μας έγινε κάτωγχορ. Σ' ένα δευτερόλεπτο έχασε την αγάπη του κι' άρχισε να σκέπτεται τις δυσάρεστες συνέπειες της φυγής του αυτής.

— Βλάβη στη μηχανή! ψιθύρισε. Λέτε να διορθωθεί γρήγορα; — Μήπως έβρω κι' εγώ; — Θεέ μου!... Ξέρετε η γυναίκα μου...

— Τι σχέδι έχει η γυναίκα σας με το πάθημα αυτό; — Έχει και μεγάλη μάλιστα γιατί μάς υποπτεύεται ξέρετε...

— Αντι να κάθεστε και να σκέπτεσθε αυτή την ώρα τη γυναίκα σας, θα ήταν προτιμότερο να με βοηθήσετε να ιδούμε τι έχει πάθει το μοτέρ.

— Ω, εγώ... Ξέρετε... δεν έχω ιδέα από τέτοια πράγματα.

Τέλος κατέβηκαν από το αυτοκίνητο. Ο Ζάκ ήταν σαν παραχαλινμένος. Θυμόταν πάντα τη γυναίκα του και ήταν γεμάτος αγωνίες και φόβους. Συνωφρωμένος κύτταζε τη συντρόφισσά του που εξέταζε τη μηχανή.

— Λοιπόν; ρώτησε απότομα ο Ζάκ. — Η Γκαμπύ ανασήκωσε:

— Κάποιος κυλινδρός έχει πάθει βλάβη, του είπε.

— Αληθές, τι θα γίνει; — Διότι...

Ο ΜΑΧΑΡΑΓΙΑΣ ΤΗΣ ΠΑΤΙΑΛΑ

Πώς ζή ο πλουσιώτερος άνθρωπος του κόσμου

Το πρόσφορο ταξίδι του μαχαράγια της Πατιάλα στο Λονδίνο, έδωσε αφορμή στους Άγγλους δημοσιογράφους να γράψουν διάφορα συναρπαστικά άρθρα για την αλλοκοτή κι' αληθινή εκπληκτική ζωή αυτού του Ινδού ηγεμόνος, που θεωρείται σήμερα ως ο πλουσιώτερος άνθρωπος της Γης!

Ο μαχαράγιας της Πατιάλα, λοιπόν, είναι πρώτ' απ' όλα ένας μανιώδης φίλας. Παρακολουθεί με πάθος τις ποδοσφαιρικές και τις πυγμαχικές συναντήσεις. Είναι επίσης τολμήρος κυνηγός και δεινός σκοπευτής. Ο ίδιος έχει σκοτώσει περισσότερες από 200 τίγρεις.

Με άλλα λόγια, αγαπάει τη μοντέρνα ζωή, αλλά αυτό δεν τον έμποδίζει να τηρή με λεπτολόγο ακρίβεια τις παλιές θρησκευτικές παραδόσεις της πατρίδας του. Μία από αυτές, παραδίδετο χάριν, του απαγορεύει να μεταχειρίζεται πράγματα που είναι σκεπασμένα ή στολισμένα με πέτα! Γι' αυτό, η διευθυνσις του μεγάλου ξενοδοχείου του Λονδίνου, όπου κατέλυσε ο μαχαράγιας, αναγκάσθηκε να βγάλει από τα διαμερίσματα του όλες τις πέτρινες πολυθρόνες κι' όλα τα έπιπλα που είχαν και το ελάχιστο πέτα!

Έξ' άλλου, ο Ινδός ηγεμόνας έχει τρεις δικούς του μαγείρους και παίρνει μαζί του, στα ταξίδια του, ένα πλήθος από κοτόπουλα, χήνες, περιστέρια, πάπιες και φασιανούς, γιατί μία άλλη θρησκευτική παράδοση του απαγορεύει να τρώει πουλερικά που προέρχονται από ζένες χώρες...

Όσο τώρα για τα μαχαράγια του, αυτά πιά έχουν ξετρελλάνει κυριολεκτικώς τις Άγγλίδες αριστοκράτισσες. Στις δεξιώσεις που τον καλούν, ο μαχαράγιας της Πατιάλα παρουσιάζεται καταστρόφιλος, σαν είδωλο εξωτικού θεού. Το περιδέραιο μόνο που φοράει στο λαιμό του έχει εικοσιμία σειρές από μεγάλα μαχαράγια και αξίζει περισσότερα από δυο εκατομμύρια λίρες στερλίνες!

Αυτό είναι αρκετό για να φαντασθί κανείς τα πλούτη του και την άπιστη πολυτέλεια του άσκητόρου του στην Πατιάλα. Εκεί λοιπόν έχει απέραντους σταύλους με καθαρόαιμα άλογα, ένα ιδιαίτερο ιπποδρόμιο, ένα τεράστιο γκαράζ με 300 αυτοκίνητα, ένα μεγάλο θηριοτροφείο με λέοντες, τίγρεις, κ' ανήλικες και είκοσι γυνωσμένους ελέφαντες. Έπίσης έχει 500 πουλιά κι' όλες τις ράτσες. Μερικές μάλιστα από αυτές είναι εξαιρετικά σπάνιες.

Για τα ζωα του, ο μαχαράγιας έχει κτίσει ένα υποδειγματικό νοσοκομείο κι' έχει προσλάβει μερικούς από τους καλύτερους κτηνιάτρους. 'Ν ιδιοτροπία του αυτή του στοιχίζει 300.000 δολάρια το χρόνο.

Το ανάκτορο της Πατιάλα λέγεται «Μότι-Μπάγκ», που σημαίνει «Κήπος των μαχαράγια». Η προσοχή του έχει μήκος 600 μέτρα κι' είναι στολισμένη με πολύχρωμα μάρμαρα. Τα διαμερίσματα των ανδρών είναι γεμάτα από χρυσάφι, πολεμικά πολυελαίους και μεγάλους καθρέφτες.

Ο μαχαράγιας της Πατιάλα έχει μία ιδιαίτερη αγάπη για τα κρυστάλλα. Μία ημέρα, ντυμένος σαν απλός ιδιώτης, μπήκε στο μεγαλύτερο υαλοπωλείο του Λονδίνου και άρχισε να εξετάζει με προσοχή τα πολυτάλα σερίτσια που βρισκότανουν εκεί μέσα. Έπειτα, με το πιο φυσικό ύφος του κόσμου ρώτησε τον έμπορο:

— Πόσες λίρες θέλετε για όλα τα κρυστάλλα του μαγαζιού σας;

Ο έμπορος, σαν φλεγμιστικός Άγγλος που ήταν, δεν έδειξε καμμία έκπληξη και του άπαντες με σεβρότητα:

— Έκατο χιλιάδες στερλίνες, κύριε!

Μικρο ΑΡΙΣΤΟΚΡΗΜΑΤΑ

Μια έρωτική μελωδία

Η Νόρα άνοιξε τα μάτια της κι είδε κοντά της ένα άντρικό πρόσωπο, γεμάτο άγνοια.

— Γιατί με σώσατε; ψιθύρισε με παρόμοιο. Έγώ ήθελα να πεθάνω...

Τα δάκρυα θάμπασαν το βλέμμα της και δεν έβλεπε πιά.

— Δεν έχετε το δικαίωμα να πεθάνετε! της είπε ζωηρά ο άγνωστος. Είσαστε πάρα πολύ νέα...

— Ήθελε να προσέχει; «και πάρα πολύ όμορφη», μα δεν τόλμησε και συνέχισε:

— Με λένε Ρόμπερτ Κάρτον. Έσως πώς σας λένει; τη ρώτησε.

— Νόρα Μέρβιν... του απάντησε η νέα.

Και πρόσθεσε πάλι:

— Μα γιατί, γιατί με σώσατε;... Ο Ρόμπερτ ήθελε να της πη: για να έχω την ευχαρίστηση να σας γνωρίσω. Άλλά διότασε και πάλι και την κούταξε μόνο με τρυφερότητα. Για λίγα λεπτά οι ματιές τους έμειναν διασταυρωμένες. Κι' αέσανα, μια σπίδα, μια κρυφή φλόγα ξεπήδησε από μέσα τους και τότε κατάλαβαν κι' οι δύο τους πως ποτέ δεν θα την άφηναν να σβήσει...

Την ίδια στιγμή έφθασαν μερικοί άνθρωποι για να περιποιηθούν τη νέα και να συγαρούν τον Ρόμπερτ που την είχε σώσει από τον πνιγμό. Έκείνη όμως βιάσθηκε να φύγει και να γυρίσει στο δωμάτιό του.

Τι χρειάζονταν τα συγκαρητήρια; Η ταν τόσο απλό αυτό που είχε κάνει! Είχε πάει να πάρη το μπάνιο του, όταν αέσανα άκουσε πίσω του μια κραυγή κι' ένα σώμα που έπεσε στο ποτάμι.

Έκανε άμέσως μια βουτιά κι' έσυρε στην άχνη τη νέα που ήθελε να πεθάνει.

Ήταν τόσο νέα και τόσο όμορφη! Γιατί άραγε είχε απελισθεί από τη ζωή; Γιατί είχε πέσει για να πνιγεί στο ποτάμι; Ο Ρόμπερτ το έμαθε το ίδιο εκείνο βράδυ, στην ίδια θεοί της άχνης του ποταμού, που είχε πάει να κάνει έναν παρτίο.

Η Νόρα τον περίμενε εκεί, σαν να ήξερε πως θα τον συναντήσει.

Κάθονταν πού περά σ' ένα κέντρο κι' άρχισαν να μιλούν για τη ζωή τους.

Η Νόρα ήταν κολλιτέχνισ. Άπρεσε τη μουσική κι' είχε συνθέσει πολλά κομμάτια. Μα κανείς διευθυντής ορχήστρας δεν ήθελε να παίξει τις συνθέσεις της και κανείς εκδότης δεν αποφάσισε να τυπώσει τα έργα της. Κι' όμως εκείνη είχε εμπιστευθεί στο ταλέντο της. Μα δεν εύρισκε καμιά υποστήριξη, ούτε γοήματα. Κι' έτσι, χάνοντας κάθε έλπίδα και κάθε δύναμη αποφάσισε να βρη την απόλυτη λύση στο δράμα.

— Ορκισθήτε μου ότι δεν θα ξανασυλλογισθήτε πια το θάνατο, της είπε με τρυφερότητα ο Ρόμπερτ, όταν έ-

κίνη τα πόδια της Ιστορία της. Ποτέ πια να ζήσετε και να εξακολουθήσετε τις προσπάθειές σας. Μια ημέρα θα νικήσετε κάθε δυσκολία... Είμαι βέβαιος γι' αυτό!

Η Νόρα ωστόσο δεν πρόσεξε στα λόγια του. Η θερμή ανθρώπινη φωνή του την είχε μαγέψει. Ένοιωσε μια παράξενη φλόγα να καίη την καρδιά της. Μια φλόγα που είχε ανάψει για πρώτη φορά...

Τη νύχτα εκείνη η Νόρα δεν μπόρεσε να κοιμηθεί. Μια έμπνευση για μια παθητική έρωτική μελωδία, για ένα θείο έρωτικό τραγούδι ζητούσε επίμονα να βρη ένα ρυθμό για να εκδηλωθεί. Η όμορφη μουσικός καθόταν μπροστά στο πιάνο της και δοούσε ώρες ολοκληρές με μια πυρετώδη έξαψη. Γέμισε πολλά χειρόγραφα με νότες και το πρωί, όταν τελείωσε, τα έκλεισε σ' ένα μεγάλο φάκελλο και τα έστειλε στο μεγαλύτερο εκδότη του Λονδίνου. Ένοιωσε τότε τον έαυτό της ελπιολιμένο. Είχε λυτρώσει από τον έφιαλη της απελπισίας.

Ήταν ολόκληρη, γιατί άγαπούσε τον Ρόμπερτ κι' είχε γράψει γι' αυτόν την ωραιότερη μελωδία της.

Κι' ωστόσο, αν και συναντιόντουσαν κάθε ημέρα, ούτε η Νόρα, ούτε ο Ρόμπερτ έκαναν καμιά έρωτική εξομολόγηση. Κανείς τους δεν τόλμωσε να προσέχει πρώτος τη μεγάλη λέξη και να μιλήσει για τον κρυφό έρωτά του.

Ετσι, η σκληρή ζωή δεν άργησε να τους χωρίσει. Ο Ρόμπερτ αναγκάσθηκε να φύγει για μια μακρινή άποψη, γιατί ήταν άρρωστος βαρέα η μητέρα του.

Η Νόρα πάλι, από τη μια μέρα ως την άλλη έγινε διάσημη με τη μελωδία της. Ο εκδότης του Λονδίνου την τύπωσε σε έκκατομύρια αντίτυπα και την έστειλε σ' όλο τον κόσμο. Η όμορφη μουσικός άρχισε να δίνει διάφορες συναυλίες στην Εύρωπη και στην Αμερική και οι συνθέσεις της συγκαίνισαν όλους με τον θαυό πόνο τους και το όλογο έρωτικό αίσθημά τους.

Ο Ρόμπερτ, σ' αυτό το μεταξύ, παντρεύθηκε σύμφωνα με την επιθυμία της μητέρας του μια γυναίκα που δεν την άγαπούσε. Μα δεν είχε ξεχάσει τη Νόρα. Κι' αυτό το κρυφό μαρτύριο τον έφερε στην πιο τραγική άποψη. Μια νύχτα, βλέποντας πως είχε καταστρέψει τη ζωή του ανεπαίσθητα θέλησε να στείλει μια σφαίρα στην καρδιά του.

Μα το χέρι του έτρεμε κι' η σφαίρα δεν άγγιξε την καρδιά. Τον μετέφεραν αμέσως στο νοσοκομείο κι' εκεί ο Ρόμπερτ, μέσα στο παραλήρημα του πυρετού του, ζητούσε διαρκώς κοντά του τη Νόρα Μέρβιν, την διάσημη μουσικό.

Η γυναίκα του, που δεν τον άγαπούσε κι' αυτή, κατάλαβε τότε το μυστικό του. Τηλεγράφησε στη Νόρα, που βρισκόταν εκείνη την εποχή στο Λονδίνο κι' έπειτα έφυγε για να γυρίσει κοντά στους γονείς της. Κάποιος άλλος την περίμενε εκεί για να την κάνει ευτυχισμένη.

Η Νόρα μόλις έλαβε το τηλεγράφημα: έτρεξε άμέσως στο νοσοκομείο. Κι' όταν αντίκρισε το χλωμό πρόσωπο του Ρόμπερτ, τα μάτια της βούρκωσαν από τα δάκρυα. Γονάτισε κοντά στο κρεβάτι του και με φωνή που έτρεμε από τη συγκίνηση του είπε:

— Ρόμπερτ! Δεν θέλω να πεθάνεις! Είσαι δικός μου! Σ' αγαπώ! Σ' αγαπώ από την πρώτη στιγμή. Ρόμπερτ, άγαπημένε μου, θέλω να ζήσης!

— Κι' εγώ σ' αγαπώ, Νόρα... ψιθύρισε εκείνος κι' έσφιξε το χέρι της. Τώρα πια θα ζήσουμε μαζί, ευτυχισμένοι!

Κι' αυτό το κρυφό διειρό τους δεν άργησε πια να πραγματοποιηθεί. Ο γάμος τους έγινε, μόλις πήρε ο Ρόμπερτ το διαζύγιο του.

Π. ΦΟΡΣΤΕΡ

Πριν καθήσετε στο δολάν

Απαντήσεις

1) Σε ταχύτητα υπερβολική. 2) Να σταματήσουν πριν απ' την πόρτα του τραμ. 3) Όχι. 4) Ναι. 5) Να προσέχειτε το δελτίο άκρο του δρόμου. 6) Όχι. 7) Πρώτα το φρένο κι' έπειτα το ντεμπραγιάζ. 8) Ξέρουν να προσομοιώνουν τον τρόπο του σωφροτισμού στις συνθήκες που βρίσκουν. 9) Φοιρείται υπερβολικά το ντεμπραγιάζ. 10) Λίγο πριν φθάσετε στην κορυφή ενός λόφου. 11) Την πίσω το λαδιού. 12) Ο πεζός.

ΤΟ ΣΕΛΗΝΟΦΩΣ φέρνει αϋπνία!

Περίεργες ηλεκτρικές επιδράσεις.

Πολλοί άνθρωποι έχουν παρατηρήσει ότι το φως του φεγγαριού τους ένοχλεί, τους φέρνει νευρικότητα και δυσφορία και τους κόβει τον ύπνο. Έχει λοιπόν επιδράσει στον οργανισμό τους το σεληνόφως; Αυτό το φαινόμενο θέλουμε να εξετάσει εσκάτως ο καθηγητής Τζων Χάρτιγκ του Μετεωρολογικού Ινστιτούτου της Φιλαδέλφειας και η επιστημονική αυτή έρευνα του κατέληξε σε διάφορα περίεργα συμπεράσματα.

Ο Αμερικανός επιστήμων, πρῶτ' απ' όλα έκανε ένα είδος δημοψήφισματος. Ρώτησε περισσότερα από 10.000 πρόσωπα για το ζήτημα της επιδράσεως του φωτός του φεγγαριού στον ύπνο τους. Κι' έλαβε ένα πλήθος από ενδιαφέροντες απαντήσεις. Μερικές δε από τις πιο σημαντικές και τις πιο χαρακτηριστικές είναι οι εξής:

Ένας γιατρός, ο Μ. Κρέυ, του έγραψε ότι το σεληνόφως δημιουργεί μέσα μας περίεργες και ρυμντικές ψυχικές καταστάσεις. Ένα πλήθος από αναμνήσεις ξαναγυρίζουν από το παρελθόν και πλημμυρίζουν το πνεύμα μας. Κι' αυτές οι κρίσεις είναι ο λόγος που κάνουμε τον ύπνο μας.

Αντίθετως, ένας έμπορος, ο Χ. Πέτερς, απάντησε ότι το σεληνόφως είναι γι' αυτόν το καλλίτερο ναρκωτικό! (Μου έτυχε πολλές φορές, αναφέρει στο γράμμα του, ν' αποκοιμηθώ δίχως να το καταλάβω από παγκάκι του πάρκου, λουμένος από το φως του φεγγαριού...)

Μια φοιτήτρια της χημείας, η μίς Φλόρανε Άλλισον, έχει τη γνώμη ότι το σεληνόφως είναι ένα είδος μαγνητικού ρεύματός, που έρεθίζει τις αισθήσεις μας κι' αναστατώνει τον οργανισμό μας. Και γι' αυτό μας φέρνει αϋπνία.

Άλλα κι' ένας μηχανικός, ο Α. Μπάρτ, τονίζει ότι το σεληνόφως προκαλεί μια υπερδιέγερση στον οργανισμό του και του κόβει τον ύπνο. Γι' αυτό τις σεληνοφώτιστες νύχτες κλείνει πάντα τα παντζούρια του παραθύρου του.

Τέλος, ο έργολάθος οικοδομών Ε. Χάρριελ, απάντησε ότι το σεληνόφως εξασκή απάνω του μια παράξενη γοητεία. Τον φανταί ότι ακούει από μακριά αλλόκοτες μελωδίες κι' ότι μισοθυβάτε αγνελικές φωνές τον προσκαλούν σ'α βάθη ενός μυστηριώδους κόσμου!

Με δύο λόγια τώρα, οι μισές περίπου από τις απαντήσεις που έλαβε ο καθηγητής Χάρτιγκ, υποστηρίζουν, ότι είναι αληθινή πως το σεληνόφως φέρνει αϋπνία. Κι' έτσι, ο Αμερικανός επιστήμων προχώρησε στην έρευνά του.

Γενικευσε το ζήτημα και εξέτασε την ευαισθησία που παρουσιάζουν πολλοί άνθρωποι στην αλλαγή του καιρού. Ολόκληρες ώρες πριν ξεσπάσει μια καταιγίδα, αισθάνονται διάφορα χαρακτηριστικά συμπτώματα. Ένας από αυτούς έγραψε στον καθηγητή Χάρτιγκ ότι πολύ πριν από την καταιγίδα νιώθει υπήλασσα του μια περιεργή νευρί μετάλλου. Μια γυναίκα ανέφερε ότι πολλές ώρες πριν από το ξέσπασμα μιας καταιγίδας τρίζουν παράξενα τα μαλλιά της κι' ένας άλλος τέλος παρατήρησε ότι λίγο πριν απ' την καταιγίδα βλέπει να ξεπροβούν οπινθίδες όταν πηρ να πιάσει το κουμπί του ραδιοφώνου ή το τηλέφωνο.

Η ηλεκτρική τάση της ατμοσφαιράς, λοιπόν, επηρεάζει τα νεύρα μας και δεν αποκλείεται να προκαλή και χημικές αλλοιώσεις στο αίμα. Ακόμη κι' όταν περνά ένα σύννεφο καταιγίδας, έχει παρατηρηθεί ότι μπορεί να προκαλέσει ξαφνικά πόνους στις αρθρώσεις.

Ο καθηγητής Χάρτιγκ λοιπόν εξέτασε και διάφορες άλλες επιδράσεις της αλλαγής του καιρού στον οργανισμό μας και κατέληξε στο συμπέρασμα ότι το φως του φεγγαριού έχει επιδράση μόνο στα νευρικά και υπερεισθητικά άτομα. Κι' η επιδράση αυτή οφείλεται σε ηλεκτρικά κύματα που μάς έρχονται από το φεγγάρι και που γίνονται περισσότερο αισθητά στον οργανισμό μας όταν είναι αίσθητος ο ούρανός.

Ο ηλεκτρισμός της σεληνης προκαλεί σε ώριμους οργανισμούς διάφορες χαρακτηριστικές διαταραχές. Αυξάνει τους παλμούς της καρδιάς, έρεθίζει την φωντασία, διεγείρει το νευρικό σύστημα και φέρνει ένα είδος αδιαθεσίας που εξαφανίζεται με τη δύση του φεγγαριού.

Γι' αυτό δε οι νευρικοί άνθρωποι δεν υποφέρουν το σεληνόφως, γιατί η ηλεκτρική του επιδράση αναστατώνει τον οργανισμό τους.

Ζ. ΑΡΝΤΕΝ

Για τη συντήρηση των σκευών

Τα σκευα για το άπλωμα των ρούχων καταστρέφονται γρήγορα, απ' τη συνεχή ύγρασία. Αν θέλετε να τα διατηρήσετε περισσότερο καιρό, διαλύστε 10 γραμμάρια βελικό χαλκό σε 1 οκά νερό, κι' αφού λυθούν τελείως βουτήξτε μέσα τα σκευα. Έντελεις, έπειτα τα βυάζετε και τ' αφήνετε να στεγνώσουν. Κατόπιν τα βουτάτε έπί μερικές ώρες σε πυκνή σαπουνάδα. Έτσι ακιματίζεται άναμεσα στις ίνες τους μια αδιάλυτη ένωση χαλκού, που δεν τ' αφήνει να μouxλιάσουν και που τα προσφυλάσσει επίσης απ' τα ποντίκια.

ΕΠΙΣΤΟΛΗ ΜΤΕΤΗΡΚΟΥ ΚΑΙ ΤΡΟΜΟΥ ΤΟΥ ΚΑΗ ΜΤΕ ΑΑ ΚΤ

Τους έσφιξε το χέρι και πήγε κατόπιν να φάη σ' ένα κάποιο ρεσταράν, σ' ένα ωριμένο τραπέζι, το ίδιο όπου καθόταν άλλοτε, μια μέρα με την Λωράνς Παίλι...

Ο έραστής της Παίλι

Το άλλο πρωί, στις 10 Μαΐου, ο Σαινκλαίρ έλαβε ένα κρυπτογραφικό τηλεγράφημα. Όταν το διάβασε, χρειασθηκε ν' άκουμπήσει στον τοίχο, για να μην πέση.

Ήταν απ' τον Πριγιάν κι' έλεγε τα εξής:

«Αι δύο Άλσας, παρακολουθούναι πάντοτε, έρχουν δια Στρασβούργου και Μολχάουζ.

Λωράνς έξηφανίσθη άφίσασα εις μητέρα της άσηπασμένην γράμμα, έξερκίζουσα κραττήση μυστικήν αναχώρησιν. Μητέρα εξέτησε συνδρομήν μου. Σε περιμένω.

«Αλέξανδρος»

Είχε χαθή η Λωράνς!... Και η βαρβαρή μήτερα της είχε άποταναθή στον Πριγιάν, γιατί εκείνη κι' αυτός ήταν οι μόνοι που ήξεραν τον έρωτά του Σαινκλαίρ για την Λωράνς Παίλι, την «Εστιάδα της δού Παθέρας».

«Βρίσκεται λοιπόν κι' αυτή στη διάθεσή του Έωσφόρου!...» σ' αλλοιόθηκε με μοναχά ο Σαινκλαίρ.

Και το μάθαμε στον ίδιο τόπο, που είχε γνωρίσει άλλοτε την έρωτική εδύλη της! Μόλις μόλις πρεσε να συνέλθη απ' την τρομερή συγκίνηση του, έστειλε ένα τηλεγράφημα λακωνικό στον Πριγιάν:

«Έρχομαι - Ζάν».

Κατέστρωσε άμέσως ένα καινούργιο σχέδιο δράσεως. Έφανε βιαστικά, έγραψε μερικά γράμματα κι' έφυγε με το τραίνο του Καλαί.

Το τραίνο αυτό σταμάτησε στη Ντιζόν μερικά λεπτά, άρεκτα για να μπορέση ο Σαινκλαίρ να μιλήσει με το σταθμάρχη και ν' άφισέ ωριμένους παραγγελίες για τον Κορσά και τον Πιλού, που θα τον περιμέναν εκεί.

Στις 9 και 10' βρισκόταν στο Παρίσι. Πήγε άμέσως στο σπίτι του Πριγιάν.

Έμεινε όλες τις λεπτομέρειες της εξαφανίσεως της Λωράνς. Διάβασε το συγκινητικό γράμμα της. Διηγήθηκε στον Πριγιάν ότι είχε συμφέρι με την Έντιτ.

Πήρε έπειτα στο τηλεφώνο το ξενοδοχείο «Τέρμινοους» της Ντιζόν και διάλεξε τους ανθρώπους του να πάνε να τον περιμένουν στο Βεσούλ.

Ο Πριγιάν έθεσε στη διάθεσή του ένα άτυμονικό ατμόκτινο. Έτσι, στις 11 Μαΐου, στη 1 μετ' το μεσημέρι, ο Νυκτάλωφ είχε φθάσει στο Βεσούλ.

Οι άνθρωποι του πάγουσαν, δ-ταν είδαν την τρομερή έκφραση του προσώπου του, τη νεκρική χλωμάδα του, τη μεταλλική λάμψη των ματιών του.

Ο Νυκτάλωφ τήγαινε να σώσει απ' τα μαρτύρια και το θάνατο, όχι μόνον την Ίρέν Σίξερ, τον Ματθίο Ναρμπόν, τον Άντρι Πριγιάν κι' όλα τα άλλα άγνώστα θύματα του Έωσφόρου, αλλά και την Λάουρα Παίλι, την πολυαγαπημένη του Λάουρα... την μόνη γυναίκα, για την όποια θα θυσιάσε εύχαρίστητα τη ζωή του δ

γιστέ τους δει λόγοι σοβαρώτατοι άνάγκασαν τον Ζάν Σαινκλαίρ ν' άλλάξει προσωπικότητα και έη έησσε τους να άρμισθούν ότι δεν θα κάμουν λόγο σε κανένα.

— Πηγαίνω να τους το πώ. Περιμένετε με εδώ. Δεν χρειάζεται να μνησθήτε μαζί μου.

Πέντε λεπτά άργότερα, ο Νόρτ-μουντ έξαγούρισε, μαζί με τη γυναίκα του και τα παιδιά του. Ο Σαινκλαίρ βρήκε τις μεγαλύτερες περιποιήσεις απ' όλους, σαν να ήταν παλούς οικογενειακούς φίλους.

Μετά το φαγητό, οι δύο άνδρες πέρασαν στο γραφείο. Ο Νυκτάλωφ διηγήθηκε, σύντομα αλλά ολοκληρώτως, την τετραπλή Ιστορία της Ίρέν, της Παίλι, του Ναρμπόν και του μικρού Άντρι.

Έπειτα μίλησε για την περιπέτεια της Έντιτ.

Αφού σάπασε για λίγο, ο Νόρτ-μουντ έπτε:

— Όσον άφορβ την Έντιτ, που είχε χαθή έξωφικά χωρίς να ξέρωμε το λόγο, θα την άντικαταστήσωμε τώρα.

«Σχετικώς με σας και μ' αυτόν τον Έωσφόρο, σας έπαναλαμδώνω, ότι σας έπτα: Όλη η οικογένειά μου, όλη η περιουσία μου, είναι στη διάθεσή σας! Διατάξτε, και θα σας άπακούσωμε!

Έδωσε το χέρι του στον Νυκτάλωφ. Έκείνος το έσφιξε θερμά.

— Δέχομαι και σας εύχαριστώ, άπάντησε. Έλπίζω όμως ότι δεν θα έχω να σας ζητήσω μεγάλα πράγματα... Γι' άπόμε, θα σας παρακαλώ μόνον να με φιλοξένησετε, καθώς και τον καικιέρη μου Κορσά και τον σωφέρ μου Πιλού. Οι δύο άνθρωποι μου βρίσκονται τώρα στο Μολχάουζ. Αν δεν τους τηλεφωνήσω ως τις 9, θα μνησθούν κι' εθείαν εδώ, με το ατμόκτινο.

— Πηγαίνω να διατάξω να τους άνοήσουν την πόρτα και να τους άδωσουν ένα δωμάτιο με δύο κρεβάτια.

Ο Νόρτμουντ θέλησε να βγύ. Άλλά ο Σαινκλαίρ τον κράτησε απ' το μπράτσο και πρόσθεσε:

— Θα σας παρακαλέσω έπίσης, αν φύγει αύριο απ' το Καλαί, να συγκεντρώσετε σεις και να μου μεταβιθέτε όπου θα σας πω τις έδσεις που θα φθάσουν πύχον στην άστυνομία της πόλεως σας για δύο γυναίκες, οι όποιες έφευγαν απ' το Παρίσι για το Στρασβούργου και το Μολχάουζ.

Οι δύο άνδρες άκούσαν, δ-πως υποθέτει ο Νόρτμουντ... Δώσε μου το άητικέλεδι 8.

Ο Κορσά βρήκε φιλαφτά το κλειδί, που είχε χαραγμένο πάνω του τον αριθμό 8, και το έδωσε στον κύριο του. Σε είκοσι δυετέρωλεπτα, η πόρτα είχε άνοίξει, ά-θορούσε. Οι δύο άνδρες μπήκαν στον κήπο κι' άκολούθησαν ένα μονοπάτι, άνάμεσα στους θάμνους.

Ο Νυκτάλωφ πρόσέει ότι το μονοπάτι αυτό ήταν πολύ πατημένο.

— Έρχονται αινά εδώ - σκέ-

ΜΙΚΡΕΣ ΙΣΤΟΡΙΕΣ

Πως τους πλήρωσε

Δυό έκδρομείς, ένας γιατρός κι' ένας δικηγόρος έπειδη είχαν χάσει το δρόμο τους στην έξοχή, σταθηκαν μπρος σε μια άγροικία για να ζητήσουν πληροφορίες απ' το νοικοκυνη.

Έκείνος - καλόςκαρδος άνθρωπος - επρότεινε να μνησθούν προηγουμένως στο σπίτι του να πάρουν κανένα αναψυκτικό, πράγμα που έκείνοι το δέχθηκαν με μεγάλη προθυμία γιατί ήσαν κατάκοιοι από τον ήλιο.

Ετσι μόλις καθένας άνοιξε μια κουβέντα με τους άλλους τους.

Ο γιατρός άγαπούσε τις ευθείες ιστορίες και το παράδειγμα του μνησθήκε άμέσως κι' ο δικηγόρος. Οι πρώτες όμως ιστοριών τους ήσαν πάντοτε άγρότοι και μικροκτημνματί, που τους άπατούσαν οι γυναίκες τους, όποια κι' ιστορίες τους αυτές έβγαν τον κτηματία ο όποιος στο τέλος δεν κρατήθηκε και για να τους πληρώσει με το ίδιο νόμισμα άρχισε να διηγείται κι' αυτός την παρακάτω ιστορία:

— Μία φορά ένας κομπογιαννής γιατρός έκανε έγκληψη σε κάποιον άσθενή. Μα κατά τη διάρκεια της έγκληρώσεως βλάστηκε, έχοντας την ύψαρη του κι' αντί να βγάλει ένα βλαμμένο όργανο έβγαλε τη... συνειδησί του άσθενούς...

Στο σημείο αυτό, ο δικηγόρος της άγροικίας σταμάτησε την ιστορία του, κι' ο δικηγόρος τον ρώτησε γεμάτος περιέργεια:

— Κι' έπειτα;... Τι έγινε;... Ο άσθενής θεραπεύτηκε;

— Ναι, άπάντησε ο κτηματίας, μα έπειδή δεν είχε πει άσυνειδητο και δεν ήταν ικανός για τίποτα, έγινε... δικηγόρος!... Κόκαλο οι δύο έκδρομείς.

Εύκαιρία!!!

ΙΣΤΗ ΑΠΟΘΗΚΗ

Έμ. Γ. Μαλακού

1 Χρυσοσηπαιωτίσεως 1 και Πρα-
Ξιτέλους. Τηλ. 32 809

Γυν. Άρχην Λαίς Δρχ. 9.800
Φιλέ μεταξ, έστρα 6.800
Ζωική άρχην έστρα 16.500
Κομπιν. έστρα έστρα 3.500
Κυλόττες 1.300
Κυλόττες άνδρ. σκέτες 1.500
Κυλόττες άνδρ. ριγέ 2.000
Άνδρ. Πτέρημυ έστρα 2.000
Φανέλλες 1.900
Φανέλλες κοντά κοντά 6.500
Έσώδρακα κοντά φιλέ 7.500
Έσώδρακα κοντά λινά 10.500
Μανδήλια άνδρών 1.200
Μανδήλια γυναικών 600
Υποκάμισα ποπλίνα 22.500
Υποκάμισα ποπλίνα 22.500

Και όλα τα είδη εις τιμάς χαμηλάς. Άνοιχτόν καθ' όλην την ήμεραν.

Π. ΦΟΡΣΤΕΡ

Πριν καθήσετε στο δολάν

Απαντήσεις

1) Σε ταχύτητα υπερβολική. 2) Να σταματήσουν πριν απ' την πόρτα του τραμ. 3) Όχι. 4) Ναι. 5) Να προσέχειτε το δελτίο άκρο του δρόμου. 6) Όχι. 7) Πρώτα το φρένο κι' έπειτα το ντεμπραγιάζ. 8) Ξέρουν να προσομοιώνουν τον τρόπο του σωφροτισμού στις συνθήκες που βρίσκουν. 9) Φοιρείται υπερβολικά το ντεμπραγιάζ. 10) Λίγο πριν φθάσετε στην κορυφή ενός λόφου. 11) Την πίσω το λαδιού. 12) Ο πεζός.

Και όλα τα είδη εις τιμάς χαμηλάς. Άνοιχτόν καθ' όλην την ήμεραν.

φθίκε. — Μήπως τυχόν θα βρώ το πουλί στη φωλιά του;

Οι δυο άνδρες μίλησαν και προχώρησαν σ' ένα κατασκοπευτικό διάδρομο. "Εξοφία", το πάτωμα ξηλές δυνάμεις απ' τα βήματά τους. Σταμάτησαν απότομα, τεντώνοντας το αυτί τους.

"Ακούσαν το τριζμό ενός κρεβατιού, μία βραχνή φωνή που μουρμούριζε κάτι, βήματα βαρύνοντα, φάνηκε μία φωτεινή λουρίδα. Κάποιος ντυμένος στο δωμάτιο εκείνο, γκρινιάζοντας σε γερομανική γλώσσα, γιατί του είχαν ταραξίει τον ύπνο.

Ο Σανκλαίρ κι ο Κορσά στάθηκαν δεξιά κι αριστερά απ' την πόρτα, κολλημένοι στον τοίχο, έτοιμοι να έπιτεθούν, γ' αράξουν, να σφύξουν!

Ο Νυκταλώφ είχε διατάξει το σύντροφό του:

— Όταν ανοίξη την πόρτα, να πηδήσεις απάνω του, να του κλεισής το στόμα, να τον σπρώξεις ως το κρεβάτι και να τον τυλίξεις με τα σκεπάσματα.

Τα βήματα πλησίαζαν. Το κλειδί γύρισε στην κλειδαριά. "Η πόρτα ανοίγει, καί παρουσιάσθηκε ένας άνθρωπος παύσηλος, γίγας σωστός.

Δεν πρόλαβε, παρά να βγάλει ένα βραχνό μουγκρητό. "Ενα μονόθυλο του βούλωνε στο στόμα. Τέσσερα χέρια τον άρπαξαν, τον έσπρωξαν προς τα πίσω, τον πέταξαν πάνω στο κρεβάτι. Τον βίβλωναν με τις κουβέρτες και τα σεντόνια και τον έδεσαν γερά, αφιόνιστο το κεφάλι του μόνον ξεσκέπαστο.

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: "Η συνέχεια

I. Α. ΣΚΟΥΤΕΡΟΠΟΥΛΟΥ

μεταξύ ιστορίας και θρύλου

Αισθηματικά και άλλα διηγήματα παρμένα από την αρχαιότητα "Ελληνική ιστορία" και την μυθολογία

ΚΥΚΛΟΦΟΡΟΥΝ ΤΑ ΤΕΛΕΥΤΑΙΑ ΑΝΤΙΤΥΠΑ ΤΗΣ ΝΕΑΣ ΕΚΔΟΣΗΣ

ΚΟΜΠΙΝΑΙΖΟΝ

Ζέρσευ παντός είδους (με σουτιέν, κεντήμα, απλικασιόν, μοτίφ, διπλά προπολεμικά ζεχελιώτα κλπ.). Καλές γυναικείες ανδρικές παιδικές

ΘΗΣΕΩΣ 17

(Πάροδος Κολοκωτρώνη). Πλασιόν οδού Λέκκα.

Αισθητικών Έπισημοτικών

Εργαστήριο

Βερολίνου 12ο

ΤΗΛΕΦΩΝΟΝ 53-674

"Αναλαμβάνει την εξάδειψιν όλων των δυσμορφιών του προσώπου, ως και την ριζικήν αποτριχώσιν, εξασκεί τις ρυτίδας, ουλές, εγκαύματα, στίγματα (παράδες), στίγματα εδολογίας και παραβεί την τριχόπτωσην.

ΗΛΙΑΣ ΚΟΥΤΣΗΣ

Χειρουργός - οδοντίατρος

Δέχεται καθ' έκαστην και επί συνεντεύξει.

ΚΟΛΟΚΩΤΡΩΝΗ 34

Τηλ. 26.908

Katia
ΠΟΥΔΡΑ ΚΡΕΜΑ
ΡΟΥΖ ΚΡΑΓΙΟΝ

Στά νύχια του θανάτου

Περιπετειώδες διήγημα

Ο μοναδικός μάρτυρας της επίθεσης κατά της Τραπεζής του Πτενίσαν ήταν ο κουρέας Τόμας Σπένσερ. Δεν είχε βρή το θάρος να επέμνη για να βοηθήσει τον ταμία. Είχε όμως αποτυπώσει στη μνήμη του ένα πλήθος λεπτομερειών, που ώδηγησαν τελικά την αστυνομία στην ανάσκαψη και σύλληψη των τριών απ' τους πέντε ληστές. Κι η Τράπεζα τούδωσε γι' ανταμοιβή του ένα τσέκ 1.000 δολαρίων.

Οι υπόλοιποι όμως συμμορίτες όρκισθηκαν να τον εκδικηθούν, βουλώνοντας του για πάντα το στόμα. Την ίδια νύχτα, καθώς γύριζε από ένα μπαρ, όπου είχε γιορτάσει την είσοδό του στο τσέκ, δέχθηκε από πίσω ένα χτύπημα στο κεφάλι και σωριάστηκε κάτω αναίσθητος. "Ήταν πιά καταδικασμένος σε θάνατο.

Όταν συνήλθε, βρισκόταν δεμένος χεροπόδα και ελαπιδεμένος σε μία σκληρή κι ανώμαλη επιφάνεια. Δεν μπορούσε να ιδεί γύρω του, γιατί του είχαν περάσει στο κεφάλι ένα σασκί. Κινώντας δεξιά κι αριστερά τα δεμένα πόδια του, κατάλαβε ότι τέλειος ότι τον είχαν πετάξει κατά πλατύς πάνω στη γραμμή του ηλεκτρικού σιδηροδρόμου, που περνούσε έξω απ' την πόλη. Αισθανόταν τη μία σιδηροτροχιά κάτω απ' το στήθος του και την άλλη κάτω απ' τα πόδια του.

Μία φοβερή σκέψη τον πάγωσε: "Αν έκανε μία κίνηση ασυλλογιστή, μπορούσε γ' άγνωση την τρίτη γραμμή, την εξωτερική, την ηλεκτροφόρο! Και τότε θα έμεινε κερυνοβολημένος στο ηλεκτρικό ρεύμα!

Προσπάθησε γ' επίδελξη στον εαυτό του, να ηρεμήσει, να λογικευθεί. Τον είχαν τοποθετήσει δεμένον πάνω στις γραμμές. Είχε λοιπόν ελπίδες να σωθί. "Αρκούσε ν' απαλλάξω το κεφάλι του απ' το σασκί, να κυττάξω προς ποιο μέρος βρισκόταν η τρίτη γραμμή, και να κυλήσω επείτα προς το αντίθετο. Θέγωνα έτσι έξω απ' τις γραμμές και δεν θα κινδύνευε πιά απ' το τρένο που έπρόκειτο να περάσει σε λίγο.

"Είπε απλό... απλούστατο!" είπε με το νου του, πνιγμένος τώρα από χορά. Είχε καταλάβει ότι το σασκί ήταν τυλιγμένο μόνο γύρω απ' το λαιμό του, κι όχι δεμένο. Με

κατάλληλες κινήσεις, θα μπορούσε ν' απελευθερωθεί, και τότε θάβλεπε, στο φως των άστρων, τη σιδηροδρομική γραμμή...

Πράγματι, σε λίγο είχε κατορθώσει να βγάλει το σασκί απ' το κεφάλι του... Μα πού ήταν τα άστρα; Γιατί εξακολουθούσε το σκοτάδι... Μήπως τον είχαν τυφλώσει; Κτύπησε γύρω του με τα μάτια όρδονώντας, αλλά δεν διέκρινε απολύτως τίποτε... Ξαφνικά κατάλαβε, κι η εκπληξή του έγινε τρόμος ανείπωτος: Οι κακούργοι είχαν λάβει τα μέτρα τους. Τον είχαν πετάξει μέσα σ' ένα τούνελ! Και τώρα το σκοτάδι τον ανάγκαζε να παίζει τυφλόμυγα με το θάνατο!

"Εγώλε ένα ούρλιασμα άγηνίας που αντήχησε πένδυμα στη στή ραγνα... Τινάχτηκε, χτύπησε το στόμα του στη μία γραμμή, έσπασε δυο δόντια του, ένοιωσε το αίμα του να κυλάει ζεστό στο πηγούνι του...

"Όχι! Δεν θέλω να πεθάνω!... Δεν θέλω! φώναξε.

"Ετσι που σπαρταρούσε, κατέληξε να χάσει την έσπαφή του με τις γραμμές. Στήν πραγματικότητα, ήταν τώρα ελαπιδεμένος κατ' μήκος ανάμεσα τους. Καθώς όμως δεν τις ένοιωσε πιά κάτω απ' το στήθος του κι απ' τα πόδια του, δεν καταλάβαινε τίποτε... Φοδόνταν πως είχε πλησιάσει στην τρίτη γραμμή. Τη φανταζόταν δίπλα του, κι οι τριχές του όρθωνόσαν απ' τη φόβη... Τι τρέλλα του να χάσει την έσπαφή με τις γραμμές!

Τώρα ένοιωσε σαν νάταν βυθισμένος ένα χάος, γεμάτο από τριτές γραμμές. Τέντωσε τρέμοντας τα δεμένα πόδια του... "Άγγιξε ένα αίδερο, κι άμέσως μόεμε πάλι τα πόδια του, μ' ένα βουγγητό. Του είχε φανή ότι είχε δεσφί μία ηλεκτρική εκκένωση... Μα όχι, ήταν η ύποδοξη! "Αν είχε άγγιξει πράγματι την τρίτη γραμμή, θα ήταν πιά νεκρός, κερυνοβολημένος! Σαν τέντωσε τα πόδια του, συγκρατώντας την αναπνοή του και μπόρεσε επιτέλους να προσανατολισθεί, να καταλάβει πού ήταν πεσμένος.

Τη στιγμή εκείνη, το αυτί του, που βρισκόταν πολύ κοντά στη γραμμή, άκουσε ένα έλαφρό άκομη παλμικό ήχο, που μετέδιδε

το μέταλλο. "Έφτανε το τραίνο!

Ο πανικός τον ξανακυρίευσε, δεκαπλασίασε τις δυνάμεις του και του επέτρεψε να σηκωθεί όρθιος, μολονότι ήταν δεμένος... Μόσα στον κυκεώνα των σκέψεων, των ενστικτών, των συναισθημάτων του, κατάφερε να λογικευθεί και να συλλάβει ένα απειλόμενο σχέδιο σωτηρίας: Θά έπρεπε έξω απ' τις σιδηροτροχιές, μόλις τα φώτα του τρένου, που θάέρτανε με ταχύτητα 70 — 80 χιλιομέτρων την ώρα, θα του επέτρεπαν να ιδεί προς ποιο μέρος βρισκόταν η τρίτη γραμμή. Θά ήταν βέβαια ζητμια λίγων στιγμών, γιατί το τούνελ είχε κυκλικό σχήμα, κι έτσι το τρένο θα ξεπρόβαλλε σε μικρή απόσταση απ' αυτόν. Θά κατάφερνε να κάνει μία κίνηση τόσο άσπραπια και μάστιχα έτσι δεμένος; Κι αν ακόμη το κατάρθωνε, δεν θάσπαζε το κεφάλι του, καθώς θάεφερε με όρη πλάση στο τοίχωμα του τούνελ; "Υπάρχε άναμέσα σ' αυτό το τοίχωμα και στη γραμμή, άρκτος χώρος για ένα άτομο ελαπιδεμένο καταγής;...

"Ολ' αυτά τα ερωτήματα στριφγύριζαν μέσα στο μυαλό του, όταν άκουσε έναν παρατεταμένο και μεταλλικό σφύριγμα. Το τρένο βρισκόταν ακόμη μακριά. Το σκοτάδι εξακολουθούσε να μένει πυκνό. "Ήταν ώστόσο ζήτημα δευτερολέπτων... "Ο Τομ το ήξερε, και περίμενε, τρέμοντας έλαφρά, με τους μύς τεντωμένους, τα χείλη σφιγμένα, τα μάτια του κορφωμένα στο σκοτάδι...

"Έπρεπε να έπωφεληθώ από μία στιγμή μόνον!... από τις άκτινες του φωτός! Κτύπησε, κυττάζε... όχι μόνο με τα μάτια, αλλά με όλο του το έινε! Τόση ή η νευρική του υπερένταση, ώστε του φαινόταν πως έβλεπε κόκκινες λάμψεις να πετούν μέσα στο σκοτάδι.

"Φτάνει! "Ερχεται!" συλλογίζόταν. Κι έτρεμε μήπως άφαιρεθί, μήπως χάσει ένα έκατοστό του δευτερολέπτου, με κάποια λανθασμένη παρατήρηση... "Έπρεπε να κυττάξω τη γη! "Εκεί βρισκόταν η τρίτη γραμμή...

"Αντήχησε δεύτερο σφύριγμα, κοντινότερο. "Ο Τομ τόνωνε να χύνεται στα σπάλαξα του σαν διασπρωτικό όγρο... "Η ψυχική και νευρική του ένταση είχε φτάσει στη διασπώση...

Τρίτο σφύριγμα... Τώρα το έδαφος έτρεμε, κι ο άερας έφερνε ένα μουγκρητό, διαρκές δυνατώτερο... "Ερχεται!... "Ερχεται!... "Ήταν ζήτημα δεκάτων του δευτερολέπτου. Κι όμως του φαινόταν σαν αιώνας άτελείωτος!

Μολονότι περίμενε το φως του τρένου για να ιδεί προς ποιο μέρος βρισκόταν η τρίτη γραμμή, ύπαρχε μέσα του κάποια μυστηριώδης τάσις να πιστέψι ότι βρισκόταν προς τα δεξιά του. Γι' αυτό ο μύς του είχαν μία άσυμμετρη προδιάθεσι να κινηθούν προς τ' αριστερά...

"Ήταν θαύμα του ενστικτού;... Ποιός ξέρει! Πάντως, όταν το τούνελ γέμισε από ένα φως εκτυφλωτικό, συνοδευόμενο από δαιμονισμένο πάταγο, ο Τομ τινάχτηκε προς το ένα πλευρό, την ίδια στιγμή που διέκρινε διεξά του το μεγαλύτερο μέταλλο της τρίτης γραμμής! "Η προδιάθεσι των μυών του να κινηθούν αριστερά, έπαιξε αποφασιστικό ρόλο στον άγωνα ταχύτητας μεταξύ του ανθρώπου και του τρένου...

Κυλιόθηκε ανάμεσα στον τοίχο και στην εξωτερική γραμμή και τέντωσε το σώμα του όσο μπορούσε... Για μία στιγμή, δέν κατάλαβε αν το τρένο τον χτύπησε ή όχι... τόσο είχε δολώσει το λογικό του απ' τον πάταγο των τροχών και το ρεύμα του άερος...

"Έπειτα, μέσα σ' ή βαθεία σιωπή που έπακολούθησε, άνασφώσε το κεφάλι του και έξωπασε σ' ένα νευρικό γέλιο... Είχε σωθί! "Αμέσως κατόπιν έχασε τις αισθήσεις του...

"Αργότερα, τον βρήκε εκεί και τον περιμάζεψε ένας φύλακας που έπιθεώρουσε το τούνελ.

Οι σωτήρες της Εφταλίας

ΑΠ το ραδιοφωνο

Σ' άναμμένα κάρθουνα καθότανε η Ζουμπουλούδου με το φέριμο τ' "Εφταλίας" κι έλεγε:

— Ταλιτζάτε, καλέ, απ' αυτή την χαμηλώρα: Αυτό δεν το σουφρώω ούτε θα το νταγιαντώω! "Ακούς ή διάντροπη να βγαίνει απ' το ραδιοφωνικό σταθμό και να μιλά. Φωντάσου τι θά γίνεται εκεί μέσα! "Ο Θεός κι ή ψυχή του. "Ήοι, Χριστέ μου, γάλασε πιά ο κόσμος! Χαράς πιά το τούπε!

Κι απ' τη ζούλεια τση, θήαζε μπιμπιλία, και μουζεβιλίκια, κι ήκανε τοι γυναικούλες του μαχαλά άγρια δάλασα...

— Μωρή έγώ πάντα σάς τώλεα, πώς τ' "Εφταλίας" πού άνοιξε τα σκόρδα τση, είπε με όλο τση τ' άγχι ή Ζουμπουλούδου...

Και μάζεψε τσοι μαχαλιτισσες ούλες δέω απ' την πόρτα τση κι ήλεγε ή μία το μακρύ τση, κι ή άλλη το κοντό τση.

— Καλέ, μα πώς δεν τα πήρε χαμπάρι εκείνος ο στραβοβλάκας ο άντρας τση; Σίγουρα τυφλώσαν το δάκτυλο του έρηιου...

— Καλά να πάθι, άς ήπνε με με μεταμμένα μυαλά, έλεε πάλι με μίσησ ή Ζουμπουλούδου. Γιατί τώρα πιά ο άντρες δεν εξετάζουν τιμή και ύποληψι... όχι. "Η φρονιμάδα εδω ήκανε φαλιμένο...

Οπ' άκαμάτρα και λωλή έχει την τυχ ή καλή.

— Δεν θέλω να την παρτικουλάρω, άλλά για να πάμ μία κοπέλα σαν την "Εφταλία να χορηπδω στο ράδιο, σίγουρα το κάνει απ' ανάγκη.

— Μωρή αυτά να τα λές στον κλειδωά, ξεφώνισ ή Ζουμπουλούδου άφρισμένη και φρενιασμένη. Τι τ' ήλειπε απ' Τάχε ούλα τση! "Εκείνος ο αγαθοδούρας ο Νικόλακης τση ήλεπε μέο τ' μάτια! Πού να την κάτσει δεν ήξερε.

Κι όσο ή "Εφταλία από μέσα την άκουγε βουθή, κι άδιάφορη, σαν στατόνα, τόσο ή Ζουμπουλούδου άφριζε και δάγκανε τα χέρια τση με λίσσα, κι ήλεπε τα παραθύρια τση και φώναζε:

— Μουτζαλιέ, και νταμουγκαδες, στο μαχαλά μας δέ χωρούνε, "Άγσεκι! Εδω δεν εινε του Μαργουνα στα Βαποράκια, ούτε τα χιώτικα ποδέρε, διεβούλο λωλο-Φαλια!

"Εαφνα σαν στρουπελέκι ήπσε μπροστά τους ο "Ήλιας ο έφημεροδούλης.

— Καλέ, τούπε ή Ζουμπουλούδου, να χαρής ότι άναψάς, έου που νταλαβερίζεσαι με τσοι άφημερίδες, πέ μου πότε θα βήι πάλι το κιόσεκι του μαχαλά στο ράδιο;

Κι έδειξε το σπίτι τ' "Εφταλίας, και έζινε άσκημα τα μούτρα τση.

"Ο "Ήλιας κύτταζε άμέσως στην "Κίνησι τής Πόλεως, το πρόγραμμα του ραδιοφωνικού σταθμού.

— Απόψε κατά τ' ένηνά νάχετε το νού σας, και θά την άκούσε, είπε.

— Άχου ρεζιλίκι! "Ήοι ή κουντουρτισμένη, θ' άνοιξη το γκερίζι τση πάλι πού, χειρότερο κι απ' το Μάμουλου!

"Η "Εφταλία κρυφοκτύπαζε, κι άκουε πιά απ' το παντόφλι τση, και σχεδίαζε, και σκεπτόταν, ν' ή την πλήρωσή πεσόνι.

Το ίδιο βράδυ, μαζετήκανε δέω απ' τον χαφενί του Μίλητ ούλες με την Ζουμπουλούδου επί κεφαλής. Δυστυχώς, είχαν φάινεται άρνησις λίγο, γιατί ο σήκερ εκείνη τη στιγμή έλεγε:

— Άγαπητοί μας άκροασι! το πρόγραμμά μας έτελείωσε με το κομικό σκέτι: "Οι λωλάδες τής "Εφταλίας". Και τώρα ή κυρία "Εφταλία πού εινε μπρός στο μικρόφωνο, θά πη δυο λόγια, "Ακούστε.

Μία μικρή διακοπή. Ένα έλαφρό βέημο... Κι άντήχησε έαφνικά ή άγριοφώνουρα τ' "Εφταλίας:

— Καλά θά κάν ή Ζουμπουλούδου να βουδαθί, να μην την κάνω μπουμπλικο σ' άνατολή και δύση την άσκημη!

ΣΩΚΡ. ΡΩΝΑΣ

ΤΑ ΝΤΕΡΤΙΑ ΤΟΥ ΚΙΡΚΟΡ

ΤΟ ΡΟΥΣΦΕΤΙ

"Η "Αραζή του "Αμπαρτουινάν, μία όμορφη μικροπαντρεμένη, με δάκρυα στα μάτια έλεγε στον Κιρκόρ:

— Άχ μπέ, ντέν μπορώ πιά, νταγιανάμν! "Αντρας μου άκόσμ σαμπανχάν καντάρ, μετυμένο είνε. "Ιζύλο έμένα, σουλτάν μερεμέτι ντίνει. Πολύ φοβούμαι...

— Κόρκμα, γισδρούμ, κόρκμα, τής είπε ο Κιρκόρ και την κυττούσε ζελιγμένους.

— Κιρκόρ έφέντη, τούπε ή "Αραζή με άπόφασι, έγκώ χωρισμένο το άντρα μου να κάνω τέλω.

— Άφεριμ, "Αραζή! Καλά θά κάνης να ίχωρίσις έντεψιζέμε! "Αμα έφορη μπουλντούμου;

— Ντικηόρο μου βρήκε γισδρούμ. "Έντωσε έμένα ένα όμορφο ντέα. "Εού μπιρ κολαλίκ, ρουσφέτι θά κάνης.

— Τά κάνω, σοιλέ μπκαλούμ.

— "Ιστέ, με βοήθεια ντικό σου, εϋτύς έγκώ νταζύνις θά παίρνω.

— Ότι τέλεις γισδρούμ, κατρίι να καλάσω έσένα ολούρμε; φώναζε πρόθυμα ο Κιρκόρ.

Και ή παμπαντήρη "Αραζή άρχισε να του λέει το σατανικό κόλπο πούχε σκεδιάσει:

— Εϋκόλος πρέμα, Κιρκόρ έφένδη. "Εγκώ γκόνατά σου τα ίκάτω, άντρας μου μπαινει μέσα, έσύ νταρντάνα μου, τσουρεκάρα μου, μπουρπουνάρα μου, ίφρατζόλα μου, γισδρούμ, κουζούμ, τά λές. "Εγκώ όργια μου τα κουνάω, σκέρτασ τουρούλου τουρούλου θά σου κάνω, έσύ έμένα χαρκαλεϋεις, πασπατεύεις, γκεδεζιλίκια, φιλιά, χαντίνα μπεραμπέρ θά ντίνουμε, τά κάνουμε, άντρας μου τσακμμένο τα μάς κάνη, άπατημένος τά πη ίγένηκα. Εϋτύς νταζύνις θά ντίνει. "Ιστέ μπου!

— "Αϋάν, αϋάν, ντέα σου πολύ όμορφο, μπράβο "Αραζή! φώναζε ένθουσιασμένος ο Κιρκόρ.

— Άιντε καζιρέφου, γισδρούμ, μπιρ μπρόδς γιαπαλούμ!

Κι ο καύμένος ο Κιρκόρ, πάντα καλός, και πονώφυκος, δέχθηκε να παίξη το ράλο του φίλου τής, καθώς ότε ντιθάνι και τής είπε:

— Γκέλ, κουζούμ!

"Αμέσως ή τοακπία ή "Αραζή πηδης έπάνω του, τον σφιχτογκάλασε κι' άρχισε φιλιά, και χάδια.

— Βάι! Βάι! κόρφο σου μπκαλαδς, μπράτος σου ντοντουρμάς, λαιμό σου ραιζάν χαλάδς! Νέ μπου μπέ; Τι ουνουταίος κόμματος είσαι! Άμα μου βράζει κερντία μου μέσο καδουρντιστήρι, γιονγκίν βάρ! "Ιστωκά μου, μπουρλότο, άτομική μπόμπα θάλες! Βάι! Βάι! Βάι!

Τον πιάνον τα μεράκια τόν Κιρκόρ, ένθουσιάζετσι, και συνεχίζει:

— Από χαρμάνη, μπελιδόνη κόκκορα έκανεσ έμένα. "Αφεριμ, "Αραζή!

"Εκεί όμως που περιμένανε τον "Αμπαρτουινάν, κατά σατανική σύμπτωση, μπήκε ή Τακούιτσα, ή γυναίκα του Κιρκόρ, σωτό θηρίο!

— Ότου σου!... Γρουσουζλαμά, μασκάρα, ζαμπάρα, φτού σου!

Κι ένας μπάτσος άδορφε στα μούτρα του Κιρκόρ, και μία κορεκλα του ήρε κατκάφρα. "Αμέσως το σπίτι κι' ή γειτονία άναστατώθηκε.

— Ατώο είμαι, άντικα μπέ χτυπάς έμένα. "Αραζή ρουσφέτι να κάνω τέλε...

Μα ή Τακούιτσα άφρισμένη και φρενιασμένη ξεφώνισε:

— Μπρέ, τι ρουσφέτι, μπέ; Τι ήταλε γκόνατά σου "Αραζή; Ότου σου! έντεψις, καίριζ, φτού σου!

Και τούδωκε άκόμη ένα γερό μπερτάχι, και μ' άγριοφωνάρες, τον άρπαξε απ' το γιάκα με το ένο χέρι, χασοφάκε την "Αραζή με το άλλο, και τράβηξε, άφρίζοντας, για το σπίτι τής.

Και ο Κιρκόρ μονολογούσε κι' έλεγε:

— "Αϋάν, τι ήπατα! Άλλη φορά ρουσφέτι έρωτικό ντέν κάνω. Έζικ όλοσούν!

ΚΙΡΚΟΡ

Καθαρή κουδέντα

"Εγκρινίζαν όλη μέρα. Σήμερα όμως έζηνηθηκαν ειλικρινώς! Και ιδού πώς έγινε το θαύμα: ΕΚΕΙΝΗ: "Αφού δεν ήσαν βέβαιος πώς θά εύτυχηςες μεζί μου, πέο' μου σε παρακολώ, γιατί με παντρεύτηκες; Γιατί!...

ΕΚΕΙΝΟΣ: "Εκείνη; Σωπαινεις; "Εγώ όμως ξέρω γιατί με παντρεύτηκες!... Το ξέρω καλά!...

ΕΚΕΙΝΗ: "Εκείνος;...

ΕΚΕΙΝΗ: "Απάντως λοιπόν! άπάντησε αν μπορείς... Πές το χωρίς να ντροπιάς πώς με παντρεύτηκες, γιατί είχα λεφτά!...

ΕΚΕΙΝΟΣ (διαμαρτυρόμενος): Με συγχωρείς... Κάνεις μεγάλο λάθος... Σε παντρεύτηκα όχι γιατί είχες λεφτά, άλλα γιατί δεν είχα έγώ!

Οι ιδιοτροπίες του Πελοπίδα

Διαμαρτυρία

Βρέ δεν τ' ά παρατάρς λέω έγώ, κοπέλα μου; Δεν τ' ά παρατάρς; Πού κάνεις τάχα πώς δεν θέλεις να σε πειράζουν και διαμαρτύρεσαι γιατί οι άντρες εινε πρόστυχοι και σε πειράζουν, λέει, όταν βγαίνεις στο δρόμο; "Αμ' πώς να μη σε πειράζουνε δηλαδή. Έτσι πού μου βγαίνεις; Μού φρασάς εκεί ένα φιλό φουσανάκι διαφανές σαν άραχνόφαινο, κοντά και στενό, μούχεις καταρρήγει τις κάλτσες, γόμπες έξω, μπράτσα έξω, λαιμός έξω, πλάτες έξω κι' έχεις την ά-έλιω να μη σε πειράζουν. Και μήπως εινε μόνο αυτό; Τι άλλο εινε; Το ό-φο σου κοπέλα μου, το ύφος σου! Περπατάς και τα λαντεύεσαι σαν να παθαίνες σεισμική δόνησι. Και μούχεις βάθει και τα χείλια σου και ρίχνεις ματιές δεξιά κι' αριστερά σαν να λές: Πειράχτε με! Και μ' όλη αυτή τη σατανική συνωμοσία πού έχεις διοργανώσει έναντίον του άνδρικού φύλου, μού διαμαρτύρεσαι και λές ότι οι άντρες εινε πρόστυχοι, γιατί σου πετάνε κουδέντες, καθώς περιάς κι' άλλοι σου παίρνουν από πίσω και δεν σ' άφήνουν ήσυχη! Την τσαμένη! Δεν την άφήνουν ήσυχη! Μα τι νομίζεις κοπέλα μου; "Ότι οι άντρες εινε από μάρμαρο; Μην κυττάς έμένα πού δεν μού κάνει έντύπωση τίποτα και δεν θά έπιτόεω ποτέ στον έαυτό μου όχι να πειράξω, αλλά και ν' άξιώση γυναικα δ' ένος και μόνον βλέμματός, μακάρι νάσαι και ή "Αροδίτη τής Μήλου. "Εγώ είμαι άλλο. "Εχω άλλας άρχας, άλλας πεποιθήσεις, άλλη νοοτροπία και άλλη ιδιοσυγκρασία.

"Άλλά δεν εινε όλοι σαν και μένα. "Όχι, δεν εινε σαν και μένα. Εινε διαφορετικοί. Εινε κοινοί άνθρωποι, πού δέγονται την πρόκληση και άπαντούν, όταν βλέπουν κάτι τέτοιες εμφανίσεις σαν τη δική σου. "Εγώ άπορώ μάλιστα πώς περιορίζονται σε λόγια και δεν κάνουν και κανένα έπαναστατικό κίνημα.

Πάε είπατε δεσποινίς; "Ενοχλείσθε; "Αν ένοχλήσθε και δεν θέλετε να σας πειράζουν, να βάλετε ένα μακρύ και παφούρ φουστάνι, από χοντρό ύφασμα, να βάλετε γοιτρές κάλτσες, να καλύψετε τις γάμπες, τα μπράτσα, τους λαιμούς και τις πλάτες, να μη βάζετε τα μάτια σας, τα χείλια σας, και τα μανούλά σας, να περπατάτε στο δρόμο ίσια και σοβαρά, χωρίς τολαντεύσεις και σεισμικές δονήσεις, να μη ρίχνετε τα μάτια σας δεξιά κι' αριστερά, άλλα να κυττάτε ίσια μπρός σας ή γάμψα και τότε σας έγγυώμαι ότι θάχετε την ήσυχία σας. Κανείς δεν θά τολμήση να σας άπειθυή το λόγο. Πώς είπατε; Αυτό δεν γίνεται; "Αμ' το ξέρω πώς δεν γίνεται! Γιατί θες να γίνεται το άλλο... Σας έρω καλα έγώ. Τα θέλετε και σεις και τά παθαίνετε. "Αν δεν τά παθαίνετε, δά σκάγατε. Λοιπόν, άει στο διάολο, κοπέλα μου, και άσε με ήσυχο.

ΠΕΛΟΠΙΔΑΣ

Χιούμορ

Απορία

"Ο μικρός: Γιατί μαμα οι νύφες φοράνε άσπρα όταν παντρεύονται;

"Η μητέρα τ' αου: Γιατί το άσπρο εινε το χρώμα τής ευτυχίας, όπως το μαύρο εινε το χρώμα τής δυστυχίας.

"Ο μικρός: Γι' αυτό λοιπόν ο θείος χτες στά γάμο του φορούσε κατάμαυρα;

"Εκπρεμείς λογάρες μου!

"Ο δανειστής: Τα λεφτά μου! Δός μου τα λεφτά μου.

"Ο όφειλέτης: Δεν έχω, φίλε μου.

"Ο δανειστής (έξολλος): "Α! δεν έχεις; Θά σε κάνω εγώ να βρής!

"Ο όφειλέτης: "Ε, τότε θά είσαι ο μεγαλύτερος ευεργέτης μου!...

Συμβουλές πρὸς τοὺς συζύγους

Ἡ ἐρωτική τέχνη δὲν ἐν-
διαφέρει μόνο τὰ ἐλεύθερα
ἀκόμη ζευγαράκια. Δὲν ἐπι-
τρέπεται νὰ τελειώῃ, ὅταν
ὁ ἑκείνος παντρευθῇ πιά τὴν
ἑκείνη του. Ἀπεναντίας μά-
λιστα...

Ἐννοεῖται ὅτι χρειάζεσθαι τότε ὁρισμένους τροποποιήσεις. Δὲν μπορεῖ ν' ἀποτελεῖ ἡ ἀπλῶς μίᾳ πανομοιωτήτῃ συνέχεια τῆς προγενεῖας ἀγάπης. Μερικά ἀπ' τὰ στοιχεῖα τῆς πρέπει νὰ λείψουν, κ' ἄλλα νὰ τονιοθοῦν περισσότερο. Δὲν ἐπιτρέπεται π. χ. πιά νὰ ἐπιδιώκετε νὰ κἀμετε τὸ σὺντρόφόν σας νὰ ζῆλουν. Ἡ ἀλασθητικὴ ἀσφάλεια καὶ σταθερότης ἀποσελᾷ θεμέλιον τοῦ γάμου.

Ἀντιθέτως, πρέπει νὰ ἐνσχέστε καὶ νὰ μονιμοποιήσετε τὴ συνήθεια νὰ ἐγκυριζέτε τὰ καλλίτερα σημεῖα τοῦ χαρακτῆρος καὶ τῆς προσωπικότητος τοῦ σὺντρόφου σας.

Πράγματι, πολλές γυναίκες, ιδίως μορφωμένες και της καλής τάξεως, λυπούνται άσυνάθετα γιατί άνηκουν στο άδύνατον φύλον. Ιλι- στεύουν ότι οι άντρες έχου- δλα τα πλεονεκτήματα στην κοινωνία μας κι' ότι οι γυ- ναίκες βρίσκονται σέ μειονε- κτική θέση, πρό πάντων όταν γίνουν μητέρες. Αυτό τις κά- νει να μη παντρεύονται, ή να δυστυχούν στο γάμο- τους, ή να μένουν σε σεξουα- λικός ψυχρός. Ό σύγχρονος λοιπόν που δείχνει γενικώς πεπρόφρονση προς το γυναι- κείο φύλον, που το θεωρεί πλασμένο για την εξυπηρέ- τηση μόνο του ανδρικού, έ- νισχύει την προκατάληψη αυ- τή της γυναίκας που και δέν μπορεί ποτέ να εύτηχη μα- ζι της. Το ίδιο πρέπει να πούμε και για κείνον που έ- νδιαφέρεται για τη γυναίκα του σεξουαλικά μόνο κι' έ- νωστικά.

“Αν ρωτήσετε διάφορες γυναῖκες εὐτυχισμένες ἀπ’ τὸ γάμο τους τί ἐκτιμοῦν πρὸ

νονταί τότε ότι τα πα-
συνήθε. 'Ο εξερευνητής
κάποτε πάλιν σ' ένα ύψος
αφής για μικρή λίμνη
που ο θυός της ήταν
τοντάδες νεκρούς πικ-
τά σμάτα διετηρούντο
χωρίς καμμία άλλοισιν,
λίμνη. Πολλά άλλα που
όχιες της λίμνης, άρρω-
ντας προφανώς να πλι-
σιμνή, για να πέσουν μ-
φείο τους.

Ένα περίεργο φαινόμε-
τον στις ακτές της Χι-
λιακή λουριδιά μήκος·
από εκατομμύρια εξασθε-
νεί, προχωρούσαν όσο τα
παι, για να πέσουν κα-
δικός αυτός θάνατος το-
τροφής. Πραγματί, ένα
φερνε πάντα ότι εκεί
έως άλλες εξασθενεί.

П. ПОПЕНОЕ

Τὰ «νεκροταφεία» τῶν ἐλεφάντων

παρεπρήθη πρό 20
ς. Μία μεγάλη παρα-
χιλιόμετρων γέμισε
μεγάλα θαλασσοπούλια,
υψιτών προς τα μεσό-
να πεθάνουν. 'Ο όμα-
φώφειλο το σέ έλλειψι
λάσσειον ρεύμα, που έ-
γάλο αριθμό φαριών,
μο, και τα θαλασσο-
εινά να τ' εναποθέσιν.

Σταυρόλεξο - παροιμία

ΟΡΙΖΟΝΤΙΩΣ

ΚΑΘΕΤΩ:

3

Αίνιγμα
Μόσχος — Μόχα.

Ἐξάσκησις τῆς μνήμης

Κατὰ τὸν ἴδιον τρόπο μπορείτε νὰ βρῆτε καὶ διαφορὰς λεπτομέρειες τῶν ἀντικειμένων τῆς εἰκόνης μας.

Πρέπει να αναφερθούμε τέλος το μυστηριώδες «Έτος Πάν» τη «Λίμνη της Λάσπης», που έχει μήκος 120 χιλιομέτρων και πλάτος 80. Βρίσκεται στη Νοτιοδυτική Αφρική, στην καρδιά μιας σχεδόν ανεξερεύνητης εκτάσεως 250.000 τετραγωνικών χιλιομέτρων και είναι ένα «κοιμητήριο» ζώων μοναδικό στον κόσμο. Υπάρχουν μαζεμένοι εκεί χιλιάδες σκελετοί, που ανήκουν σ' όλα σχεδόν τα είδη των ζώων της Αφρικής. Πώς και γιατί συγκεντρώθηκαν δλ' αυτά στο «Έτος Πάν; Και ποιά ήταν το είδος του θανάτου των; Ή να ένα ακόμη μυστήριο, που δεν θα μπορούσε σίγα ποτέ να διαφωτίσει η Έπιστήμη.

Οι μεγάλες του υπηρεσίες
στον Συμμάχον

Ὁ πρόξενος τοῦ ὑποσχέθηκε νὰ τὸν εἰσάγειν στὸ ξενодоχὸν τοῦ γιὰ τὸ διαβατήριον, ἐπικινδύνως μὲ τὸ μερικανικὸ Ὑπουργεῖον Ἐξωτερικῶν καὶ ζητήσε ἀδύνατον. Ἡ Ὑπηρεσία Ἀντικατασκοπίας ἔφραζε στα ἀρχαία της, δὲ που ὑπῆρχαν πληροφορίες γιὰ ὅλους τοὺς κατασκοποῦ τοῦ κόσμου. Καὶ βρῆκε ἐκεῖ τὸ δελτίο τοῦ βάν Λουτ: Ἡ τὰν Ὀλλανδός, 50 ἐτῶν, μὲ σύζυγον Γερμανίδα, μηχανικός καὶ χρυσόφορος. Εἶχε χρηματίσει κατάσκοπος σὲ δύο προηγούμενους πολέμους. Ἡ Ὑπηρεσία Ἀντικατασκοπίας εἶχε πληροφορηθῇ ἥδη ὅτι ἐπρόκειτο νὰ σταλῇ στὴν Ἀμερική.

* Η ἀνακάλυψις αὐτῇ, καθὼς καὶ ἄλλὰ θετικά στοιχεία, ἐπείσαν τὴν ὕπνρεσίαν* Ἀντικατασκοπεῖας ὅτι ὁ βασιλεὺς προσπαθοῦσε νὰ ξεσκεπάσῃ τοὺς

*Ιδιαίτέρως επικίνδυνος ήταν κάποιος
βίζεταυμ, πρώην σωθέρ, που είχε γί

ΔΥΟ ΠΟΝΕΜΕΝΕΣ ΨΥΧΕΣ

Ἡ Καίτη οὐκ εἶχε τὴ δύναμι νὰ τοῦ ἀπαντήσῃ.
Ἐγείρε τὸ κεφάλι τῆς στὸν ὦμο τοῦ καὶ τὰ χεῖρ
τῆς ἀναζήτησαν τὰ δικά του. ΜΙΡΑΝΤΑ

Η ΘΥΣΙΑ ΤΗΣ ΖΑΧΡΑ

Τά μαύρα και άσπρα μαλάκια της κρέμονταν σε όγδοι χοντρές κοτσίδες ως τη λεπτή της μέση. Και όταν πήγαινε στην κουζίνα τούλινε τις τέσσερες γύρω από το κεφάλι της, και τις άλλες τέσσερες τις έδενε σ' ένα χοντρό κόμπο πίσω στη ράχη της, για να μην τη στενοχωρούν στη δουλειά της.

Είχε αφήσει δυο παιδιά στη Δαμασκό, και όμως, όταν παντρεύτηκε για δεύτερη φορά τον Άμπας-Γκούλι, έμοιαζε σαν να ήταν νέο κορίτσι ακόμη, με το ρόδινο χρώμα του προσώπου της και με τα μαύρα άμυδαλωτά της μάτια. Για να ποίμνη την αλήθεια, όλα αυτά ήταν ανώφελα για τον Άμπας-Γκούλι, γιατί αυτός ήταν ολόκληρο πιά τυφλός και τίποτε δεν περίμενε απ' εδώ και πέρα απ' τη ζωή.

Τού την είχε προξενώσει τη Ζαχρά μία γρήνη. Την είχε παρακαλέσει να του βοηθήσει γυναικά λογική και ήσυχη, για να του μαγειρεύει και για να τον ζεσταίνει στον ύπνο του. "Αν όμως μπορούσε να ιδεί την ανήσυχη λαμύρη που άστραφτε κάποτε-κάποτε στα μάτια της Ζαχρά, ίσως να δίσταζε πολύ να την πάρει..."

Αυτόσο ο καιρός περνούσε ήσυχα και ο Άμπας-Γκούλι ήταν ευχαριστημένος. Και η Ζαχρά, ήταν κι' αυτή επίσης ευχαριστημένη. Μονάχα πού, όσες φορές έβλεπε στο δρόμο κανένα μικρό κοριτσάκι με τη μακρούς χρωματιστή του φούστα, ή κανένα άγριο, φιλόδοξο και αδύνατο, τότε η σκέψη της γύριζε με κάποια άγνοια προς τα δυο της παιδιά που είχε αφήσει μικρά, και που δεν θα μπορούσε πια να τα αναγνώριση, όταν θα μεγάλωναν. Τον πρώτο της άντρα δεν τον θυμόταν καθόλου. Κι' αν ποτέ τον θυμόταν, χωρίς να το θέλη, προσπαθούσε ν' αποδιώξει αμέσως τη θύμησή του.

«Η γυναίκα είχε βρωμιά-ρικό άγγειο, και για να την καθαρίσει πρέπει να την βάψει στο ζυγό». Έτσι σκεπτόταν κι' έτσι ενεργούσε ο πρώτος άντρας της. Κι' όταν μία μέρα την έβρισε πάρα πολύ, και την έσυρε απ' τα μαλλιά κάτω στο πάτωμα, τότε εκείνη μάζεψε ήσυχα-ήσυχα, έτι είχε και δεν είχε κι' έφυγε, χωρίς να ιδεί πίσω της...

Ο Άμπας-Γκούλι όμως ήταν καλός. Και η Ζαχρά περνούσε καλά μαζί του και δεν έπιθυμούσε τίποτε άλλο, από το να μένει κοντά του. *
—Τα μαλλιά σου είναι ό-
—Είπε από τη βραδυνή
—Τα μάγουλά σου καίνε...
—Είπε γιατί φοδόνουν μί-
πως με πάρη ή νύχτα στο δρό-
μο...

—Γιατί άσασαίνεις τόσο
δυο;...
—Γιατί βιαζόμουν και έτρε-
χα...

—Τα χέρια σου σαλεύουν
νευρικά...
—Είπε γιατί έχω να κάνω
πολλές δουλειές ακόμα προτού
πλαισιώσω...
Ο Άμπας-Γκούλι έπαυσε να ρωτάει τη γυναίκα του. Ά-
φησης τα χέρια της και έδωλε
σε καλλίτερα για να κοιμηθώ.
Πέρασε λίγη ώρα ακόμη και
ο ύπνος φαινόταν πια πως
τον είχε πάρει για καλά. Και
τότε, σε μία στιγμή, το άσπρο
χέρι της Ζαχρά γλύστρησε κά-
τω από το προσέφαλό του. Κι' όταν το ξαναπάρθηκε, τα
δάχτυλά της κρατούσαν σφι-
χτά το πουνγί του άντρας της.

Μία-μία μέτρησε τότε τις
λίρες. Μία, δυο, τρεις, τέσσε-
ρες, πέντε... Μά την ίδια
στιγμή ανατρίχιασε.
Μία άγρια φωνή της μίλησε
σεληνά. Ήταν ο άντρας της

το είχε πετάξει εκεί, γιατί
στις δύο άκρες ήταν δεμένα
χαλίκια!

Εκείνος δεν ήξερε να γρά-
φει και η Ζαχρά δεν ήξερε να
διαβάσει. Μά κατάλαβε ωστόσο
αμέσως ποιος το είχε πετάξει
αυτό το μαντήλι. Και κείνος
πάλι κατάλαβε επίσης ότι ε-
κείνη το είχε δεχτεί. Και την
άλλη μέρα το πρωί, η Βάρκα
του νέου βαρκάρη πήγε και
στάθηκε κάτω από το παρό-
θυρο της Ζαχρά. Όταν η Ζα-
χρά φάνηκε στο παράθυρο, έ-
στειλε στο νέο βαρκάρη ένα
χαμόγελο...

Η Ζαχρά κατέβηκε μία μέ-
ρα στο γιολό. Ο Άμπας-Γκούλι
την είχε στείλει να
ψαγίση κάτι. Πήδησε λοιπόν
από τη μία βάρκα στην άλλη
και στο τέλος στάθηκε εμπρός
στο νέο βαρκάρη και μίλησε
στη Βάρκα του. Εκείνος δεν
την γνώρισε στην αρχή, κα-
θώς είχε σκεπαστεί το πρόσω-
πό της. Μά όταν σήκωσε λι-
γάκι το γιασμάκι της τότε πιά
την αναγνώρισε. Η Ζαχρά σι-
ωπούσε όσες πρέπει να σιω-
πά μια Μωαμεθανή. Μά εκεί-
νος της μίλησε και, λεβαντίνος
όπως ήταν, έφερε αμέσως την
κουδένα στα χέρια της. Της
διηγήθηκε πως η ώραία εκείνη
άσπρη Βάρκα δεν του άνηκε
όλοκληρή και πως την είχε
μαζί με έναν Άρμένι. Τού
χρωστούσε ακόμα πέντε λίρες
του Άρμένι κι' εκείνος τον
ανάγκασε να πληρώσει τόκους
πολλούς και μεγάλους. "Α, αν
μπορούσε ποτέ να ξεπληρώσει
τις πέντε εκείνες λίρες..."

Ενώ εκείνος μιλούσε, η Ζα-
χρά δεν κούταζε τίποτε άλλο
από τα κόκκινα χείλη του, που
ανοίγονταν κάτω από το ο-
μορφο μικρό του μουστάκι, α-
φήνοντας να φαίνονται τα ο-
λόασπρα δόντια του. Και σι-
λογιζόταν ακόμη τα φλογαρά
φιλά που θα έδιναν αυτό τα
κόκκινα χείλη, κάτω από το ο-
μορφο μικρό μουστάκι. Και έ-
ταν ακόμη τελείωσε τη δου-
λειά της και γύρισε στο σπίτι
δεν συλλογιζόταν τίποτε άλ-
λο εκτός απ' αυτό...

—Τα μαλλιά σου είναι ό-
—Είπε από τη βραδυνή
—Τα μάγουλά σου καίνε...
—Είπε γιατί φοδόνουν μί-
πως με πάρη ή νύχτα στο δρό-
μο...

—Γιατί άσασαίνεις τόσο
δυο;...
—Γιατί βιαζόμουν και έτρε-
χα...

—Τα χέρια σου σαλεύουν
νευρικά...
—Είπε γιατί έχω να κάνω
πολλές δουλειές ακόμα προτού
πλαισιώσω...
Ο Άμπας-Γκούλι έπαυσε να ρωτάει τη γυναίκα του. Ά-
φησης τα χέρια της και έδωλε
σε καλλίτερα για να κοιμηθώ.
Πέρασε λίγη ώρα ακόμη και
ο ύπνος φαινόταν πια πως
τον είχε πάρει για καλά. Και
τότε, σε μία στιγμή, το άσπρο
χέρι της Ζαχρά γλύστρησε κά-
τω από το προσέφαλό του. Κι' όταν το ξαναπάρθηκε, τα
δάχτυλά της κρατούσαν σφι-
χτά το πουνγί του άντρας της.

Μία-μία μέτρησε τότε τις
λίρες. Μία, δυο, τρεις, τέσσε-
ρες, πέντε... Μά την ίδια
στιγμή ανατρίχιασε.
Μία άγρια φωνή της μίλησε
σεληνά. Ήταν ο άντρας της

που είχε κερήσει από κοιμή-
ται:

—Γυναικα του διαβόλου,
γιατί με κλέβεις; Κόρη του
σκύλου, η κατάρη του Άλλάχ
να σε κυνηγά! Ξερά να μεί-
νουν τα χέρια σου και κουλιά
τα πόδια σου, του σκύλου κό-
ρη!...

—Αρχισε ύστερα να την χτυ-
πάει αλύπητα.
Χωρίς να σκεφτεί, χωρίς να
βγάλει μυαλό, η Ζαχρά στεκό-
ταν εκεί, έρωσε στα τυφλά
γροθίες στο κεφάλι. Κι' έπειτα
άρχισε να κλαίει σιγανά. Ο
τυφλός Άμπας-Γκούλι έκλαι-
γε κι' αυτός μαζί της ως το
πρωί...

Και τότε, ενώ η ημέρα έ-
φαιγε, έβλεπε ο Άμπας-Γκού-
λι πήρε το κεφάλι της μέσα
στα χέρια του και είπε:

—Ζαχρά, γιατί το έκανες
αυτό; Πες μου, γιατί; Για μέ-
να δεν έχουν καμιά αξία
αυτές οι λίρες. Και θα προτι-
μούσα να τις χάσω ό-ες, πα-
ρά να δοκιμάσω αυτή την πί-
κρα που με πόνιζε... Πάρτες
και πήγαινε. Είσαι χαμένη
για μένα... Μά δώσω την πα-
ρηγορία πως δεν σε πέταξα,
έτσι όπως σε πήρα, στους πέν-
τε δρόμους...

Πόσο γλυκεία είχε γίνει τώ-
ρα η φωνή του Άμπας-Γκού-
λι! Κι' αυτή είχε η τελευταία
ανάμνηση που πήρε μαζί της
φεύγοντας η Ζαχρά...

Σε λίγο βγήκε έξω και τρά-
βησε κατά το λιμάνι. Στο γιολό
συνάντησε το βαρκάρη της.
Μά τον βρήκε επάνω σ' ένα
μεγάλο σούσουρο. Βάρκες εί-
χαν στριμωχθεί πολλές στο
μέρος εκείνο, και οι βαρκάρη-
δες φώναζαν και μάλωναν με-
ταξύ τους, ποιος να πρωτοπά-
ρη σειρά...

Τον πλησίασε και του έχωσε
στο χέρι κρυφά το κόκκινο
μαντήλι που της είχε πετάξει
άλλοτε απ' το παράθυρο.
Κι' όταν η Βάρκα του νέου
βαρκάρη ανοίχτηκε λίγο στο
γιολό, μονάχα τότε υπέρεσε
αυτός ν' ανοίξει το μικρό κόκ-
κινο μαντήλι. Κι' όταν έλυσε
τους κόμπους του, βρήκε μέσα
τις πέντε χρυσές λίρες...

Τη στιγμή αυτή ο νέος σι-
λογιζόταν περισσότερο το δώ-
ρο απ' εκείνη που είχε θυ-
σιάσει τον εαυτό της για να
του το προσφέρει.

Μονάχη τώρα κι' έρημη,
ριχμένη στο άγνωστο, η Ζα-
χρά, περπατάει άσκοπα μη
ζέροντας που να πάη... Βα-
δίζει, βαδίζει, με το κεφάλι
σκυμένο, με τα μάτια θολά.
Βαδίζει σαν υπνωτισμένη, σαν
μέσα σ' ένα κρυφό και γλυστό
και χάνεται, σαν σκιά στους
σκοτεινούς δρόμους της Σταμ-
πούλ...

MIRZA PIZA XAN

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ

Κ. Πετρίδην, ένταυ-
θα: Κάθε ευχαριστούμε για τα
καλά σας λόγια. Ο αθησαυ-
ρός βρίσκεται τακτικά στη
Νέα Υόρκη. Όσο για τη δι-
εύθυνση που μας ζητήσατε, εί-
νε η έδρα: Mr. Helmut Dantine,
Warner Bros. Studios, Burbank,
Calif. U. S. A. Μαίρη Ρ.,
ένταυθα: Οι διευθύνσεις που
θέλετε είναι:

1) Miss Alice Faye, Fox
Studios, Hollywood, Calif. U.
S. A.

2) Miss Diana Durbin, Uni-
versal Studios, Hollywood, Calif.
U. S. A.

3) Mr. Pierre-Richard Wilm,
Société Parisienne de distribu-
tion cinematographique, 12 Boul-
vard de la Madeleine, Paris,
France. Ζηνοβία, ένταυ-
θα: Η διευθύνση της Ντόρο-
θι Λαμούρ είναι η έδρα: Miss
Dorothy Lamour, Paramount
Studios, Hollywood, Calif. U.
S. A.

ΚΑΝΑΤΟΠΟΙΗΤΙΚΟ ΧΙΟΥΜΟΡ

Τα παπούτσια του Χότζα

Είπε γνωστό πως όταν μπαίνουν οι
πιστοί Μουσουλμάνοι μέσα στο τζαμί
για να κάνουν την προσευχή τους,
βγάζουν τα παπούτσια, όπως έμεις ο-
ταν μπαίνουμε στην εκκλησία, βγάζου-
με το καπέλλο μας. "Ετσι κατά την
ώρα της προσευχής, μπροστά στην εί-
σοδο των τζαμιών, βρίσκονται αράδια-
σμένα τα παπούτσια των πιστών απ' το
σμηνακό χοντροπάπουτο, ως το κομψό
σκορπίνι και τη λουστρινένια μπόττα
των πλουσίων.

Μία φορά λοιπόν ο Ναστραδίν Χό-
τζας κίνησε να πάει στο τζαμί για να
προσευχθεί, αλλά και για να επιδείξη
το καινούργιο του παπούτσιο που μόλις
τα είχε αγοράσει.

Όταν έφτασε έξω από το τζαμί, έ-
βγαλε τα παπούτσια του, τ' ακούμπησε
σε μιά άκρη και μπήκε να κάνει το
ναμάζ του.

Όταν όμως τελείωσε την προσευχή
του και βγήκε από το τζαμί δεν βρή-
κε τα παπούτσια του στο μέρος που
τάχα άφησε. Είχαν κάνει φερέλα!

—Ποιος έκανε αυτό το άστειο; Ποιος
μου πήρε τα παπούτσια μου; φώναζε
ο Χότζας στους Μουσουλμάνους.

Κανείς όμως δεν του αποκρίθηκε.
—Ποιος μου πήρε τα παπούτσια μου;
Ξαναφώναζε άγρια κι' απειλητικό ο Χό-
τζας.

Μά και πάλι κανένας δεν του άπο-
κρίθηκε.

—Βρέ, ποιος έκλεψε τα παπούτσια
μου! έσκουζε ο Χότζας. "Ε, δυστυ-
χημένα κλέφτη, αν δεν μου τα φέρης
αμέσως θα ός τι θα πάθεις. Θα κάνω
ό, τι έκανε κι' ο συχρημένος ο πατέ-
ρας μου όταν έχασε τα δικά του!

Φωνάζοντας κι' απειλώντας ο Να-
στραδίν, γούρλωνε τα μάτια του και
κούταξε όλους τους πιστούς μαζί
και τον καθένα χωριστά.

Ο κλέφτης των παπουτσιών του Χό-
τζα φοβήθηκε ακούγοντας τις φοβέρες
του. Και για να μην του κάνει ο Χότζας
ό, τι έκανε ο πατέρας του, ο μακαρίτης,
σε παρόμοια περίπτωση, του έδωσε αμέ-
σως τα παπούτσια του, λέγοντάς του
πως του τα πήρε έτσι στα χωράτα, να
πούμε.

Ο Χότζας, που δεν έλπιζε βέβαια
να βρή τόσο εύκολα τα καινούργια πα-
πούτσια του, τα πήρε και τα φόρεσε, με
κρυφή χαρά, εξακολουθώντας ωστόσο
να κάνει τον άγριο.

—Και δεν μάς λές, τον ρώτησε τότε
κάποιος που είχε περισσότερο θάρρος
μαζί του, τι έκανε ο μακαρίτης ο πα-
τέρας σου όταν του έκλεψαν τα παπού-
τσια του;

—Τι έκαμε; αποκρίθηκε ο Χότζας.Και
τι ήθελε να κάμη; Αηλούστατα... ά-
γόρασε άλλο ζευγάρι!...

ΧΙΟΥΜΟΡ

—Έχεις άκυρα για πούλημα; ρω-
τούσε ένας χωριάτης τον άλλον.
—Έχω μαθές, μα δεν τα πουλάω.

—Και γιατί;

—Αμ' γιατί ο γυιός μου παντρεύ-
ται... παίρνει μία γελάδα... δυο ζά,
πρόβατα... γίδια... αρνιά και κατά
πως καταλαβαίνεις για να θρέψη ούλο
τούτο τ' άσπερι του χρειάζονται τ' ά-
κυρα...

Ο κύριος Μ. είχε ένα πολύ καλό
σκύλο, ο οποίος ό,τι του έλεγε ο ά-
φεντικός του το εκτελούσε αμέσως.
Κάποιος έβριζε μακριά ένα κάρβου-
νο αναμμένο και διάταζε το σκυλί να
τρέξει να το φέρη.

Ο σκύλος έτρεξε αλλά η φλόγα τον
εμπόδιζε να πλησιάσει το κάρβουνο.
—Απόρτί!... Απόρτί!... φωνάζει ο
κύριος.

Θέλετε να μάθετε τί έκανε το σκυ-
λί; Έσκωσε το πόδι του... κατόβρεξε
το αναμμένο κάρβουνο και κατόπιν
το πήγε στον κύριό του.

—Ός μόνον πλούτω έχω το πνεύμα
μου.

—Παρρηγορήσου, νεαρέ μου, ή φτώ-
χεια δεν είναι άτιμια.

ΔΕΥΤΕΡΟΝΟΜΙΚΟ ΔΗΛΤΗΜΑ

Ο τρίτος δολοφόνος

Ο Διευθυντής της Κεντρικής Άστυ-
νομίας της Νέας Υόρκης, Κούρτις,
βρισκόταν ακόμη στο γραφείο του ε-
κείνο το βράδυ, όταν χτύπησε το κου-
δούνι του τηλεφώνου. Τον καλούσε μία
ταραγμένη γυναίκα φωνή:

—Ελάτε γρήγορα!... Δεν αντέχω
πιά!... "Ελάτε να με συλλάβετε...
"Εγώ σκότωσα το Γκρέγκορ στην 7η
Λεωφόρο, αριθμός 1205!...

Η φωνή έσβησε, το τηλέφωνο έκλει-
σε και ο Κούρτις χαμογέλασε.
—Δεν έχουν άλλη δουλειά, αυτά τα
κορίτσια... ψιθύρισε. Μας σκαρώνουν
διαρκώς τέτοιες φάρσες!...

Κι' αδιάφορος σηκώθηκε για να φύ-
γη.

Το τηλέφωνο όμως ξαναχτύπησε.
Ο αστυνομικός Κούρτις πήρε πάλι το
ακουστικό. Μία γαργαριστή φωνή, που
μασούσε τα κ'ρα, του είπε:

—Στην 7η Λεωφόρο, αριθμός 1205,
σκότωσαν το δικηγόρο Γκρέγκορ. Ο
ένοχος βρίσκεται ακόμη κοντά στο σκο-
τωμένο.

Ο Κούρτις αυτή τη φορά δεν δίστα-
σε. Πήρε μαζί του τρεις άνδρες και
πήγε επί τόπου. Είχε τη γνώμη ότι
δυο... από το δεύτερο τηλέφωνο κα-
τί το ύψιστο θα συνέβαινε...

Και πραγματικά, όταν μπήκε στο
δικηγόρικο Γραφείο των Γκρέγκορ και
Μάθιου, βρήκε το πάτωμα του δικηγό-
ρου Γκρέγκορ κόκκινο από 12 σφαί-
ρες και δίπλα μία όμορφη κοπέλα,
που μόλις τον είδε να μπαίνει του φώ-
ναζε:

—Συλλάβετέ με. "Εγώ τον σκότω-
σα!...

Εκείνο που έκανε αμέσως έντοπωσι
στον αστυνομικό Κούρτις ήταν η προθυ-
μία της νέας, να την συλλάβουν. Πα-
ραξενώθηκε όμως περισσότερο, όταν έ-
ξακριβώσε ότι το πιστόλι της νέας έ-
παυσε μόνο έξη σφαίρες, ενώ ο Γκρέγ-
κορ είχε στο σώμα του δώδεκα! "Ε-
πίσης σύμφωνα με τη διαπίστωση του
ιατροδικαστού ο Γκρέγκορ είχε πεθά-
νει στις 7 ή ώρα, ενώ η νέα, όπως έ-
μαθε ο Κούρτις, στις 9 και μία μισή βρι-
σκόταν ακόμη στο σπίτι της!...

—Δεν θα σάς συλλάβω της είπε, ο-
ταν γούρλωνε στην αστυνομία. Σας θέ-
τω όμως υπό επιτήρησιν και γι' αυτό
θα έχετε συνοδό σας τη μίς Μάρμελ,
που ανήκει στην υπηρεσία μας...

Ο αστυνομικός Κούρτις κατάλαβε ότι
κάτι το εξαιρετικό συνέβαινε σ' αυτή
τη νέα, και ότι έπεται από την πρώτη
συγκίνησή της, όταν θα ήσυχάζε, θα
έκανε καμιά έκμυστηρευσί στη μίς
Μάρμελ.

Και δεν είχε άδικο. "Επεται από δυο
ημέρες η Πλέστου, όπως έλεγαν από τη
νέα, άρχισε να κάνει έκμυστηρευσίες
στην αστυνομική μίς Μάρμελ. Της εί-
πε ότι εργαζόταν ως δακτυλογράφος
στο δικηγόρικό γραφείο του Γκρέγκορ,
πως εκεί συμπάθησε ένα νέο υπά-
λληλο, τον Τζέρομ, κι' ότι κι' αυτός την
αγαπούσε πολύ. Πρόσθεσε ακόμη ότι ο
Γκρέγκορ της είχε κάνει ανήθικες προ-
τάσεις, τις οποίες εκείνη είχε αποκρού-
σει με αγανάκτηση...

Εκείνος τότε, για να πετύχυν το σκο-
πό του, άρχισε να τη φοβερίζει, πως
αν δεν δεχόταν νάρθη στις 10 ή ώρα
το βράδυ εκείνο στο Γραφείο, όπου θα
την περίμενε, θα σκότωνε τον αγαπη-
μένο της!

Η δύστυχη Πλέστου ήξερε ότι ο
Γκρέγκορ ήταν ικανός να πραγματο-
ποιήση την απειλή του, γιατί τόσο ο
Γκρέγκορ, όσο και ο συνεταίρος του
ο Μάθιου, ήταν δικηγόροι δύο συμμο-
ριών «γκάγκστερ»...

Ελπιούσε, λοιπόν, τον αγαπημένο
της, Τζέρομ, ο οποίος άγριεψε! Εκεί-
νη όμως τον καθυστάσε, γιατί τότε τον
βέβαιως ότι θα τα κατάφερνε μόνη της
να κανονίση αυτή την υπόθεση.

Αυτά έμαθε η αστυνομική μίς Μάρ-
μελ, που μολοντί κατάλαβε τον πόνο
της ώμορφης Πλέστου, δεν παραέλησε
να πληροφορηθεί σχετικά τον προϊστά-
μενό της. Κι' ο Κούρτις συνέλαβε α-
μέσως τον υπάλληλο Τζέρομ.

Αλλά φαντάζεστε ποιά ήταν η έκ-
πληξη του, όταν ο Τζέρομ ανέφερε ότι
ήταν κατά τις 9 και μισή στο γραφείο του Γκρέγκορ, με
την πρόθεσι να τον σκοτώσει, αλλά ο-
ταν μπήκε, τον βρήκε σκοτωμένο και
βιάσθηκε να φύγη...

—Γιατί δεν είδομαι; έρωσε την άστυ-
νομία; τον ρώτησε ο Κούρτις.
—Γιατί βρισκόμουν σε μία τέτοια
ψυχολογική κατάσταση, που δεν ήξερα
τί να κάνω...

Και πραγματικά, από τις πληροφο-
ρίες που μάζεψε ο Κούρτις εξακριβώ-
θηκε ότι ο υπάλληλος Τζέρομ στις 9
και μισή ανέθεσε με το δελίο άσανσέρ
της πολυκατοικίας και ότι κατέβηκε α-
μέσως. Αυτά κατέβησαν ο θυρωρός κα-
θώς και κάποιοι άλλοι ένοικοι.

Ο ιατροδικαστής όμως είχε βεβαιώ-
σει ότι το θύμα είχε σκοτωθώ με τις
πρώτες έξη σφαίρες από τις όκτώ ή
ώρα. Αυτές δε οι πρώτες σφαίρες ήταν
άλλου διαμετρήματος και μόνο οι άλλες
έξη σφαίρες συμφωνούσαν με το δια-
μέτρημα του πιστολιού της δακτυλο-
γράφου Πλέστου.

Ποιος ήταν λοιπόν ο δολοφόνος, που
σκότωσε τον Γκρέγκορ στις όκτώ;

Είχε περάσει μία δολοφονία έδωμά-
δα από τη δολοφονία του Γκρέγκορ και
ο αστυνομικός Κούρτις βρισκόταν σ' έ-
να τρομερό δίλημμα.

Είχε στα χέρια του δυο άτομα, που
μπορούσε να τα συλλάβει και να δώ-
σει ένα τέλος σ' αυτή την υπόθεση. Και
όμως η συνείδησή του του έλεγε, ότι
κανένα από αυτά τα πρόσωπα δεν μπο-
ρούσε να ήσεν ο δολοφόνος.

"Εξαφνα η πόρτα του γραφείου του
άνοιξε κι' ένας αστυφύλακας έμπασε
ένα πολύ κομψό κύριο.

—Τι συμβαίνει; ρώτησε ο Κούρτις.
—Ο κύριος έτρεξε με μεγάλη ταχύ-
τητα με το αυτοκίνητό του και παρέ-
συρε ένα γέρο... του εξήγησε ο αστυ-
φύλακας:

—Τον σκότωσε:
—Όχι... Τον πήγαμε στο νοσοκο-
μείο... Μά θα χρειασθούν δυο μήνες,
για να σηκωθεί...

Τότε επενέθε ο κομψός κύριος και
άρχισε με μία ρητορική πειστικότητα
να εξηγεί στον αστυνομικό, ότι το φταί-
ξιμο δεν ήταν δικό του. Γιατί το μόνο
που είχαν να του καταλογίσουν ήταν
η ταχύτητα, όχι όμως και το δυστύ-
χημα... Κι' αυτό γιατί ο γέρος έπέ-
μενε, παρ' όλο που δεν είχε γερά πό-
δια, να διασχίση το δρόμο.

Ο αστυνομικός, καθώς τον άκουε,
συλλογιζόταν ότι κάποτε είχε ξαναδεί
το πρόσωπό του και ότι είχε ξανακού-
σει εκείνη τη φωνή...

Τέλος πείζοντας τη μνήμη του ο
Κούρτις θυμήθηκε ότι αυτή τη γαργα-
ριστή φωνή που μασούσε το «ρα» την
είχε πρωτακούσει τη νύχτα της δολο-
φονίας του Γκρέγκορ! "Ήταν το δεύ-
τερο τηλέφωνό της που είχε λάβει, που
τον είδοποιούσε να πάη να βρή το σκο-
τωμένο Γκρέγκορ και την «ένοχο»...

—Πώς λέγεσθε; ρώτησε τον κομψό
κύριο.

—Μάθιου! του απάντησε εκείνος.
—Μήπως έλαθε ο συνεταίρος του μα-
καρίτη Γκρέγκορ;

—Μάλιστα, κύριε...
Ο αστυνομικός Κούρτις πίεσε ένα
κουμπί και σε λίγο μπήκε στο γραφείο
ο άσπαστος.

—Νά κρατήθω ο κύριος Μάθιους,
του είπε ο Κούρτις, και να γίνη αμέ-
σως έρευνα στο σπίτι του...

Ούτε οι διαμαρτυρίες, ούτε οι απει-
λές του Μάθιους συγκίνησαν τον άστυ-
νόμο. Και δεν είχε άδικο. "Η έρευνα
απέδειξε ότι το πιστόλι που βρέθηκε
κρυμμένο στο σπίτι του Μάθιου, ήταν
του ίδιου διαμετρήματος, που είχαν οι
πρώτες έξη σφαίρες, με τις οποίες σκο-
τώθηκε στις όκτώ ή ώρα ο Γκρέγκορ...

Οι εξακριβωθείς κατόπιν απεικλήσεων,
ότι ο Μάθιου μαρούσε τον Γκρέγκορ,
και γι' αυτό τον είχε σκοτώσει.

Διαφωτίσθηκε όμως και το μυστήριο
της δακτυλογράφου Πλέστου. Όταν έ-
κλεινη έτοιμαζόταν ν' ανέβη με το άσ-
περό άσανσέρ της πολυκατοικίας, για
να πάη να σκότωση τον Γκρέγκορ, εί-
δε τον αγαπημένο της Τζέρομ να κατε-
βαίνει με το δελίο άσανσέρ.

Κατόπιν, όταν είδε το πτώμα του
Γκρέγκορ, ένόμισε ότι εκείνος την εί-
χε προλάβει και τον είχε σκοτώσει.

Για να μην ένοχοποιηθώ, λοιπόν ο
Τζέρομ άδειαζε το πιστόλι της επάνω
στο πάτωμα και κάλεσε την αστυνομία.

Ο δολοφόνος Μάθιου κάθισε σε λί-
γο στην ηλεκτρική καρέκλα. "Όσο για
τον Τζέρομ και την Πλέστου, έφυγαν α-
πό τη Νέα Υόρκη και πήγαν σε μία
επαρχιακή πόλη, για να κάνουν τους
γάμους τους.

ΝΤΑΛΜΥ ΦΑ'Ι'ΡΤΕΛ

Κνίδωσις

Α'.

Σήμερα θα σας περιγράψω τα σπουδαιότερα κα-
ρακτηριστικά σημεία μίας συχνωτάτης δερματικής
νόσου, της κνιδώσεως, κοινώς ούρτικαρίας.

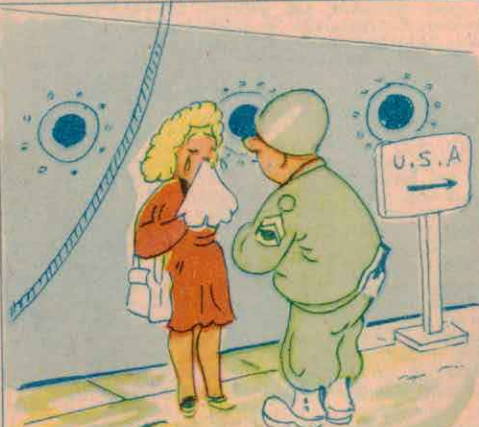
Μου φαίνεται ότι το θέμα αυτό είναι αρκετά επί-
καιρο ύστερα από τις κονοσέρβες, τις ρένγκες και εν-
γένει τα αλλαντικά και αλίπαστα, των οποίων έξ α-
νάγκης κατά των πόλεμον και τώρα, ο περισσότερος
κόσμος κάνει εξαιρετικώς συχνή χρήση.

Η κνίδωσις (αναφυλαξία) είναι μία από τις πιο
συχνές δερματικές παθήσεις, παρουσιάζομένη σε
άνδρες και σε γυναίκες. Είναι πάθος πολύ ένοχλη-
τική και δυσάρεστη και προσβάλλει κυρίως τους
δυσπεπτικούς, τους ήπατικούς και όσους έχουν προ-
διάθεσι σ' αυτήν, γενόμενη πολλές φορές αίτια γενι-
κωτέρας μολύνσεως, λόγω των προκαλουμένων
εκ του έρεθιστικού κνημοί δερματικών αλλοιώσε-
ων. Αμφιβάλλω αν θα υπήρχε άνθρωπος που να μην
έχει την κνίδωσι. Ο προσβαλλόμενος από αυτή πα-
ρουσιάζει στο πρόσωπο, είτε στα χέρια και σε διά-
φορα άλλα μέρη συγκέντρωση, μερικές ομαδικές μι-
κρές διογκώσεις, φλοτακούς, ακριβώς όμοιους μ

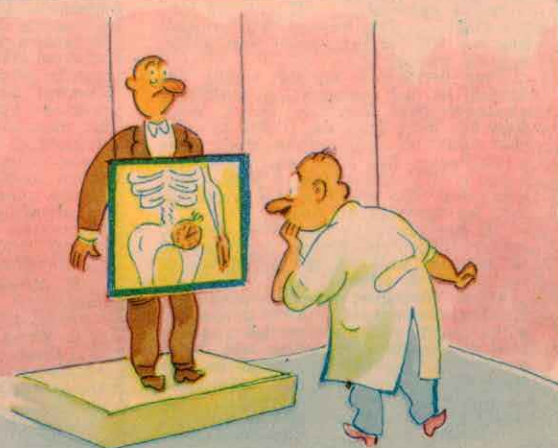

Ἡ Χοντρή: Σὸ δὲ ντρέπῃσαι!... Ἐγώ, Ζαχαρία, δὲν θὰ καταδεχόμουν ποτὲ νὰ μπῶ σὲ τζιπ!...

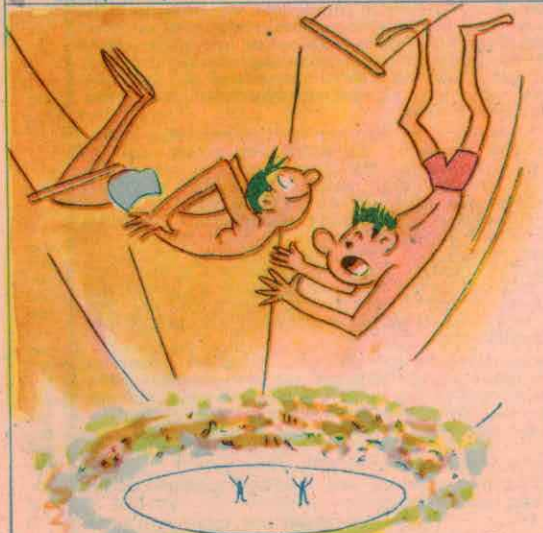
ΑΠΟΧΩΡΙΣΜΟΣ

Ὁ Ἀμερικανὸς στρατιώτης: Μὴν κλαίς, ντάρλιγκ! Ἀφοῦ σοῦ λέω πῶς θὰ ξαναγυρίσουμε σὲ καμμιά δεκαριά χρόνια...

—Γιὰ τὸ θεό, γιατὴρ μου! Εἶνε σοθαρὸ;

—Ὁχι... Ἀλλὰ θυμήθηκα τώρα πῶς ἔχω ἓνα ραντεβού στὶς δώδεκα κα' πέντε!...

ΣΤΟ ΤΣΙΡΚΟ

—Μιά στιγμή, γιατί με πέθανε ἡ φαγούρα!...

ΙΣΤΟΡΙΑ ΧΩΡΙΣ ΛΟΓΙΑ

—Πίνω γιὰ νὰ ξεχάσω...
—Τί νὰ ξεχάσεις;
—Πῶς δὲ μ' ἀφήνει ἡ γυναίκα μου νὰ πίνω!...